

Ontwerp van decreet houdende instemming met het Verdrag van Minamata inzake kwik, gedaan te Kumamoto op 10 oktober 2013.

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewest- en gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Het Verdrag van Minamata inzake kwik, gedaan te Kumamoto op 10 oktober 2013, zal volkomen gevolg hebben.

Art. 3. Aanvullende bijlagen bij het Verdrag, die met toepassing van Artikel 27, §3 van het Verdrag worden aangenomen, zonder dat België binnen een jaar vanaf de datum van mededeling door de depositaris van de aanneming ervan, een kennisgeving van niet-aanvaarding heeft ingediend, zullen volkomen gevolg hebben.

De Vlaamse Regering deelt een afschrift van elke aanvullende bijlage, die met toepassing van Artikel 27, §3 van het Verdrag wordt aangenomen, mee aan het Vlaams Parlement zodra ze in kennis is gesteld van de aanneming ervan.

Binnen een termijn die de Vlaamse Regering in die mededeling aangeeft, maar ten laatste elf maanden na de mededeling door de depositaris van de aanvullende bijlage, kan het Vlaams Parlement zich ertegen verzetten dat de bijlage volkomen gevolg zal hebben.

Art. 4. Wijzigingen van de bijlagen bij het Verdrag, die met toepassing van Artikel 27, §4 van het Verdrag zijn aangenomen, zonder dat België binnen een jaar vanaf de datum van mededeling door de depositaris van de aanneming ervan, een kennisgeving van niet-aanvaarding heeft ingediend, zullen volkomen gevolg hebben.

De Vlaamse Regering deelt een afschrift van elke wijziging van een bijlage, die met toepassing van Artikel 27, §4 van het Verdrag wordt

aangenomen, mee aan het Vlaams Parlement zodra ze in kennis is gesteld van de aanneming ervan.

Binnen een termijn die de Vlaamse Regering in die mededeling aangeeft, maar ten laatste elf maanden na de mededeling door de depositaris van de wijziging van de bijlage, kan het Vlaams Parlement zich ertegen verzetten dat de wijziging volkomen gevolg zal hebben.

Brussel,

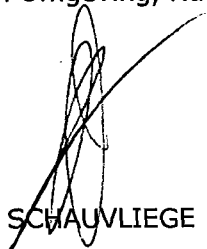
De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin,

Jo VANDEURZEN

De Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw,

Joke SCHAUVLIEGE

ONTWERP VAN DECREET HOUDENDE INSTEMMING MET HET VERDRAG VAN MINAMATA INZAKE KWIK, GEDAAN TE KUMAMOTO OP 10 OKTOBER 2013

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemene toelichting

1. Samenvatting

Het Verdrag van Minamata inzake kwik werd op 10 oktober 2013 te Kumamoto (Japan) aangenomen door de Conferentie van plenipotentiarissen. Het werd op 10 oktober 2013 door België ondertekend te Kumamoto. Het is vernoemd naar de Japanse stad die slachtoffer werd van kwikverontreiniging in de jaren 1950-1960. Het Verdrag zal in werking treden op de negentigste dag na de datum van nederlegging van de vijftigste akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding. Er wordt verwacht dat dit in 2017 zal zijn. Op 29 september 2016 waren er 32 ratificaties. De eerste Vergadering van de partijen is gepland van 25 tot 29 september 2017, ervan uitgaande dat het Verdrag tijdig in werking treedt.

Het doel van het Verdrag is om de emissies van kwik te beheersen en te verminderen. Kwik wordt veel gebruikt in industriële processen en producten. Kwik staat bekend voor de ernst van zijn neurotoxische effecten. Bovendien blijft het langdurig aanwezig in het leefmilieu, geeft het aanleiding tot bio-accumulatie in de voedselketen en kan het zich over lange afstanden verspreiden. Een internationaal en algemeen verbod is dan ook noodzakelijk om de negatieve effecten ervan zoveel mogelijk en doeltreffend te beperken. Daarom heeft het Milieuprogramma van de Verenigde Naties (UNEP) een internationaal verdrag uitgewerkt om de emissies van kwik in de mate van het mogelijke uit te bannen. Het Verdrag houdt rekening met de natuurlijke aanwezigheid van kwik op onze planeet. Daarom zijn de reductiemaatregelen gericht op emissies die voortvloeien uit menselijke activiteiten. Het Verdrag beoogt een vermindering van de emissies in de lucht en, in mindere mate, in het water en in de bodem.

2. Historiek en situering van het Verdrag

In 2001 heeft de Beheerraad van het Milieuprogramma van de Verenigde Naties (UNEP) de Uitvoerend Directeur van het UNEP verzocht om over te gaan tot een wereldwijd onderzoek naar kwik en kwikverbindingen. Die beoordeling zou een verklaring geven voor de chemie van deze stof, haar gezondheidsgevolgen, haar bronnen en de manieren waarop kwik over lange afstand verspreid wordt. Daarbij zouden ook de mogelijke beheersingstechnologieën en preventiemaatregelen aangeduid worden.

In 2003 heeft de Beheerraad die beoordeling bestudeerd en oordeelde de Raad dat ze voldoende bewees dat kwik wereldwijd een grote impact had en dat internationale actie gerechtvaardigd was om de risico's die kwik en kwikverbindingen vormen voor de menselijke gezondheid en het milieu, te verminderen. De regeringen werden ten eerste aangemoedigd om doelstellingen voorop te stellen voor de emissies en lozingen van kwik, en UNEP heeft zich ertoe verbonden technische bijstand te verlenen en activiteiten voor capaciteitsopbouw te ondernemen om die doelstellingen te halen.

In 2009 heeft de Beheerraad, na een grondig onderzoek van de kwestie, geconcludeerd dat die vrijwillige maatregelen een onvoldoende antwoord boden op de bezorgdheden rond kwik, en besloten dat nieuwe maatregelen noodzakelijk waren, meer bepaald de uitwerking van een internationaal, juridisch bindend instrument. Op die manier werd het Intergouvernementeel Onderhandelingscomité opgericht, dat ermee belast werd een internationaal, juridisch bindend instrument inzake kwik uit te werken.

In januari 2013 heeft het Intergouvernementeel Onderhandelingscomité aan het einde van zijn vijfde vergadering ingestemd met de tekst van het Verdrag van Minamata inzake kwik,

die op 10 oktober 2013 in Japan aangenomen werd door de Conferentie van plenipotentiarissen en vervolgens opengesteld werd voor ondertekening.

3. Inhoud van het Verdrag: belangrijkste bepalingen

Het Verdrag heeft tot doel de menselijke gezondheid en het milieu te beschermen tegen antropogene emissies en lozingen van kwik en kwikverbindingen in lucht, water en bodem. Het betreft de volledige levenscyclus van kwik, van primaire kwikmijnbouw over handel in kwik en gebruik van kwik in producten en productieprocessen, tot het beheer van kwikafval.

Het Verdrag pakt het aanbod van kwik aan en stelt beperkingen op de primaire kwikmijnbouw. Het reglementeert de internationale handel in kwik door het opleggen van verplichtingen inzake voorafgaandelijke geïnformeerde toestemming.

Het Verdrag verbiedt de productie, invoer en uitvoer van een aantal kwikhoudende producten. Een aantal productieprocessen waarbij kwik wordt gebruikt, worden verboden of aan voorwaarden onderworpen. Nieuwe toepassingen van kwik in producten en industriële processen moeten worden ontmoedigd. Er is voorzien in een dynamisch mechanisme zodat termijnen voor restricties voor nieuwe producten of processen kunnen worden ingevoerd door middel van een mechanisme van vereenvoudigde verdragswijziging, met andere woorden zonder dat er nieuwe ratificaties vereist zijn.

Het Verdrag vereist verder dat er maatregelen moeten worden genomen om kwikemissies van industriële activiteiten te verminderen, onder meer door de toepassing van beste beschikbare technieken. Het gaat om maatregelen voor een aantal industriële sectoren (meer bepaald : "met steenkool gestookte centrales, met steenkool gestookte industriële ketels, smelting- en roosterprocessen gebruikt bij de productie van non-ferro metalen, afvalverbrandingsinstallaties, voorzieningen voor de productie van cementklinkers"). Het Verdrag geeft partijen een zekere soepelheid in het bepalen van de voorwaarden en de doelstellingen van de tenuitvoerlegging. Dat zou tot een grotere aansluiting van betrokken landen bij het Verdrag moeten leiden.

Er moeten ook maatregelen genomen worden op het vlak van ambachtelijke en kleinschalige goudwinning.

Daarnaast zijn er ook bepalingen over de milieuverantwoorde opslag van kwik en kwikafval en het herstel van verontreinigde locaties. Wat het storten betreft, wordt verwezen naar het Verdrag van Basel om de samenhang tussen de internationale regels te verzekeren. Er moeten nog technische modaliteiten worden vastgesteld in dit domein. Er worden specifieke kalenders en uitzonderingen voorzien in het Verdrag van Minamata, meer bepaald om rekening te houden met de uiteenlopende situaties in de verschillende delen van de wereld. Wel wordt er gezorgd voor een toename in de tijd van deze verbodsmaatregelen.

Het Verdrag voorziet in het verlenen van technische en financiële bijstand aan ontwikkelingslanden of landen met een overgangseconomie en stelt een financieel mechanisme in dat tijdig zal voorzien in toereikende en voorspelbare financiële middelen. Europa heeft bij de ontwikkeling van het Verdrag een voortrekkersrol gespeeld, namelijk omdat de Europese Unie reeds wetgevende initiatieven in die richting had genomen binnen het kader bepaald door de "Europese Kwikstrategie" gelanceerd in 2005.

4. Bevoegdheid van Vlaanderen

Aangezien het Verdrag de bevoegdheden betreft van zowel de federale overheid, de gewesten als de gemeenschappen, is instemming door Vlaanderen vereist opdat België het

Verdrag zou kunnen ratificeren. Het dubbel gemengd karakter van het Verdrag werd vastgesteld door de werkgroep Gemengde Verdragen van 24 mei 2013.

De uitgebreide Interministeriële Conferentie Leefmilieu van 24 september 2015 heeft akte genomen van de verdeling van de bevoegdheden zoals aangegeven in een overzichtstabel van bevoegdheden. De overzichtstabel werd overeengekomen in een Belgische werkgroep van experts.

In grote lijnen is het zo dat Vlaanderen bevoegd is voor de regels inzake emissies en lozingen van kwik naar lucht, water en bodem, voor het nemen van maatregelen aangaande het gebruik van tandamalgaam (andere dan i.v.m. het op de markt brengen), voor de identificatie van kwikvoorraden, voor verontreinigde locaties en afval. De bepalingen inzake kwikgebruikende industriële processen, de productie van kwikhoudende producten, gezondheidsaspecten en vrijstellingen betreffen een gedeelde bevoegdheid.

5. Goedkeuring en tenuitvoerlegging van het Verdrag door de Europese Unie

Het is de bedoeling dat de Europese Unie, samen met de lidstaten, het Verdrag op korte termijn ratificeert. Er bestaat reeds uitgebreide EU-regelgeving, waarop het Verdrag in grote mate is afgestemd. Het belangrijkste bestaande instrument is Verordening (EG) nr. 1102/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 inzake het verbod op de uitvoer van metallisch kwik en andere kwikverbindingen en -mengsels en de veilige opslag van metallisch kwik, waarbij een verbod op de uitvoer van kwik en verschillende kwikverbindingen wordt vastgesteld, kwik uit bepaalde bronnen als afval wordt ingedeeld, en regels betreffende de opslag van kwik worden bepaald.

Andere instrumenten van de Unie bevatten eveneens bepalingen inzake kwik en kwikverbindingen, bijvoorbeeld:

- Verordening (EU) nr. 649/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de in- en uitvoer van gevaarlijke chemische stoffen, waarbij een systeem voor kennisgeving wordt vastgesteld dat onder andere op de invoer van kwik van toepassing is;
- de Verordeningen (EG) nr. 396/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 23 februari 2005 tot vaststelling van maximumgehalten aan bestrijdingsmiddelenresiduen in of op levensmiddelen en diervoeders van plantaardige en dierlijke oorsprong, de Verordening REACH (EG) nr. 1907/2006 en de Verordening (EG) nr. 1223/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 30 november 2009 betreffende cosmetische producten, en de Richtlijnen 2006/66/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 september 2006 inzake batterijen en accu's, alsook afgedankte batterijen en accu's en 2011/65/EU van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2011 betreffende beperking van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen in elektrische en elektronische apparatuur, die betrekking hebben op het in de Unie in de handel brengen van verschillende kwikhoudende producten en waarbij maximumgehalten voor kwik worden vastgesteld;
- de Richtlijnen 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies, 2012/18/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, 2008/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende afvalstoffen en 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen, die beogen het beheersen, het verminderen en, als er kwikvrije alternatieven bestaan, het uitbannen van puntbronnen en diffuse emissies van kwik, kwikverbindingen en kwikafval in het milieu.

Met het oog op de ratificatie van het Verdrag door de Europese Unie, heeft de Europese Commissie begin februari 2016 een voorstel (2016/0023 COD) gepubliceerd voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende kwik, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1102/2008. De Verordening betreffende kwik zal de Europese regelgeving aanpassen ter uitvoering van het Verdrag van Minamata. Uit het impact

assessment die het voorstel begeleidt, blijkt dat een groot deel van de bepalingen van het Verdrag van Minamata reeds zijn opgenomen in wetgeving van de Europese Unie en dat ratificatie slechts een beperkt aantal aanpassingen aan het EU acquis vereist. Het is de bedoeling dat de Verordening die huidige lacunes in die regelgeving zal opvullen, met name op het vlak van de invoer van kwik, de uitvoer van bepaalde kwikhoudende producten, het gebruik van kwik in bepaalde productieprocessen, nieuwe toepassingen van kwik in producten en productieprocessen, het gebruik van kwik in ASGM, en het gebruik van kwik in tandheelkundig amalgaam.

De voorgestelde Verordening zal in de plaats komen van Verordening (CE) 1102/2008.

6. Impact van de instemming met het Verdrag van Minamata op de Vlaamse regelgeving en beleid

De bestaande Europese en Vlaamse regelgeving (samen met de nieuwe Verordening) zorgen grotendeels voor de uitvoering van die bepalingen van het Verdrag die tot Vlaamse bevoegdheid behoren. Vlaanderen zal de bepalingen van de Verordening die onder Vlaamse bevoegdheid vallen, moeten operationaliseren. Zo zullen er sancties, controles en handhaving moeten voorzien worden, bijvoorbeeld voor wat betreft het verbod om bepaalde kwikhoudende producten te produceren.

De verdere noodzakelijke uitvoering van het Verdrag, is eerder beperkt. Zo vereist het Verdrag bijvoorbeeld een periodieke rapportage, waar Vlaanderen aan zal moeten bijdragen.

7. Financiële impact van de instemming met het Verdrag van Minamata

Het grootste deel van de harde verplichtingen uit het Verdrag zijn reeds afgedekt door EU-regelgeving. De nu in onderhandeling zijnde Verordening betreffende kwik zal zorgen voor de resterende noodzakelijke regelgevende maatregelen, zoals die werden gedetecteerd door de impactbeoordeling door de Europese Commissie. De kosten voor de tenuitvoerlegging van het Verdrag zijn dan ook marginaal.

Na de inwerkingtreding van het Verdrag moet België als partij een jaarlijkse bijdrage betalen. Het exacte bedrag wordt vastgelegd door de Conferentie van de partijen. De Belgische verplichte bijdrage wordt verdeeld tussen de federale overheid en de Gewesten op basis van de dubbele verdeelsleutel zoals die is vastgesteld in het financiële protocol van 4 oktober 2002. Dat betekent dat de gewesten 70% van de Belgische bijdrage moeten betalen, waarvan Vlaanderen 58% voor zich neemt. Het is onmogelijk om precies te weten hoeveel de Belgische bijdrage voor het Verdrag zal bedragen. Mogelijk zal de bijdrage enigszins lijken op die van het Verdrag van Stockholm inzake POPs, dat met een verplichte Belgische bijdrage van 58.527,73 euro voor 2016 tot de middenmoters behoort, maar dit is slechts een raming.

8. Opportuniteit voor Vlaanderen

Er is reeds veel vooruitgang geboekt in de aanpak van kwikvervuiling, dankzij maatregelen genomen in uitvoering van de Europese Kwikstrategie (Community Strategy concerning Mercury) uit 2005. Om verdere vooruitgang te boeken en om ervoor te zorgen dat de blootstelling aan kwik van het leefmilieu en personen in de EU kan worden verminderd tot een aanvaardbaar niveau, was echter gecoördineerde internationale actie vereist.

Het Verdrag van Minamata beantwoordt de vraag naar dergelijke gecoördineerde internationale actie en zal ertoe bijdragen de menselijke gezondheid en het milieu te beschermen tegen antropogene emissies en lozingen van kwik en kwikverbindingen. Een snelle ratificatie door de EU en zijn lidstaten kan mee zorgen voor een snelle inwerkingtreding van het Verdrag. Op die manier kunnen de vruchten geplukt worden van

de verwachte voordelen van de uitvoering van het Verdrag binnen de EU en wereldwijd. Die verwachte voordelen zijn onder andere het creëren van een level playing field met betrekking tot het gebruik van kwik in producten en productieprocessen en de het controleren van emissies van kwik in het leefmilieu. Binnen de Europese Unie is er overeenstemming dat de Unie het Verdrag van Minamata zal ratificeren zodra de voorgestelde Kwikverordening is aangenomen en dat ook de lidstaten partij zullen worden bij het Verdrag. Gezien het gemengd karakter van het Verdrag, is het volgens de Juridische Dienst van de Raad aangewezen dat de EU en de lidstaten gelijktijdig overgaan tot ratificatie/goedkeuring van het Verdrag.

Op 5 oktober 2016 waren er reeds 32 ratificaties. De eerste Conferentie van de partijen is gepland van 25-29 september 2017.

Gezien de ver gevorderde stand van de uitwerking van de Verordening, het feit dat de Juridische Dienst van de Raad een gelijktijdige ratificatie/goedkeuring aanbeveelt en het feit dat de meeste lidstaten al ver gevorderd zijn met de procedure om te kunnen overgaan tot ratificatie of daar zelfs al klaar mee zijn, is het aangewezen dat Vlaanderen spoedig instemming kan verlenen met het Verdrag, zodat België tijdig kan overgaan tot ratificatie en kan deelnemen als partij aan de eerste Conferentie van de partijen.

Dat is ook in lijn met de visie van de Interministeriële Conferentie Leefmilieu, uitgebreid tot de federale en gemeenschapsministers bevoegd voor Volksgezondheid, namelijk dat het Verdrag zo snel mogelijk geratificeerd moet worden, rekening houdend met de termijnen voor de Europese tenuitvoerlegging.

B. Artikelsgewijze bespreking van het Verdrag

Artikel 1 – Doelstelling

Het Verdrag van Minamata inzake kwik heeft tot doel de menselijke gezondheid en het milieu te beschermen tegen antropogene emissies en lozingen van kwik en kwikverbindingen.

Artikel 2 - Begripsomschrijvingen

Dit artikel geeft een aantal definities, namelijk van (a) ambachtelijke en kleinschalige goudwinning, (b) beste beschikbare technieken, (c) beste milieupraktijken, (d) kwik, (e) kwikverbinding, (f) kwikhoudend product, (g) partij, (h) aanwezige partijen die hun stem uitbrengen, (i) primaire kwikmijnbouw, (j) regionale organisatie voor economische integratie en (k) toegestaan gebruik.

Artikel 3 – Bronnen voor het aanbod van kwik en de handel erin

De belangrijkste verwezenlijkingen van dit artikel zijn dat partijen geen nieuwe primaire kwikmijnbouw mogen toestaan eens het Verdrag voor die partij in werking is getreden en dat reeds bestaande primaire kwikmijnbouw moet worden stopgezet 15 jaar nadat het Verdrag voor die partij in werking treedt. Voor de toegestane mijnbouw worden regels opgelegd.

Daarnaast is ook bepaald dat elke partij moet proberen om individuele stocks van meer dan 50 ton kwik en bronnen die meer dan 10 ton kwik per jaar genereren op zijn grondgebied te identificeren en dat elke partij moet zorgen voor milieuverantwoorde verwijdering van eventuele kwikoverschotten die beschikbaar zijn door het buiten gebruik stellen van installaties in de chlooralkali-industrie.

Het artikel regelt tot slot ook de internationale handel in kwik, tussen partijen onderling en naar en van niet-partijen. Export van kwik is enkel toegelaten mits er schriftelijke toestemming van het invoerende land is (ook mogelijk via algemene registratie bij het

secretariaat in openbaar register) en enkel voor zover het invoerende land aan bepaalde inhoudelijke voorwaarden voldoet. Deze voorwaarden zijn verschillend naargelang het invoerende land al dan niet partij is bij het Verdrag. Het artikel bevat ook een alternatieve procedure voor internationale handel, die partijen kunnen toepassen en die dezelfde doelstellingen nastreeft.

De algemene definities van "kwik" en "kwikverbindingen" zijn niet van toepassing op dit artikel en paragraaf 1 geeft specifieke definities van die begrippen voor de toepassing van dit artikel.

Paragraaf 2 somt de gevallen op waarop de bepalingen van het artikel niet van toepassing zijn, namelijk op (a) hoeveelheden kwik of kwikverbindingen die voor onderzoek op laboratoriumschaal of als referentienorm worden gebruikt, (b) van nature voorkomende sporen kwik of kwikverbindingen die aanwezig zijn in producten of producten die van deze materialen zijn afgeleid, en sporen die onbedoeld in chemische producten zijn terechtgekomen en (c) kwikhoudende producten.

Artikel 4 – Kwikhoudende producten

Artikel 4 bepaalt dat een aantal kwikhoudende producten, vermeld in bijlage A, na een bepaalde datum (2020, tot maximum 10 jaar verlengbaar op basis van artikel 6) niet langer mogen worden geproduceerd, ingevoerd of uitgevoerd.

Daarnaast werd ook een alternatieve procedure uitgewerkt die de milieudoelstelling van de artikels zou moeten handhaven zonder een strikt verbod van productie, gebruik, invoer en uitvoer van de producten in te stellen. De effectiviteit van die alternatieve procedure zal door de COP worden geëvalueerd.

Een aantal producten zoals vaccins en producten met een militaire toepassing vallen niet onder het uitdovingsmechanisme, en zijn slechts onderhevig aan beperkingen ("phase-down"). Voor tandamalgaam, de tandvullingen op basis van een kwiklegering, werd enkel een lijst van aanbevolen beleidsmaatregelen opgenomen waarvan landen er minimum twee ten uitvoer moeten leggen.

Voor nieuwe kwikhoudende producten waarvoor op het ogenblik van inwerkingtreding van het Verdrag voor de partij in kwestie nog geen gebruik gekend was, is bepaald dat partijen de productie en commerciële distributie ervan moeten ontmoedigen, tenzij een evaluatie van de risico's en voordelen van het product aantoont dat het product voordelen voor het milieu en de menselijke gezondheid oplevert.

Er is een procedure voor regelmatige herziening en amendering van de lijst van producten voorzien, zodat het Verdrag een dynamisch karakter krijgt.

Artikel 5 - Productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt

De in deel I van bijlage B opgenomen productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt, zijn verboden vanaf de datum bepaald in bijlage voor het productieproces in kwestie (2025 voor de productie van chloor-alkali en 2018 voor de productie van acetaldehyde), tenzij de partij een geregistreerde vrijstelling heeft overeenkomstig artikel 6.

Voor de processen vermeld in deel II van bijlage B geldt dat partijen maatregelen moeten nemen om het gebruik van kwik of kwikverbindingen te beperken. In de bijlage wordt aangegeven welke maatregelen minimaal moeten worden genomen. Voor vinylchloridemonomeren (VCM, een exclusief Chinese aangelegenheid) moet het kwikgebruik tegen 2020 worden gehalveerd. Andere processen die worden vermeld in deze bijlage zijn de productie van natrium-kalium-methylaat of -ethylaat en de productie van polyurethaan. Na de inwerkingtreding van het Verdrag mogen er geen nieuwe faciliteiten meer komen die de processen in bijlage B gebruiken. Daarop zijn geen vrijstellingen van toepassing. Partijen moeten ook maatregelen nemen om de emissies van kwik en kwikverbindingen door installaties die deze productieprocessen gebruiken te beperken.

Elke partij moet de ontwikkeling ontmoedigen van installaties met andere productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt die nog niet

bestonden op de datum van inwerkingtreding van het Verdrag, tenzij de partij kan aantonen dat het productieproces aanzienlijke voordelen voor milieu en gezondheid biedt en dat er geen beschikbare kwikvrije alternatieven zijn die dezelfde voordelen bieden.

De partijen moeten binnen 3 jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag rapporteren over de inrichtingen die onder dit artikel vallen en de hoeveelheden kwik of kwikverbindingen die hierin gebruikt worden. Daarnaast worden partijen aangemoedigd om informatie uit te wisselen over technologische ontwikkelingen en kwikvrije alternatieven.

Er is een procedure voor regelmatige herziening en amendering van de lijst van productieprocessen voorzien, zodat het Verdrag een dynamisch karakter krijgt.

Artikel 6 – Vrijstellingen die partijen kunnen aanvragen

Dit artikel betreft de tijdelijke vrijstellingen van de uitfaseringsdata voor producten en processen die partijen kunnen aanvragen. Het gaat om vrijstellingen voor een periode van vijf jaar die partijen kunnen registreren bij het Secretariaat. Deze vrijstellingen kunnen door de COP eenmalig met vijf jaar verlengd worden en in totaal nooit langer dan tien jaar na de aanvankelijke datum van uitfasering van toepassing zijn.

Artikel 7 – Ambachtelijke en kleinschalige goudwinning

Dit artikel gaat over ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en -verwerking waarbij goud uit erts onttrokken wordt door het met kwik te amalgameren. Elke partij op het grondgebied waarvan die activiteiten plaatsvinden, moet maatregelen nemen om het gebruik van kwik en kwikverbindingen en emissies en lozingen in het milieu als gevolg van deze winning en verwerking te verminderen, en waar mogelijk, te beëindigen. Daartoe moet een nationaal actieplan worden ontwikkeld en uitgevoerd.

De partij moet de naleving van haar verplichtingen driejaarlijks toetsen en erover rapporteren.

Tot slot is voorzien in mogelijke samenwerking van partijen met elkaar en met relevante internationale organisaties om de doelstellingen van dit artikel te verwezenlijken.

Artikel 8 - Emissies

Dit artikel heeft betrekking op het beheersen en, waar mogelijk, verminderen van de emissies van kwik- en kwikverbindingen in de atmosfeer uit puntbronnen in de broncategorieën vermeld in Bijlage D.

Paragraaf 2 bevat de specifieke definities die gelden voor dit artikel.

Een partij met relevante bronnen moet maatregelen nemen om emissies te beheersen en kan ervoor kiezen om een nationaal actieplan op te stellen.

Voor nieuwe bronnen eist elke partij het gebruik van de beste beschikbare technieken en de beste milieupraktijken. Voor bestaande bronnen neemt elke partij een of meer van de volgende maatregelen op in haar nationale plannen, als ze die heeft: een gekwantificeerde doelstelling om emissies te beheersen en, waar mogelijk, te verminderen; emissiegrenswaarden; het gebruik van de beste beschikbare technieken (BBT) en de beste milieupraktijken (BEP); een beheersingsstrategie voor meerdere vervuilende stoffen die bijkomende voordelen oplevert bij de beheersing van kwikemissies; alternatieve maatregelen om emissies te verminderen. Nieuwe bronnen zijn die waarvan de bouw of ingrijpende wijziging is gestart meer dan een jaar na de inwerkingtreding voor de partij van het Verdrag of het amendement dat de puntbron aan Bijlage D toevoegt.

Voor bestaande bronnen moeten partijen in hun nationaal plan, als ze er één hebben, één of meer van de vermelde maatregelen opnemen en uitvoeren, ten laatste tien jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag voor de partij.

Daarnaast moet elke partij ook ten laatste vijf jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag zijn emissies inventariseren en deze inventaris daarna regelmatig bijwerken. De COP zal over een aantal elementen, zoals BBT en BEP en de opmaak van emissie-inventarissen, verdere sturing geven.

Artikel 9 - Lozingen

Dit artikel heeft betrekking op het beheersen en, waar mogelijk, verminderen van lozingen van kwik en kwik- en kwikverbindingen in de bodem en het water, afkomstig van relevante puntbronnen die niet worden behandeld in de andere artikels van het Verdrag.

Het artikel bevat definities van een aantal begrippen, specifiek voor de toepassing van dit artikel.

Elke partij moet de relevante puntbronnen identificeren. Een partij met relevante bronnen moet maatregelen nemen om lozingen van kwik daarvan te beheersen. Minstens één van de in paragraaf heel algemeen geformuleerde vermelde maatregelen moeten genomen worden, zoals bijvoorbeeld het gebruik van BBT en BEP. partijen kunnen ervoor kiezen om een nationaal plan op te maken met te nemen maatregelen en verwachte streefcijfers en resultaten.

Daarnaast moet elke partij ook ten laatste vijf jaar nadat het Verdrag voor hem in werking is getreden een inventaris van lozingen uit relevante bronnen opmaken en daarna bijwerken. De COP zal verdere sturing geven bij de toepassing van dit artikel, namelijk inzake BBT en BEP en de methode voor het inventariseren van lozingen.

Artikel 10 - Milieuverantwoorde tijdelijke opslag van kwik, anders dan kwikafval

Dit artikel bepaalt dat elke partij maatregelen moet nemen zodat de tijdelijke opslag van kwik en kwikverbindingen op een milieuverantwoorde wijze gebeurt. De COP zal hiervoor richtlijnen aannemen en daarbij rekening houden met de relevante richtlijnen die zijn opgesteld ingevolge het Verdrag van Bazel en andere relevante richtlijnen. Op die manier wil men de coherentie met het Verdrag van Bazel verzekeren. Daarnaast kan de COP ook verdere vereisten opnemen in een bijkomende bijlage. Vlaanderen en de Europese Unie waren voorstander van het opnemen van specifieke en mondiaal geldende bindende vereisten voor opslag in het Verdrag zelf en deze mogelijkheid is wat daarvan overblijft. Tot slot is voorzien dat partijen met elkaar en met internationale organisaties en andere instellingen zullen samenwerken rond capaciteitsopbouw op het gebied van milieuverantwoorde tijdelijke opslag.

Artikel 11 - Kwikafval

Artikel 11 betreft de verplichtingen die van toepassing zijn op kwikafval. Voor de technische definities wordt verwezen naar het Verdrag van Bazel. Voor partijen die geen partij zijn bij dat Verdrag –bijvoorbeeld de Verenigde Staten- worden die als richtlijn gebruikt. De omschrijving van kwikafval in de tweede paragraaf voor het doel van dit Verdrag geldt bovenop/naast de definities uit het Verdrag van Bazel. Daarbij wordt met het principe van een grenswaarde gewerkt, die echter nog door de COP moet worden vastgesteld.

Het artikel verplicht elke partij om maatregelen te nemen om het milieuverantwoorde beheer van kwikafval te verzekeren, daarbij rekening houdend met het Verdrag van Bazel en de richtlijnen die in dat kader ontwikkeld werden en worden, en in lijn met de verdere vereisten die de COP zal aannemen in een bijkomende bijlage. Die opdracht aan de COP om richtlijnen aan te nemen en op te nemen in een bijlage, is wat overblijft van de aanvankelijke wens van Vlaanderen en de Europese Unie om bindende voorschriften op te nemen in het Verdrag zelf. Daarnaast moet elke partij er ook voor zorgen dat kwikafval enkel nuttig wordt toegepast (bv. recyclage of hergebruik) voor een toegestaan gebruik volgens het Verdrag, of om het vervolgens op milieuverantwoorde wijze definitief te verwijderen. Voor wat betreft het internationaal transport van kwikafval wordt verwezen naar de verplichtingen van het Verdrag van Bazel. Het artikel legt verder een nauwe samenwerking op tussen de COP en de verdragsorganen van het Verdrag van Bazel voor wat betreft de evaluatie en eventuele bijwerking van de richtlijnen aangenomen onder dat Verdrag. Tot slot worden partijen aangemoedigd om met elkaar en met relevante internationale organisaties en andere entiteiten samen te werken.

Artikel 12 – Verontreinigde locaties

Dit artikel vereist dat elke partij ernaar streeft om gepaste strategieën te ontwikkelen voor de identificatie en evaluatie van met kwik verontreinigde locaties. Er is bepaald dat acties om de risico's van verontreinigde locaties te beheersen op milieuverantwoorde wijze moeten gebeuren. De COP zal verdere richtlijnen ontwikkelen rond een aantal, in paragraaf 3 vermelde, aspecten van het beheer van verontreinigde locaties. Tot slot worden partijen aangemoedigd om rond dit thema samen te werken.

Artikel 13 – Financiële middelen en financieringsmechanisme

Elke partij moet, binnen zijn mogelijkheden, middelen voorzien voor nationale activiteiten om het Verdrag uit te voeren. Die middelen kunnen eigen nationale financiering, bilaterale en multilaterale financiering en financiering door de particuliere sector omvatten.

Er wordt een financieringsmechanisme ingesteld om de ontwikkelingslanden en de landen met een overgangseconomie te ondersteunen bij de uitvoering van hun verplichtingen ingevolge dit Verdrag. Het financieringsmechanisme omvat twee elementen: het Global Environment Facility (GEF) Trust Fund en een specifiek internationaal programma ter ondersteuning van capaciteitsopbouw en technische bijstand, dat zal worden uitgewerkt op de eerste COP. Het speciaal programma zal werken op basis van vrijwillige bijdragen. Alle partijen en de particuliere sector worden aangemoedigd om bij te dragen aan het financieringsmechanisme van het Verdrag. De FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse handel en Ontwikkelingssamenwerking betaalt de Belgische bijdrage aan de GEF.

Artikel 14 - Capaciteitsopbouw, technische bijstand en technologieoverdracht

Dit artikel bepaalt dat de partijen samenwerken om, binnen hun respectieve mogelijkheden, te voorzien in tijdige en passende capaciteitsopbouw en technische bijstand voor partijen die ontwikkelingslanden zijn en partijen met een overgangseconomie, om hen bij te staan bij het uitvoeren van hun verplichtingen ingevolge dit Verdrag.

Binnen hun mogelijkheden moeten partijen ook de overdracht van technologie aan ontwikkelingslanden bevorderen en faciliteren, ondersteund door de particuliere sector, met focus op de minst ontwikkelde landen en kleine eilandstaten in ontwikkeling, en partijen met een overgangseconomie.

De Conferentie van de partijen formuleert aanbevelingen over hoe de capaciteitsopbouw, technische bijstand en technologieoverdracht verder kunnen worden verbeterd.

Artikel 15 – Comité Uitvoering en Naleving

Dit artikel richt een "comité uitvoering en naleving" op. Het mechanisme is van toepassing op alle artikels van het Verdrag en op alle partijen, al zal het wel bijzondere aandacht hebben voor de respectieve nationale capaciteiten en de omstandigheden van de partijen. Zowel individuele als systemische nalevingsproblemen zullen door het comité onderzocht worden. Kwesties kunnen worden aangebracht door een verdragspartij met betrekking tot zichzelf, door het comité zelf op basis van de nationale verslagen of door de COP. Het is aan de COP om eventueel maatregelen te nemen, op advies van het comité. Indien het onmogelijk blijkt om tot een consensus te komen, kan het comité aanbevelingen aannemen met een 3/4° meerderheid, met een quorum van 2/3° van de leden.

Artikel 16 - Gezondheidsaspecten

Dit artikel moedigt partijen aan om een aantal maatregelen te nemen, zowel op het vlak van gezondheidszorg, preventieve gezondheidszorg, onderwijs als capaciteitsopbouw voor wat de blootstelling aan kwik en kwikverbindingen betreft. Zij worden aangemoedigd om (a) het kwetsbare bevolkingsgroepen te identificeren en te beschermen, (b) voorlichtings- en preventieprogramma's te bevorderen, (c) gezondheidsdiensten voor preventie, behandeling en verzorging van aan kwik blootgestelde populaties te bevorderen en (d) capaciteiten, zowel institutioneel als op het vlak van professionele gezondheidszorg voor

de preventie, diagnose, behandeling en monitoring van gezondheidsrisico's van blootstelling aan kwik en kwikverbindingen te creëren en uit te breiden. Verder bepaalt dit artikel dat de COP bij haar activiteiten de Wereldgezondheidsorganisatie, de Internationale Arbeidsorganisatie en de andere relevante intergouvernementele organisaties zou moeten consulteren en ermee zou moeten samenwerken.

Artikel 17 – Uitwisseling van informatie

Artikel 17 gaat over uitwisseling van informatie. partijen moeten de uitwisseling van bepaalde informatie inzake kwik vergemakkelijken. Zij kunnen die informatie rechtstreeks uitwisselen, via het Secretariaat of in samenwerking met andere relevante organisaties, zoals de secretariaten van verdragen betreffende chemische stoffen en afval. Het Secretariaat krijgt eveneens een faciliterende rol voor de uitwisseling van dergelijke informatie van partijen en van intergouvernementele en non-gouvernementele organisaties en nationale en internationale instellingen. Partijen moeten ook een aanspreekpunt aanduiden voor de uitwisseling van informatie. Uitgewisselde informatie over menselijke gezondheid of leefmilieu mag niet als vertrouwelijk bestempeld worden.

Artikel 18 - Publieke informatie, bewustmaking en voorlichting

Binnen haar eigen mogelijkheden moet elke partij informatieverstrekking over kwik aan het publiek bevorderen en vergemakkelijken. Ook onderwijs, training en bewustmaking over de effecten van kwik en kwikverbindingen op de volksgezondheid en het leefmilieu moeten bevorderd en vergemakkelijkt worden.

Artikel 19 – Onderzoek, ontwikkeling en monitoring

Rekening houdend met hun onderscheiden omstandigheden en mogelijkheden, moeten partijen ernaar streven om samen te werken voor het ontwikkelen en verbeteren van bepaalde informatieve instrumenten, methodologieën en tools op het gebied van kwik en kwikverbindingen, daarbij voor zover passend verder bouwend op bestaande monitoringsnetwerken en onderzoeksprogramma's.

Artikel 20 – Uitvoeringsplannen

Artikel 20 bepaalt dat het partijen vrij staat om al dan niet een uitvoeringsplan voor het Verdrag te ontwikkelen en uit te voeren. Als zij er voor kiezen zo een plan op te stellen, wordt gevraagd om dit aan het Secretariaat te bezorgen en nationale belanghebbenden te betrekken bij de uitwerking, uitvoering en herziening ervan. Indien zij dat wensen, kunnen partijen ook regionale plannen opmaken.

Artikel 21 - Verslaglegging

partijen zijn verplicht om te rapporteren over de maatregelen die ze hebben genomen ter uitvoering van de bepalingen van het Verdrag, de doeltreffendheid van die maatregelen en de mogelijke uitdagingen om de doelstellingen van het Verdrag te bereiken. In die rapportering moet de door diverse artikels gevraagde informatie vermeld worden. De COP zal de periodiciteit en het formaat van de rapportering vaststellen.

Artikel 22 – Evaluatie van de doeltreffendheid

Dit artikel gaat in op de manier waarop de COP de doeltreffendheid van het Verdrag moet evalueren. De eerste evaluatie moet uiterlijk zes jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag plaatsvinden en daarna periodiek met een door de COP te bepalen regelmaat.

Artikel 23 – Conferentie van de partijen

Dit artikel stelt de Conferentie van de partijen in. De eerste vergadering van de COP wordt uiterlijk één jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag door de Uitvoerend Directeur van het Milieuprogramma van de Verenigde Naties (UNEP) samengeroepen. Latere vergaderingen zullen plaatsvinden met een door de COP te bepalen regelmaat. Er kunnen in een aantal gevallen ook buitengewone bijeenkomsten van de COP worden gehouden. De COP beslist bij consensus. De vijfde paragraaf stelt de taken en functies van de COP vast. Algemeen gesteld zal de COP toezien op de tenuitvoerlegging van het Verdrag, deze evalueren en de taken uitvoeren die opgedragen zijn door het Verdrag. Er wordt ook een lijst gegeven van specifieke taken en acties die de COP kan ondernemen. Tot slot wordt bepaald wie als waarnemer kan deelnemen aan bijeenkomsten van de COP. De toegang en deelname van deze waarnemers is verder afhankelijk van de procedureregels die de COP zal aannemen.

Artikel 24 - Secretariaat

Dit artikel richt het Secretariaat in en bepaalt zijn taken. Het Secretariaat zal worden uitgevoerd door de Uitvoerend Directeur van UNEP, tenzij de COP met een drie vierde meerderheid anders beslist. Er wordt ook reeds vermeld dat de COP, in overleg, kan zorgen voor versterkte samenwerking en coördinatie tussen het Secretariaat en de secretariaten van de andere verdragen over chemische stoffen en afval. Het idee is dat het kwikverdrag zo deel kan uitmaken van de al bestaande synergiën tussen de verdragen op het gebied van chemische stoffen en afval.

Artikel 25 – Beslechting van geschillen

Partijen moeten proberen om eventuele geschillen over de interpretatie of de toepassing van het Verdrag op te lossen door onderhandelingen of op een andere door hen te kiezen vreedzame wijze. Wanneer ze partij worden kunnen ze verklaren dat ze arbitrage en/of het aanhangig maken van het geschil bij het Internationaal Gerechtshof erkennen als bindende middelen van geschillenbeslechting (de laatste mogelijkheid betreffende het Internationaal Gerechtshof staat niet open voor regionale organisaties voor economische integratie). Die verklaring kan eventueel herroepen worden. Tot slot is er ook een conciliatiecommissie waar een partij indien nodig beroep op kan doen.

Artikel 26 – Wijzigingen van het Verdrag

Dit artikel zet de procedure uit voor het wijzigen van het Verdrag. Wijzigingen kunnen worden voorgesteld door eender welke partij, moeten door het Secretariaat ten laatste zes maanden op voorhand worden rondgestuurd en moeten worden aangenomen op een bijeenkomst van de COP. Indien het onmogelijk blijkt om bij consensus te beslissen over de voorgestelde amendementen, kan de COP ze in laatste instantie aannemen met een drie vierde meerderheid. Een aangenomen amendement zal in werking treden voor de partijen die ermee ingestemd hebben erdoor gebonden te zijn op de 90ste dag na de dag dat minstens drie vierden van de partijen die partij waren op het ogenblik dat het amendement werd aangenomen hun instrument van ratificatie, aanvaarding of goedkeuring hebben neergelegd. Voor partijen die hun instrument later neerleggen, zal het amendement in werking treden op de 90ste dag na de neerlegging daarvan.

Artikel 27 – Aanneming en wijziging van bijlagen

Dit artikel betreft het statuut van bijlagen en hoe ze aangenomen en gewijzigd kunnen worden. Bijlagen maken integraal deel uit van het Verdrag en eventuele bijkomende bijlagen moeten strikt beperkt blijven tot procedurele, wetenschappelijke, technische of administratieve zaken. Net als voor amendementen aan het Verdrag geldt dat bijlagen in laatste instantie kunnen worden aangenomen of gewijzigd met een drie vierde meerderheid. In tegenstelling tot wijzigingen aan het Verdrag werkt men hier met een systeem van vereenvoudigde verdragswijziging waarbij bijkomende bijlagen of wijzigingen

aan bijlagen in werking treden voor alle partijen die binnen het jaar geen notificatie van niet-aanvaarding hebben gedaan. De procedure is identiek voor bijkomende bijlagen als voor amendementen, behalve dat partijen de vereenvoudigde procedure voor wijzigingen aan amendementen kunnen uitschakelen mits aflegging van een verklaring.

Artikel 28 - Stemrecht

In principe heeft elke verdragspartij één stem. Een regionale organisatie voor economische integratie (REIO) beschikt echter over een aantal stemmen gelijk aan het aantal stemmen van hun lidstaten die partij zijn bij het Verdrag. Het stemrecht van een REIO en dat van zijn leden kunnen niet tegelijkertijd uitgeoefend worden.

Artikel 29 - Ondertekening

Het Verdrag wordt geopend voor ondertekening in Kumamoto (Japan) op 10 en 11 oktober 2013 en staat daarna open voor ondertekening op het hoofdkwartier van de Verenigde Naties in New York tot 9 oktober 2014.

Artikel 30 – Bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding

Dit Verdrag kan worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd door staten en regionale organisaties voor economische integratie.

Dit artikel regelt ook de modaliteiten voor de deelname van regionale organisaties voor economische organisatie (REIO) en van hun lidstaten. Indien een REIO partij wordt zonder dat één van zijn lidstaten partij is bij het Verdrag, zijn alle verplichtingen van het Verdrag op die REIO van toepassing. Als naast de REIO zelf, ook één of meerdere van zijn lidstaten partij zijn, moeten zij onderling bepalen wie verantwoordelijkheid draagt voor welke verdragsverplichtingen. In dat geval mogen de REIO en zijn lidstaten hun rechten onder het Verdrag niet gelijktijdig uitoefenen. Een REIO die partij wordt, moet meedelen in welke mate hij bevoegd is voor de materies die gedekt worden door het Verdrag. Eventuele latere wijzigingen hieraan moeten eveneens worden meegedeeld. Landen en REIO's worden ook aangemoedigd om op het ogenblik dat ze partij worden, informatie door te geven over de maatregelen die genomen worden om het Verdrag uit te voeren.

Artikel 31 - Inwerkingtreding

Het Verdrag treedt in werking op de 90ste dag na de ontvangst van het 50ste instrument van ratificatie, aanvaarding, goedkeuring of toetreding (die van REIO's tellen niet mee bovenop die van hun lidstaten) en voor landen of REIO's die later partij worden onmiddellijk de dag nadat zij hun instrument neergelegd hebben.

Artikel 32 - Voorbehouden

Voorbehouden bij het Verdrag zijn niet mogelijk.

Artikel 33 - Opzegging

Partijen kunnen ten vroegste drie jaar nadat het Verdrag voor hun in werking is getreden, en daarna ten allen tijde, het Verdrag opzeggen. De opzegging wordt van kracht een jaar nadat de Depositaris de kennisgeving van opzegging heeft ontvangen, of op een latere datum, indien dat zo bepaald is in de kennisgeving.

Artikel 34 - Depositaris

De depositaris voor het Verdrag is de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Artikel 35 – Authentieke teksten

Dit artikel vermeldt wat de authentieke teksten van het Verdrag zijn.

Bijlage A. Kwikhoudende producten

Eerst worden een aantal producten opgesomd waarop de bijlage niet van toepassing is. De bijlage omvat verder twee delen:

- het eerste deel omvat een lijst van producten waarvan de productie, import en export verboden zijn vanaf de opgegeven einddatum;
- het tweede deel omvat de producten waarvoor de partijen maatregelen moeten nemen en bijhorende maatregelen. Momenteel is er slechts één product in dit deel opgenomen, namelijk tandamalgaam.

Bijlage B. Productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt

Deze bijlage beschrijft de maatregelen die de partijen moeten nemen ten aanzien van de productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt.

Deel 1 omvat een lijst met productieprocessen die verboden zullen zijn vanaf de opgegeven einddatum. Daarin zijn momenteel opgenomen de productie van chloor-alkali en de productie van acetaldehyde waarbij kwik of kwikverbindingen als katalysator worden gebruikt.

Deel 2 omvat een lijst met productieprocessen waarvoor de partijen maatregelen moeten nemen. Momenteel zijn daarin de productie vinylchloridemonomeer opgenomen; natrium of kaliummethylaate of ethylaate en de productie van polyurethaan met kwikhoudende katalysatoren.

Bijlage C. Ambachtelijke en kleinschalige goudwinning. Nationale actieplannen

Deze bijlage bevat de maatregelen die aangenomen moeten worden overeenkomstig artikel 7 van het Verdrag, voor ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en -verwerking waarbij goud uit erts onttrokken wordt door het met kwik te amalgameren.

Bijlage D. Lijst van puntbronnen van emissies van kwik en kwikverbindingen in de atmosfeer

Deze bijlage bevat de lijst van de puntbronnen van emissies die door de lidstaten gereguleerd moeten worden overeenkomstig artikel 8 van het Verdrag.

Bijlage E. Arbitrage- en conciliatieprocedure

Deze bijlage beschrijft de arbitrage- en conciliatieprocedure.

B. Bespreking van het ontwerp van instemmingsdecreet

Artikel 1

Dit artikel heeft geen commentaar

Artikel 2

Artikel 2 strekt ertoe gevolg te verlenen aan het Verdrag van Minamata.

Artikel 3

Artikel 27, §3, van het Verdrag bepaalt dat er aanvullende bijlagen bij het Verdrag kunnen worden aangenomen op basis van een procedure van vereenvoudigde verdragswijziging met stilzwijgende instemming.

Aanvullende bijlagen worden aangenomen tijdens een vergadering van de Conferentie van de partijen, op voorstel van één van de partijen. Indien er geen consensus bereikt kan worden, kunnen de partijen een aanvullende bijlage in laatste instantie aannemen met een meerderheid van drie vierden van de stemmen van de op de vergadering aanwezige partijen die hun stem uitbrengen. Een partij die niet in staat is een aanvullende bijlage te aanvaarden, stelt de depositaris daarvan schriftelijk in kennis binnen een jaar vanaf de datum van mededeling door de depositaris van de aanneming van de aanvullende bijlage. Na het verstrijken van één jaar vanaf de datum van de mededeling door de depositaris van de aanneming van een aanvullende bijlage, treedt de bijlage in werking voor alle partijen die geen kennisgeving van niet-aanvaarding hebben ingediend. Een partij die een kennisgeving heeft ingediend, kan die later terugtrekken, zodat de bijlage desgevallend toch in werking kan treden voor die partij.

Een dergelijke techniek van vereenvoudigde verdragswijziging wordt regelmatig gebruikt in leefmilieuverdragen en maakt het mogelijk om een verdrag up to date te houden, zonder dat ratificatie vereist is door de partijen.

Artikel 3 strekt ertoe voorafgaandelijk instemming te verlenen met aanvullende bijlagen en zorgt ervoor dat aanvullende bijlagen volkomen gevolg zullen hebben. Om het Vlaams Parlement de kans te geven om zich ertegen te verzetten dat een bepaalde aanvullende bijlage volkomen gevolg zal hebben, is bepaald dat de Vlaamse Regering verplicht een afschrift van dergelijke aanvullende bijlagen moet medelen aan het Vlaams Parlement. Die mededeling moet gebeuren van zodra de Vlaamse Regering in kennis is gesteld van de aanvaarding van de aangenomen wijziging. Binnen een termijn die de Vlaamse Regering in de mededeling aangeeft, maar ten laatste elf maanden na de mededeling door de depositaris van de wijziging van de bijlage, kan het Vlaams Parlement zich ertegen verzetten dat de wijziging volkomen gevolg zal hebben. Op die manier wordt ervoor gezorgd dat België, indien het Vlaams Parlement zich verzet, een tijdige kennisgeving van niet-aanvaarding kan doen om er zo voor te zorgen dat de aanvullende bijlage niet in werking treedt voor België.

Dergelijk mechanisme van voorafgaande instemming, met mededeling aan het Parlement en mogelijkheid tot verzet, wordt aanvaard door de Raad van State. Het blijft echter wel noodzakelijk om de aangenomen bijlagen te publiceren in het Belgisch Staatsblad opdat ze in het interne recht gevolg zouden hebben.

Artikel 4

Artikel 4 bevat een identieke procedure van voorafgaande instemming als in artikel 3, maar dit keer voor wijzigingen van de bijlagen van het Verdrag. Ook hier is voorzien dat de Vlaamse Regering moet zorgen voor een mededeling aan het Vlaams Parlement en ook hier krijgt het Vlaams Parlement een bepaalde termijn om zich te verzetten tegen wijzigingen, zodat België een tijdige kennisgeving van niet-aanvaarding kan doen aan en ervoor kan zorgen dat de wijzigingen niet in werking treden voor België.

Ook voor wijzigingen van bijlagen geldt dat ze in het Belgisch Staatsblad moeten worden gepubliceerd, opdat ze in het interne recht gevolg zouden hebben.

Geert BOURGEOIS

Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed

Jo VANDEURZEN

Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Joke SCHAUVLIEGE

Vlaams minister van Omgeving, Natuur en Landbouw

CONSEIL D'ETAT
LEGISLATION

09 -02- 2017

RAAD VAN STATE
WETGEVING

60968/1

CONVENTION DE MINAMATA SUR LE MERCURE

Les Parties à la présente Convention,

Reconnaissant que le mercure est une substance chimique préoccupante à l'échelle mondiale vu sa propagation atmosphérique à longue distance, sa persistance dans l'environnement dès lors qu'il a été introduit par l'homme, son potentiel de bioaccumulation dans les écosystèmes et ses effets néfastes importants sur la santé humaine et l'environnement,

Rappelant la décision 25/5 adoptée le 20 février 2009 par le Conseil d'administration du Programme des Nations Unies pour l'environnement, demandant d'engager une action internationale pour gérer le mercure de manière efficiente, effective et cohérente,

Rappelant le paragraphe 221 du document final de la Conférence des Nations Unies sur le développement durable « L'avenir que nous voulons », qui espérait l'aboutissement des négociations pour l'élaboration d'un instrument international juridiquement contraignant sur le mercure, propre à éliminer les risques que ce dernier présente pour la santé humaine et l'environnement,

Rappelant la réaffirmation par la Conférence des Nations Unies sur le développement durable des principes de la Déclaration de Rio sur l'environnement et le développement incluant, entre autres, les responsabilités communes mais différenciées, et reconnaissant les situations et capacités respectives des États ainsi que la nécessité d'agir au niveau mondial,

Conscientes des préoccupations en matière de santé, en particulier dans les pays en développement, résultant d'une exposition au mercure des populations vulnérables, notamment les femmes, les enfants et, par leur intermédiaire, les générations futures,

Notant la vulnérabilité particulière des écosystèmes arctiques et des communautés autochtones du fait de la bioamplification du mercure et de la contamination des aliments traditionnels, et préoccupées plus généralement par la situation des communautés autochtones eu égard aux effets du mercure,

Reconnaissant les leçons importantes tirées de la maladie de Minamata, en particulier les effets graves sur la santé et l'environnement résultant de la pollution par le mercure, ainsi que la nécessité d'assurer une gestion appropriée du mercure et d'empêcher que de tels événements ne se reproduisent à l'avenir,

Soulignant l'importance d'une assistance financière, technique et technologique ainsi que d'un renforcement des capacités, en particulier pour les pays en développement et les pays à économie en transition, en vue de renforcer les capacités nationales aux fins de la gestion du mercure et de promouvoir la mise en œuvre effective de la Convention,

Reconnaissant également les activités relatives au mercure menées par l'Organisation mondiale de la Santé en matière de protection de la santé humaine et le rôle des accords multilatéraux sur l'environnement pertinents, en particulier la Convention de Bâle sur le contrôle des mouvements transfrontières de déchets dangereux et de leur élimination et la Convention de Rotterdam sur la procédure de consentement préalable en connaissance de cause applicable à certains produits chimiques et pesticides dangereux qui font l'objet d'un commerce international,

Reconnaissant que la présente Convention ainsi que d'autres accords internationaux relatifs à l'environnement et au commerce sont complémentaires,

Soulignant qu'aucune disposition de la présente Convention ne vise à modifier les droits et obligations de toute Partie découlant de tout accord international existant,

Étant entendu que le préambule qui précède n'a pas pour objet de créer une hiérarchie entre la présente Convention et d'autres instruments internationaux,

Notant que rien dans la présente Convention n'empêche une Partie de prendre d'autres mesures nationales conformes aux dispositions de la présente Convention dans le souci de protéger la santé humaine et l'environnement contre l'exposition au mercure conformément aux autres obligations incombant à cette Partie en vertu du droit international applicable,

Sont convenues de ce qui suit :

Article premier

Objectif

L'objectif de la présente Convention est de protéger la santé humaine et l'environnement contre les émissions et rejets anthropiques de mercure et de composés du mercure.

Article 2

Définitions

Aux fins de la présente Convention :

a) Par « extraction minière artisanale et à petite échelle d'or », on entend l'extraction minière d'or par des mineurs individuels ou de petites entreprises dont les investissements et la production sont limités;

b) Par « meilleures techniques disponibles », on entend les techniques les plus efficaces pour prévenir et, lorsque cela s'avère impossible, réduire les émissions atmosphériques et les rejets de mercure dans l'eau et le sol et leur incidence sur l'environnement dans son ensemble, en tenant compte des paramètres économiques et techniques entrant en considération pour une Partie donnée ou une installation donnée située sur le territoire de cette Partie. Dans ce contexte :

i) Par « meilleures », on entend les techniques les plus efficaces pour atteindre un niveau général élevé de protection de l'environnement dans son ensemble;

ii) Par techniques « disponibles », on entend, s'agissant d'une Partie donnée et d'une installation donnée située sur le territoire de cette Partie, les techniques développées à une échelle permettant de les mettre en œuvre dans un secteur industriel pertinent, dans des conditions économiquement et techniquement viables, compte tenu des coûts et des avantages, que ces techniques soient ou non utilisées ou développées sur le territoire de cette Partie, pour autant qu'elles soient accessibles à l'exploitant de l'installation, tel que déterminé par cette Partie; et

iii) Par « techniques », on entend les technologies utilisées, les modes d'exploitation et la façon dont les installations sont conçues, construites, entretenues, exploitées et mises hors service;

c) Par « meilleures pratiques environnementales », on entend l'application de la combinaison la plus appropriée de mesures de contrôle et de stratégies environnementales;

d) Par « mercure », on entend le mercure élémentaire (Hg(0), n° CAS : 7439 97 6);

e) Par « composé du mercure », on entend toute substance composée d'atomes de mercure et d'un ou de plusieurs atomes d'autres éléments chimiques qui ne peut être séparée en ses différents composants que par réaction chimique;

f) Par « produit contenant du mercure ajouté », on entend un produit ou composant d'un produit qui contient du mercure ou un composé du mercure ajouté intentionnellement;

g) Par « Partie », on entend un État ou une organisation régionale d'intégration économique qui a consenti à être lié par la présente Convention et à l'égard duquel la Convention est en vigueur;

h) Par « Parties présentes et votantes », on entend les Parties présentes qui expriment un vote affirmatif ou négatif à une réunion des Parties;

i) Par « extraction minière primaire de mercure », on entend une activité d'extraction minière dans laquelle la principale substance recherchée est le mercure;

j) Par « organisation régionale d'intégration économique », on entend une organisation constituée d'États souverains d'une région donnée, à laquelle ses États membres ont transféré des compétences en ce qui concerne les questions régies par la présente Convention et qui a été dûment autorisée, conformément à ses procédures internes, à signer, ratifier, accepter ou approuver la présente Convention, ou à y adhérer; et

k) Par « utilisation permise », on entend toute utilisation, par une Partie, de mercure ou de composés du mercure qui est conforme à la présente Convention, y compris, entre autres, les utilisations conformes aux articles 3, 4, 5, 6 et 7.

Article 3

Sources d'approvisionnement en mercure et commerce

1. Aux fins du présent article :

a) Le terme « mercure » désigne également les mélanges de mercure avec d'autres substances, y compris les alliages présentant une teneur en mercure d'au moins 95 % en poids; et

b) Le terme « composés du mercure » désigne le chlorure de mercure (I) ou calomel, l'oxyde de mercure (II), le sulfate de mercure (II), le nitrate de mercure (II), le cinabre et le sulfure de mercure.

2. Les dispositions du présent article ne s'appliquent pas :

a) Aux quantités de mercure ou de composés du mercure destinées à être utilisées pour la recherche en laboratoire ou comme étalon de référence;

b) Au mercure et aux composés du mercure naturellement présents à l'état de traces dans des produits tels que certains métaux, minerais ou produits minéraux sans mercure, dont le charbon, ou dans des produits dérivés de ces matériaux, ni aux quantités présentes non intentionnellement à l'état de traces dans des produits chimiques;

c) Aux produits contenant du mercure ajouté.

3. Chaque Partie fait en sorte qu'aucune activité d'extraction minière primaire de mercure en dehors de celles qui existaient à la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard ne soit menée sur son territoire.

4. Chaque Partie ne permet la poursuite des activités d'extraction minière primaire de mercure qui étaient menées sur son territoire à la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard que pendant une période maximale de 15 ans après cette date. Au cours de cette période, le mercure ainsi obtenu ne peut servir qu'à fabriquer des produits contenant du mercure ajouté, conformément à l'article 4, ou être utilisé dans des procédés visés à l'article 5. À défaut, il doit être éliminé conformément aux dispositions de l'article 11, par des opérations qui ne débouchent pas sur la récupération, le recyclage, la régénération, la réutilisation directe ou toute autre utilisation.

5. Chaque Partie :

a) S'efforce de recenser les stocks individuels de mercure ou composés du mercure de plus de 50 tonnes métriques ainsi que les sources d'approvisionnement en mercure produisant des stocks de plus de 10 tonnes métriques par an qui se trouvent sur son territoire;

b) Prend des mesures pour faire en sorte, si cette Partie établit l'existence de mercure excédentaire provenant de la mise hors service d'usines de chlore-alcali, que celui-ci soit éliminé conformément aux directives sur la gestion écologiquement rationnelle mentionnées à l'alinéa a) du paragraphe 3 de l'article 11, par des opérations qui ne débouchent pas sur la récupération, le recyclage, la régénération, la réutilisation directe ou toute autre utilisation.

6. Chaque Partie fait en sorte qu'il n'y ait aucune exportation de mercure sauf :

a) À destination d'une Partie qui a donné son consentement écrit à la Partie exportatrice, et uniquement en vue :

i) D'une utilisation permise à la Partie importatrice dans le cadre de la présente Convention; ou

ii) D'un stockage provisoire écologiquement rationnel comme indiqué à l'article 10; ou

b) À destination d'un État non Partie qui a donné son consentement écrit à la Partie exportatrice, y compris une attestation du fait que :

i) Cet État non Partie a pris des mesures pour garantir la protection de la santé humaine et de l'environnement et l'application des dispositions des articles 10 et 11; et

ii) Le mercure sera uniquement destiné à une utilisation permise à une Partie au titre de la présente Convention ou à un stockage provisoire écologiquement rationnel comme indiqué à l'article 10.

7. Une Partie exportatrice peut se baser sur une notification générale transmise au Secrétariat par l'État importateur Partie ou non Partie, en tant que consentement écrit tel que requis au paragraphe 6. Une telle notification générale établit les modalités et conditions du consentement de l'État importateur Partie ou non Partie. La notification peut être révoquée à tout moment par cet État Partie ou non Partie. Le Secrétariat tient un registre public de toutes ces notifications.

8. Chaque Partie fait en sorte qu'il n'y ait aucune importation de mercure en provenance d'un État non Partie auquel elle donnera son consentement écrit à moins que l'État non Partie lui ait certifié que le mercure ne provient pas de sources identifiées comme non autorisées au titre du paragraphe 3 ou de l'alinéa b) du paragraphe 5.

9. Une Partie qui soumet une notification générale de consentement au titre du paragraphe 7 peut décider de ne pas appliquer le paragraphe 8, à condition que des restrictions étendues portant sur les exportations de mercure et des mesures nationales soient en place pour faire en sorte que le mercure importé soit géré d'une manière écologiquement rationnelle. La Partie transmet au Secrétariat une notification concernant cette décision, qui contient des informations décrivant ses restrictions à l'exportation et ses mesures de

réglementation nationales ainsi que des informations sur les quantités de mercure et les pays d'origine du mercure importé d'États non Parties. Le Secrétariat tient un registre public de toutes ces notifications. Le Comité de mise en œuvre et du respect des obligations examine et évalue l'ensemble des notifications et des informations à l'appui de ces dernières conformément à l'article 15 et peut faire des recommandations à la Conférence des Parties, selon qu'il convient.

10. Il est possible de recourir à la procédure visée au paragraphe 9 jusqu'à la conclusion de la deuxième réunion de la Conférence des Parties. Après cette réunion, il ne sera plus possible de recourir à la procédure susmentionnée, à moins que la Conférence des Parties en décide autrement à la majorité simple des Parties présentes et votantes, sauf pour une Partie qui a fourni une notification au titre du paragraphe 9 avant la fin de la deuxième réunion de la Conférence des Parties.

11. Chaque Partie fait figurer dans ses rapports transmis conformément à l'article 21 des informations montrant que les exigences du présent article ont été respectées.

12. La Conférence des Parties énonce, à sa première réunion, des orientations supplémentaires concernant le présent article, en particulier l'alinéa a) du paragraphe 5, le paragraphe 6 et le paragraphe 8, et élabore et adopte les éléments requis de l'attestation visée à l'alinéa b) du paragraphe 6 et au paragraphe 8.

13. La Conférence des Parties évalue si le commerce de certains composés du mercure compromet l'objectif de la présente Convention et examine la question de savoir si ces composés du mercure devraient, par leur inscription à une annexe supplémentaire adoptée conformément à l'article 27, être soumis aux paragraphes 6 et 8.

Article 4

Produits contenant du mercure ajouté

1. Chaque Partie fait en sorte, en prenant des mesures appropriées, qu'aucun des produits contenant du mercure ajouté figurant dans la première partie de l'Annexe A ne soit fabriqué, importé ou exporté après la date d'abandon définitif fixée pour ces produits, sauf en cas d'exclusion spécifiée à l'Annexe A ou en vertu d'une dérogation enregistrée pour une Partie conformément à l'article 6.

2. Une Partie peut, en lieu et place du paragraphe 1, indiquer au moment de la ratification ou de l'entrée en vigueur d'un amendement à l'Annexe A à son égard qu'elle met en œuvre différentes mesures ou stratégies pour traiter les produits inscrits dans la première partie de l'Annexe A. Une Partie peut choisir la présente option uniquement si elle peut démontrer qu'elle a déjà réduit la fabrication, l'importation et l'exportation de la grande majorité des produits inscrits dans la première partie de l'Annexe A à un niveau de minimis et qu'elle a mis en œuvre des mesures ou des stratégies visant à réduire l'utilisation de mercure dans d'autres produits non inscrits dans la première partie de l'Annexe A au moment où elle notifie au Secrétariat sa décision de choisir la présente option. En outre, une Partie qui choisit la présente option :

a) Fournit à la Conférence des Parties, à la première occasion, une description des mesures ou stratégies mises en œuvre, y compris une quantification des réductions réalisées;

b) Met en œuvre des mesures ou stratégies visant à réduire l'utilisation de mercure dans les produits inscrits dans la première partie de l'Annexe A pour lesquels une valeur de minimis n'a pas encore été obtenue;

c) Envisage des mesures supplémentaires afin de réaliser de nouvelles réductions; et

d) Ne peut prétendre à des dérogations au titre de l'article 6 pour aucune des catégories de produits pour lesquelles la présente option est choisie.

Au plus tard cinq ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention, la Conférence des Parties examine, dans le cadre de la procédure d'examen prévue au paragraphe 8, les progrès et l'efficacité des mesures prises en application du présent paragraphe.

3. Chaque Partie prend des mesures à l'égard des produits contenant du mercure ajouté inscrits dans la deuxième partie de l'Annexe A, conformément aux dispositions de cette Annexe.

4. À partir d'informations fournies par les Parties, le Secrétariat recueille et tient à jour des informations sur les produits contenant du mercure ajouté et sur leurs solutions de remplacement, et met ces informations à la disposition du public. Le Secrétariat met également à la disposition du public toute autre information pertinente communiquée par les Parties.

5. Chaque Partie prend des mesures pour empêcher que des produits contenant du mercure ajouté dont la fabrication, l'importation et l'exportation

ne lui sont pas permises en vertu du présent article soient incorporés dans des produits assemblés.

6. Chaque Partie décourage la fabrication et la distribution dans le commerce de produits contenant du mercure ajouté à des fins qui ne cadrent avec aucune des utilisations connues de tels produits avant la date d'entrée en vigueur de la présente Convention à son égard, à moins qu'une évaluation des risques et avantages du produit prouve que celui-ci procure des bienfaits aux plans de l'environnement ou de la santé humaine. Les Parties fournissent au Secrétaire, le cas échéant, des informations sur chaque produit de ce genre, y compris toute information concernant les risques et les avantages qu'il présente pour l'environnement et la santé humaine. Le Secrétaire met ces informations à la disposition du public.

7. Toute Partie peut soumettre au Secrétaire une proposition d'inscription à l'Annexe A d'un produit contenant du mercure ajouté, dans laquelle doivent figurer des informations sur la disponibilité de solutions de remplacement sans mercure, la faisabilité technique et économique de ces dernières ainsi que les risques et avantages qu'elles présentent pour l'environnement et la santé, en tenant compte des informations visées au paragraphe 4.

8. Au plus tard cinq ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention, la Conférence des Parties examine l'Annexe A et peut envisager de l'amender conformément à l'article 27.

9. Lors de l'examen de l'Annexe A conformément au paragraphe 8, la Conférence des Parties tient compte, au minimum :

- a) De toute proposition présentée conformément au paragraphe 7;
- b) Des informations mises à disposition en application du paragraphe 4;
et
- c) De la disponibilité pour les Parties de solutions de remplacement sans mercure qui sont techniquement et économiquement viables, eu égard aux risques et avantages pour l'environnement et la santé humaine.

Article 5

Procédés de fabrication utilisant du mercure ou des composés du mercure

1. Aux fins du présent article et de l'Annexe B, les procédés de fabrication utilisant du mercure ou des composés du mercure n'incluent pas les procédés

qui utilisent ou servent à fabriquer des produits contenant du mercure ajouté ni les procédés de traitement de déchets contenant du mercure.

2. Chaque Partie fait en sorte, en prenant des mesures appropriées, qu'aucun mercure ou composé du mercure ne soit utilisé dans les procédés de fabrication inscrits dans la première partie de l'Annexe B après la date d'abandon définitif spécifiée dans cette Annexe pour chaque procédé, sauf en vertu d'une dérogation enregistrée conformément à l'article 6.

3. Chaque Partie prend des mesures pour limiter l'utilisation de mercure ou de composés du mercure dans les procédés énumérés dans la deuxième partie de l'Annexe B conformément aux dispositions de cette Annexe.

4. À partir d'informations fournies par les Parties, le Secrétariat recueille et tient à jour des informations sur les procédés utilisant du mercure ou des composés du mercure et leurs solutions de remplacement, et met ces informations à la disposition du public. Le Secrétariat met également à la disposition du public toute autre information pertinente communiquée par les Parties.

5. Chaque Partie disposant d'une ou de plusieurs installations qui utilisent du mercure ou des composés du mercure dans des procédés de fabrication inscrits à l'Annexe B :

a) Prend des mesures pour lutter contre les émissions et rejets de mercure ou de composés du mercure provenant de ces installations;

b) Fait figurer dans les rapports qu'elle soumet conformément à l'article 21 des informations sur les mesures prises en application du présent paragraphe; et

c) S'efforce de recenser les installations situées sur son territoire qui utilisent du mercure ou des composés du mercure dans des procédés inscrits à l'Annexe B et soumet au Secrétariat, au plus tard trois ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard, des informations sur le nombre et le type de ces installations ainsi que sur leur consommation estimative annuelle de mercure ou de composés du mercure. Le Secrétariat met ces informations à la disposition du public.

6. Chaque Partie fait en sorte qu'aucune installation qui n'existait pas avant la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard n'utilise du mercure ou des composés du mercure dans des procédés de fabrication inscrits à l'Annexe B. Aucune dérogation n'est applicable à ces installations.

7. Chaque Partie décourage le développement de toute installation ayant recours à un quelconque autre procédé de fabrication dans lequel du mercure ou des composés du mercure sont utilisés intentionnellement, qui n'existait pas avant la date d'entrée en vigueur de la Convention, sauf si cette Partie peut démontrer à la satisfaction de la Conférence des Parties que le procédé concerné procure d'importants avantages pour l'environnement et la santé et qu'il n'existe pas de solutions de remplacement sans mercure techniquement et économiquement faisables qui apportent de tels bienfaits.

8. Les Parties sont encouragées à échanger des informations sur les nouveaux développements techniques pertinents, les solutions de remplacement sans mercure qui sont économiquement et techniquement faisables, les mesures et techniques envisageables pour réduire et, si possible, éliminer l'utilisation de mercure et de composés du mercure dans les procédés de fabrication inscrits à l'Annexe B, et les émissions et rejets de mercure et de composés du mercure provenant de ces procédés.

9. Toute Partie peut soumettre une proposition d'amendement de l'Annexe B aux fins d'inscription d'un procédé de fabrication utilisant du mercure ou des composés du mercure, dans laquelle doivent figurer des informations sur la disponibilité de solutions de remplacement sans mercure pour le procédé concerné, la faisabilité technique et économique de ces solutions, et les risques et avantages qu'elles comportent pour l'environnement et la santé.

10. Au plus tard cinq ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention, la Conférence des Parties examine l'Annexe B et peut envisager de l'amender conformément à l'article 27.

11. Lors de tout examen de l'Annexe B conformément au paragraphe 10, la Conférence des Parties tient compte, au minimum :

- a) De toute proposition présentée conformément au paragraphe 9;
 - b) Des informations mises à disposition en application du paragraphe 4;
- et
- c) De la disponibilité pour les Parties de solutions de remplacement sans mercure qui sont techniquement et économiquement faisables, eu égard aux risques et avantages pour l'environnement et la santé.

Article 6

Dérogations accessibles aux Parties sur demande

1. Tout État ou organisation régionale d'intégration économique peut faire enregistrer une ou plusieurs dérogations aux dates d'abandon définitif figurant dans l'Annexe A et l'Annexe B, ci-après dénommée « dérogation », moyennant notification écrite adressée au Secrétariat :

a) Lorsqu'il ou elle devient Partie à la présente Convention; ou

b) Dans le cas d'un produit contenant du mercure ajouté qui est inscrit par amendement à l'annexe A ou d'un procédé de fabrication utilisant du mercure qui est inscrit par amendement à l'annexe B, au plus tard à la date d'entrée en vigueur de l'amendement concerné pour cette Partie.

Un tel enregistrement est accompagné d'une déclaration expliquant les raisons pour lesquelles la Partie a besoin de la dérogation.

2. Une dérogation peut être enregistrée soit pour une catégorie figurant à l'Annexe A ou B soit pour une sous-catégorie identifiée par tout État ou organisation régionale d'intégration économique.

3. Chaque Partie qui a une ou plusieurs dérogations est inscrite dans un registre établi et tenu à jour par le Secrétariat, qui le rend accessible au public.

4. Le registre comprend :

a) Une liste des Parties qui ont une ou plusieurs dérogations;

b) La ou les dérogations enregistrées pour chaque Partie; et

c) La date d'expiration de chaque dérogation.

5. À moins qu'une période plus courte ne soit indiquée dans le registre par une Partie, toutes les dérogations en vertu du paragraphe 1 expirent cinq ans après la date d'abandon définitif pertinente figurant à l'Annexe A ou B.

6. La Conférence des Parties peut, à la demande d'une Partie, décider de proroger une dérogation pour une durée de cinq ans, à moins que la Partie ne demande une durée plus courte. Dans sa décision, la Conférence des Parties tient dûment compte des éléments ci-après :

a) Le rapport de la Partie justifiant la nécessité de proroger la dérogation et donnant un aperçu des activités entreprises et prévues pour éliminer cette nécessité dès que possible;

b) Les informations disponibles, y compris sur la disponibilité de produits et procédés de remplacement qui ne font pas appel au mercure ou en consomment moins que l'utilisation faisant l'objet de la dérogation; et

c) Les activités prévues ou en cours pour stocker le mercure et éliminer les déchets de mercure d'une manière écologiquement rationnelle.

Une dérogation ne peut être prorogée qu'une fois par produit par date d'abandon définitif.

7. Une Partie peut à tout moment, sur notification écrite adressée au Secrétariat, faire annuler une dérogation. L'annulation de la dérogation prend effet à la date indiquée dans la notification.

8. Nonobstant le paragraphe 1, aucun État ni aucune organisation régionale d'intégration économique ne peut faire enregistrer une dérogation après cinq ans à compter de la date d'abandon définitif du produit ou procédé concerné inscrit à l'Annexe A ou B, à moins qu'une ou plusieurs Parties soient encore enregistrées au titre d'une dérogation afférente à ce produit ou procédé, ayant bénéficié d'une prorogation conformément au paragraphe 6. Dans ce cas, un État ou une organisation régionale d'intégration économique peut, aux moments spécifiés aux alinéas a) et b) du paragraphe 1, faire enregistrer une dérogation pour ce produit ou procédé, qui expire dix ans après la date d'abandon définitif pertinente.

9. Aucune Partie ne peut disposer d'une dérogation en vigueur à l'égard d'un produit ou procédé inscrit à l'Annexe A ou B à un quelconque moment après dix ans à compter de la date d'abandon définitif spécifiée dudit produit ou procédé.

Article 7

Extraction minière artisanale et à petite échelle d'or

1. Les mesures énoncées dans le présent article et dans l'Annexe C s'appliquent à l'extraction minière et à la transformation artisanales et à petite échelle d'or utilisant l'amalgamation au mercure pour extraire l'or du minerai.

2. Chaque Partie sur le territoire de laquelle sont menées des activités d'extraction minière et de transformation artisanales et à petite échelle d'or

visées au présent article prend des mesures pour réduire et, si possible, éliminer l'utilisation de mercure et de composés du mercure dans le cadre de ces activités ainsi que les émissions et rejets consécutifs de mercure dans l'environnement.

3. Toute Partie qui, à n'importe quel moment, constate que les activités d'extraction minière et de transformation artisanales et à petite échelle d'or menées sur son territoire sont non négligeables notifie ce fait au Secrétariat. Dans ce cas, la Partie :

a) Élabore et met en œuvre un plan d'action national conformément à l'Annexe C;

b) Soumet son plan d'action national au Secrétariat au plus tard trois ans après l'entrée en vigueur de la Convention à son égard ou dans un délai de trois ans à compter de la date de la notification adressée au Secrétariat, la date la plus tardive étant retenue; et

c) Par la suite, fournit tous les trois ans un compte rendu des progrès qu'elle a accomplis dans le respect de ses obligations au titre du présent article et fait figurer ces comptes rendus dans ses rapports soumis en application de l'article 21.

4. Les Parties peuvent coopérer entre elles ainsi qu'avec des organisations intergouvernementales compétentes et d'autres entités, selon qu'il convient, pour atteindre les objectifs du présent article. Cette coopération peut porter, entre autres, sur :

a) L'élaboration de stratégies visant à prévenir le détournement de mercure ou de composés du mercure en vue d'une utilisation dans l'extraction minière et la transformation artisanales et à petite échelle d'or;

b) Des initiatives en matière d'éducation, de sensibilisation et de renforcement des capacités;

c) La promotion de la recherche de solutions de remplacement durables sans mercure;

d) La fourniture d'une assistance technique et financière;

e) Des partenariats pour les aider à mettre en œuvre leurs engagements au titre du présent article; et

f) L'utilisation des mécanismes d'échange d'informations existants pour promouvoir les connaissances, les meilleures pratiques environnementales et les technologies de remplacement viables aux plans environnemental, technique, social et économique.

Article 8

Émissions

1. Le présent article porte sur le contrôle et, dans la mesure du possible, sur la réduction des émissions atmosphériques de mercure et composés du mercure, souvent exprimées en « quantité totale de mercure », à l'aide de mesures de contrôle visant les sources ponctuelles appartenant aux catégories énumérées à l'Annexe D.

2. Aux fins du présent article :

a) Par « émissions », on entend les émissions atmosphériques de mercure ou composés du mercure;

b) Par « source pertinente », on entend une source appartenant à une des catégories de sources mentionnées dans l'Annexe D. Une Partie peut, si elle le souhaite, établir des critères pour identifier les sources relevant d'une catégorie de sources inscrite à l'Annexe D, tant que les critères retenus pour chaque catégorie couvrent au moins 75 % des émissions de cette dernière;

c) Par « nouvelle source », on entend toute source pertinente appartenant à une catégorie inscrite à l'Annexe D, dont la construction ou une modification importante a débuté au moins un an après :

i) La date d'entrée en vigueur de la présente Convention à l'égard de la Partie concernée; ou

ii) La date d'entrée en vigueur à l'égard de la Partie concernée d'un amendement à l'Annexe D si les dispositions de la présente Convention deviennent applicables à cette source uniquement en vertu dudit amendement;

d) Par « modification importante », on entend une modification d'une source pertinente entraînant une augmentation notable des émissions, à l'exclusion de tout changement au niveau des émissions résultant de la récupération de sous-produits. Il revient à la Partie de déterminer si une modification est importante ou non;

e) Par « source existante », on entend toute source pertinente qui n'est pas une nouvelle source;

f) Par « valeur limite d'émission », on entend un plafond, souvent exprimé en « quantité totale de mercure », fixé pour la concentration, la masse ou le taux des émissions de mercure ou de composés du mercure d'une source ponctuelle.

3. Une Partie disposant de sources pertinentes prend des mesures pour contrôler les émissions et peut élaborer un plan national énonçant les mesures à prendre à cette fin ainsi que les objectifs, les buts et les résultats escomptés. Ce plan est soumis à la Conférence des Parties dans un délai de quatre ans à compter de la date d'entrée en vigueur de la Convention à l'égard de cette Partie. Si une Partie élabore un plan de mise en œuvre conformément à l'article 20, elle peut y faire figurer le plan établi en application du présent paragraphe.

4. S'agissant de ses nouvelles sources, chaque Partie exige l'utilisation des meilleures techniques disponibles et des meilleures pratiques environnementales pour contrôler, et dans la mesure du possible, réduire les émissions, dès que possible mais au plus tard cinq ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard. Une Partie peut utiliser des valeurs limites d'émission compatibles avec l'application des meilleures techniques disponibles.

5. S'agissant de ses sources existantes, chaque Partie inclut dans tout plan national et met en œuvre une ou plusieurs des mesures ci-après, en tenant compte de sa situation nationale ainsi que de la faisabilité technique et économique et du caractère abordable des mesures, dès que possible mais au plus tard dix ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard :

a) Un objectif quantifié pour contrôler et, dans la mesure du possible, réduire les émissions des sources pertinentes;

b) Des valeurs limites d'émission pour contrôler et, dans la mesure du possible, réduire les émissions des sources pertinentes;

c) L'utilisation des meilleures techniques disponibles et des meilleures pratiques environnementales pour contrôler les émissions des sources pertinentes;

d) Une stratégie de contrôle multipolluants qui présenterait des avantages connexes en matière de contrôle des émissions de mercure;

e) D'autres mesures pour réduire les émissions des sources pertinentes.

6. Les Parties peuvent appliquer les mêmes mesures à toutes les sources existantes pertinentes ou adopter des mesures différentes pour chaque catégorie de sources. L'objectif de ces mesures appliquées par une Partie est de réaliser, au fil du temps, des progrès raisonnables en matière de réduction des émissions.

7. Chaque Partie établit, dès que possible mais au plus tard cinq ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard, un inventaire des émissions des sources pertinentes qu'elle tient à jour par la suite.

8. La Conférence des Parties adopte, à sa première réunion, des orientations concernant :

a) Les meilleures techniques disponibles et les meilleures pratiques environnementales, en tenant compte des différences entre les nouvelles sources et les sources existantes ainsi que de la nécessité de réduire au minimum les effets entre différents milieux; et

b) L'aide nécessaire aux Parties pour mettre en œuvre les mesures énoncées au paragraphe 5, en particulier en ce qui concerne la détermination des objectifs et la fixation des valeurs limites d'émission.

9. La Conférence des Parties adopte, dès que possible, des orientations concernant :

a) Les critères que les Parties peuvent définir conformément à l'alinéa b) du paragraphe 2;

b) La méthode à suivre pour établir les inventaires des émissions.

10. La Conférence des Parties examine régulièrement et met à jour, au besoin, les orientations élaborées conformément aux paragraphes 8 et 9. Les Parties tiennent compte de ces orientations dans la mise en œuvre des dispositions pertinentes du présent article.

11. Chaque Partie fait figurer des informations concernant la mise en œuvre du présent article dans les rapports qu'elle soumet conformément à l'article 21, notamment des informations sur les mesures qu'elle a prises conformément aux paragraphes 4 à 7 et sur l'efficacité de ces mesures.

Article 9

Rejets

1. Le présent article porte sur le contrôle et, dans la mesure du possible, sur la réduction des rejets de mercure et composés du mercure, souvent exprimés en « quantité totale de mercure », dans le sol et l'eau par des sources ponctuelles pertinentes qui ne sont pas traitées dans d'autres dispositions de la présente Convention.

2. Aux fins du présent article :

a) Par « rejets », on entend les rejets de mercure ou de composés du mercure dans le sol ou l'eau;

b) Par « source pertinente », on entend toute source anthropique ponctuelle notable de rejets identifiée par une Partie, qui n'est pas traitée dans d'autres dispositions de la présente Convention;

c) Par « nouvelle source », on entend toute source pertinente dont la construction ou une modification importante a débuté au moins un an après la date d'entrée en vigueur de la présente Convention pour la Partie concernée;

d) Par « modification importante », on entend une modification d'une source pertinente entraînant une augmentation notable des rejets, à l'exclusion de tout changement au niveau des rejets résultant de la récupération de sous-produits. Il revient à la Partie de déterminer si une modification est importante ou non;

e) Par « source existante », on entend toute source pertinente qui n'est pas une nouvelle source;

f) Par « valeur limite de rejet », on entend un plafond, souvent exprimé en « quantité totale de mercure », fixé pour la concentration ou la masse de mercure ou de composés du mercure rejetés par une source ponctuelle.

3. Chaque Partie identifie, au plus tard trois ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard et, par la suite, à intervalles réguliers, les catégories de sources ponctuelles pertinentes.

4. Une Partie disposant de sources pertinentes prend des mesures pour contrôler les rejets et peut élaborer un plan national énonçant les mesures à prendre à cette fin ainsi que les objectifs, les buts et les résultats escomptés. Le plan est soumis à la Conférence des Parties dans un délai de quatre ans à

compter de la date d'entrée en vigueur de la Convention à l'égard de cette Partie. Si une Partie élabore un plan de mise en œuvre conformément à l'article 20, elle peut y faire figurer le plan établi en application du présent paragraphe.

5. Les mesures comprennent, selon qu'il convient, une ou plusieurs des mesures suivantes :

a) Des valeurs limites de rejet pour contrôler et, dans la mesure du possible, réduire les rejets des sources pertinentes;

b) L'utilisation des meilleures techniques disponibles et des meilleures pratiques environnementales pour contrôler les rejets des sources pertinentes;

c) Une stratégie de contrôle multipolluants qui présenterait des avantages connexes en matière de contrôle des rejets de mercure;

d) D'autres mesures pour réduire les rejets des sources pertinentes.

6. Chaque Partie établit, dès que possible et au plus tard cinq ans après la date d'entrée en vigueur de la Convention à son égard, un inventaire des rejets des sources pertinentes qu'elle tient à jour par la suite.

7. La Conférence des Parties adopte, dès que possible, des orientations concernant :

a) Les meilleures techniques disponibles et les meilleures pratiques environnementales, en tenant compte des différences entre les nouvelles sources et les sources existantes ainsi que de la nécessité de réduire au minimum les effets entre différents milieux;

b) La méthode à suivre pour établir les inventaires des rejets.

8. Chaque Partie fait figurer des informations concernant la mise en œuvre du présent article dans les rapports qu'elle soumet conformément à l'article 21, notamment des informations sur les mesures qu'elle a prises conformément aux paragraphes 3 à 6 et sur l'efficacité de ces mesures.

Article 10

Stockage provisoire écologiquement rationnel du mercure, à l'exclusion des déchets de mercure

1. Le présent article s'applique au stockage provisoire du mercure et des composés du mercure définis à l'article 3 qui ne répondent pas à la définition des déchets de mercure figurant à l'article 11.
2. Chaque Partie prend des mesures pour faire en sorte que le stockage provisoire du mercure et des composés du mercure destinés à une utilisation permise à une Partie en vertu de la présente Convention soit assuré d'une manière écologiquement rationnelle, en tenant compte de toutes les directives et conformément à toutes les exigences adoptées en vertu du paragraphe 3.
3. La Conférence des Parties adopte des directives concernant le stockage provisoire écologiquement rationnel du mercure et des composés du mercure, en tenant compte de toute directive pertinente élaborée au titre de la Convention de Bâle sur le contrôle des mouvements transfrontières de déchets dangereux et de leur élimination et d'autres orientations pertinentes. La Conférence des Parties peut adopter des exigences concernant le stockage provisoire sous la forme d'une annexe supplémentaire à la présente Convention conformément à l'article 27.
4. Les Parties coopèrent, s'il y a lieu, entre elles et avec des organisations intergouvernementales compétentes et d'autres entités afin de renforcer le développement des capacités en vue du stockage provisoire écologiquement rationnel du mercure et des composés du mercure.

Article 11

Déchets de mercure

1. Pour les Parties à la Convention de Bâle sur le contrôle des mouvements transfrontières de déchets dangereux et de leur élimination, les définitions pertinentes de la Convention de Bâle s'appliquent aux déchets visés par la présente Convention. Les Parties à la présente Convention qui ne sont pas Parties à la Convention de Bâle utilisent ces définitions comme des orientations applicables aux déchets visés par la présente Convention.
2. Aux fins de la présente Convention, par « déchets de mercure », on entend les substances ou objets :
 - a) Constitués de mercure ou de composés du mercure;

- b) Contenant du mercure ou des composés du mercure; ou
- c) Contaminés par du mercure ou des composés du mercure,

en quantité supérieure aux seuils pertinents définis par la Conférence des Parties, en collaboration avec les organes compétents de la Convention de Bâle, de manière harmonisée, qu'on élimine, qu'on a l'intention d'éliminer ou qu'on est tenu d'éliminer en vertu des dispositions du droit national ou de la présente Convention. La présente définition exclut les morts-terrains, les déchets de rocs et les résidus provenant de l'extraction minière, à l'exception de l'extraction minière primaire de mercure, à moins qu'ils ne contiennent du mercure ou des composés du mercure en quantité supérieure aux seuils définis par la Conférence des Parties.

3. Chaque Partie prend des mesures appropriées pour que les déchets de mercure :

- a) Fassent l'objet d'une gestion écologiquement rationnelle, en tenant compte des directives élaborées au titre de la Convention de Bâle et conformément aux exigences que la Conférence des Parties adopte dans une annexe supplémentaire, conformément à l'article 27. En élaborant ces exigences, la Conférence des Parties prend en compte les réglementations et programmes des Parties en matière de gestion des déchets;

- b) Ne soient récupérés, recyclés, régénérés ou réutilisés directement qu'en vue d'une utilisation permise à une Partie en vertu de la présente Convention ou d'une élimination écologiquement rationnelle conformément à l'alinéa a) du paragraphe 3;

- c) Pour les Parties à la Convention de Bâle, ne soient pas transportés par-delà les frontières internationales, sauf à des fins d'élimination écologiquement rationnelle conformément aux dispositions du présent article et de la Convention de Bâle. Dans le cas des transports par-delà les frontières internationales auxquels la Convention de Bâle ne s'applique pas, une Partie n'autorise un tel transport qu'après avoir tenu compte des règles, normes et directives internationales pertinentes.

4. La Conférence des Parties s'attache à coopérer étroitement avec les organes compétents de la Convention de Bâle pour examiner et actualiser, selon qu'il convient, les directives visées à l'alinéa a) du paragraphe 3.

5. Les Parties sont encouragées à coopérer entre elles et avec des organisations intergouvernementales compétentes et d'autres entités, s'il y a lieu, pour développer et maintenir les capacités mondiales, régionales et

nationales en vue de la gestion écologiquement rationnelle des déchets de mercure.

Article 12

Sites contaminés .

1. Chaque Partie s'efforce d'élaborer des stratégies appropriées pour identifier et évaluer les sites contaminés par du mercure ou des composés du mercure.
2. Les actions visant à réduire les risques présentés par ces sites sont menées d'une manière écologiquement rationnelle comprenant, au besoin, une évaluation des risques pour la santé humaine et l'environnement posés par le mercure ou les composés du mercure qu'ils recèlent.
3. La Conférence des Parties adopte des orientations sur la gestion des sites contaminés qui peuvent inclure des méthodes et des approches pour :
 - a) L'identification et la caractérisation des sites contaminés;
 - b) La mobilisation du public;
 - c) Les évaluations des risques pour la santé humaine et l'environnement;
 - d) Les options de gestion des risques présentés par les sites contaminés;
 - e) L'évaluation des avantages et des coûts; et
 - f) La validation des résultats.
4. Les Parties sont encouragées à coopérer à l'élaboration de stratégies et à l'exécution d'activités visant à identifier, évaluer, classer par ordre de priorité, gérer et, s'il y a lieu, remettre en état les sites contaminés.

Article 13

Ressources financières et mécanisme de financement

1. Chaque Partie s'engage à fournir, dans la mesure de ses moyens et conformément à ses politiques, priorités, plans et programmes nationaux, des ressources pour les activités nationales prévues aux fins de la mise en œuvre de la présente Convention. Ces ressources peuvent inclure des financements nationaux dans le cadre de politiques, stratégies de développement et budgets

nationaux pertinents, des financements bilatéraux et multilatéraux, ainsi que la participation du secteur privé.

2. L'efficacité globale de la mise en œuvre de la présente Convention par les Parties qui sont des pays en développement sera liée à la mise en œuvre effective du présent article.

3. Les sources multilatérales, régionales et bilatérales d'assistance dans les domaines financier et technique et dans ceux du renforcement des capacités et du transfert de technologies sont encouragées de façon urgente à renforcer et intensifier leurs activités se rapportant au mercure visant à appuyer les Parties qui sont des pays en développement dans la mise en œuvre de la présente Convention pour ce qui est des ressources financières, de l'assistance technique et du transfert de technologies.

4. Lorsqu'elles prennent des mesures concernant le financement, les Parties tiennent pleinement compte des besoins spécifiques et de la situation particulière des Parties comptant parmi les petits États insulaires en développement ou les pays les moins avancés.

5. Il est institué par les présentes un mécanisme destiné à fournir en temps voulu des ressources financières adéquates et prévisibles pour aider les Parties qui sont des pays en développement ou des pays à économie en transition dans la mise en œuvre de leurs obligations au titre de la présente Convention.

6. Le mécanisme inclut :

a) La Caisse du Fonds pour l'environnement mondial; et

b) Un programme international spécifique visant à soutenir le renforcement des capacités et l'assistance technique.

7. La Caisse du Fonds pour l'environnement mondial fournit en temps voulu des ressources financières nouvelles, prévisibles et adéquates pour couvrir les coûts de l'aide à la mise en œuvre de la présente Convention, comme convenu par la Conférence des Parties. Aux fins de la présente Convention, la Caisse du Fonds pour l'environnement mondial est placée sous la direction de la Conférence des Parties à laquelle elle rend compte. La Conférence des Parties énonce des orientations sur les stratégies, politiques et priorités programmatiques globales ainsi que sur les conditions requises pour avoir accès aux ressources financières et utiliser ces dernières. En outre, la Conférence des Parties énonce des orientations sur une liste indicative des catégories d'activités qui pourraient bénéficier du soutien de la Caisse du Fonds pour l'environnement mondial. La Caisse du Fonds pour

l'environnement mondial fournit des ressources pour couvrir les surcoûts convenus liés aux avantages environnementaux mondiaux et l'ensemble des coûts convenus de certaines activités habilitantes.

8. Lorsqu'elle fournit des ressources pour une activité, la Caisse du Fonds pour l'environnement mondial devrait tenir compte du potentiel de réduction du mercure de l'activité proposée par rapport à ses coûts.

9. Aux fins de la présente Convention, le programme visé à l'alinéa b) du paragraphe 6 sera placé sous la direction de la Conférence des Parties à laquelle il rendra compte. La Conférence des Parties décide, à sa première réunion, de l'institution d'accueil du programme, qui doit être une institution existante, et fournit à cette dernière des orientations, y compris sur la durée dudit programme. Toutes les Parties et autres parties prenantes concernées sont invitées à fournir, sur une base volontaire, des ressources financières au programme.

10. La Conférence des Parties et les entités constituant le mécanisme conviennent, à la première réunion de la Conférence des Parties, d'arrangements pour donner effet aux paragraphes ci-dessus.

11. La Conférence des Parties examine, au plus tard à sa troisième réunion et, par la suite, à intervalles réguliers, le niveau de financement, les orientations fournies par la Conférence des Parties aux entités chargées d'assurer le fonctionnement du mécanisme institué en vertu du présent article et leur efficacité, et leur capacité à répondre aux besoins en évolution des Parties qui sont des pays en développement et des pays à économie en transition. Sur la base de cet examen, la Conférence des Parties prend des mesures appropriées pour améliorer l'efficacité du mécanisme.

12. Toutes les Parties sont invitées à apporter des contributions au mécanisme, dans la mesure de leurs moyens. Le mécanisme encourage la fourniture de ressources provenant d'autres sources, y compris du secteur privé, et cherche à mobiliser ces ressources pour les activités qu'il soutient.

Article 14

Renforcement des capacités, assistance technique et transfert de technologies

1. Les Parties coopèrent en vue de fournir, dans les limites de leurs capacités respectives, un renforcement des capacités et une assistance technique appropriés, en temps utile, aux Parties qui sont des pays en développement, en particulier aux pays les moins avancés et aux petits États insulaires en

développement, et aux Parties qui sont des pays à économie en transition, pour les aider à mettre en œuvre leurs obligations au titre de la présente Convention.

2. Le renforcement des capacités et l'assistance technique visés au paragraphe 1 et à l'article 13 peuvent être fournis par le biais d'arrangements aux niveaux régional, sous-régional et national, y compris par les centres régionaux et sous-régionaux existants, par le biais d'autres moyens multilatéraux et bilatéraux, et par le biais de partenariats, y compris avec le secteur privé. La coopération et la coordination avec d'autres accords multilatéraux sur l'environnement concernant les produits chimiques et les déchets devraient être recherchées en vue d'améliorer l'efficacité de l'assistance technique et de la fourniture de celle-ci.

3. Les Parties qui sont des pays développés et les autres Parties, dans les limites de leurs capacités, encouragent et facilitent, avec le soutien du secteur privé et d'autres parties prenantes concernées, selon qu'il convient, la mise au point, le transfert et la diffusion de technologies de remplacement écologiquement rationnelles de pointe, ainsi que l'accès à ces technologies, au bénéfice des Parties qui sont des pays en développement, en particulier les pays les moins avancés et les petits États insulaires en développement, et des Parties qui sont des pays à économie en transition, en vue de renforcer leur capacité de mise en œuvre effective de la présente Convention.

4. La Conférence des Parties, au plus tard à sa deuxième réunion et, par la suite, à intervalles réguliers, en tenant compte des communications et des rapports soumis par les Parties, y compris ceux requis à l'article 21, ainsi que des informations fournies par d'autres parties prenantes :

a) Examine les informations sur les initiatives en cours et les progrès accomplis dans le domaine des technologies de remplacement;

b) Évalue les besoins des Parties en matière de technologies de remplacement, en particulier ceux des Parties qui sont des pays en développement; et

c) Identifie les défis rencontrés par les Parties, en particulier celles qui sont des pays en développement, en matière de transfert de technologies.

5. La Conférence des Parties émet des recommandations sur la manière dont le renforcement des capacités, l'assistance technique et le transfert de technologies pourraient être encore améliorés au titre du présent article.

Article 15

Comité de mise en œuvre et du respect des obligations

1. Il est institué par les présentes un mécanisme, comprenant un Comité ayant qualité d'organe subsidiaire de la Conférence des Parties, en vue de promouvoir la mise en œuvre et d'examiner le respect de toutes les dispositions de la présente Convention. Le mécanisme, y compris le Comité, est de nature facilitatrice et accorde une attention particulière à la situation et aux capacités nationales respectives des Parties.
2. Le Comité encourage la mise en œuvre et examine le respect de toutes les dispositions de la présente Convention. Il examine tant les questions individuelles que systémiques ayant trait à la mise en œuvre et au respect des dispositions et fait des recommandations à la Conférence des Parties, selon qu'il convient.
3. Le Comité est composé de 15 membres désignés par les Parties et élus par la Conférence des Parties, en tenant dûment compte d'une représentation géographique équitable fondée sur les cinq régions de l'Organisation des Nations Unies; les premiers membres sont élus à la première réunion de la Conférence des Parties et ensuite conformément au règlement intérieur approuvé par la Conférence des Parties en vertu du paragraphe 5; les membres du Comité possèdent des compétences dans un domaine en rapport avec la présente Convention et reflètent un équilibre approprié des expertises.
4. Le Comité peut examiner des questions sur la base :
 - a) De communications écrites transmises par toute Partie concernant son respect des dispositions;
 - b) De rapports nationaux soumis conformément à l'article 21; et
 - c) De demandes formulées par la Conférence des Parties.
5. Le Comité élabore son règlement intérieur, qui est soumis à l'approbation de la Conférence des Parties, à sa deuxième réunion; la Conférence des Parties peut ajouter des clauses supplémentaires au mandat du Comité.
6. Le Comité met tout en œuvre pour adopter ses recommandations par consensus. Si tous les efforts en ce sens sont demeurés vains et qu'aucun consensus n'est atteint, les recommandations sont adoptées en dernier recours par vote à la majorité des trois quarts des membres présents et votants, sur la base d'un quorum de deux tiers des membres.

Article 16

Aspects sanitaires

1. Les Parties sont encouragées à :

a) Promouvoir l'élaboration et la mise en œuvre de stratégies et de programmes visant à identifier et protéger les populations à risques, en particulier les populations vulnérables, qui pourraient comprendre l'adoption de directives sanitaires à caractère scientifique sur l'exposition au mercure et aux composés du mercure fixant des objectifs pour la réduction de l'exposition au mercure, le cas échéant, et l'éducation du public, avec la participation du secteur de la santé publique et d'autres secteurs concernés;

b) Promouvoir l'élaboration et la mise en œuvre de programmes d'éducation et de prévention à fondement scientifique portant sur l'exposition professionnelle au mercure et aux composés du mercure;

c) Promouvoir les services de soins de santé appropriés pour la prévention, le traitement et les soins des populations affectées par l'exposition au mercure ou aux composés de mercure; et

d) Mettre en place et renforcer, selon qu'il convient, les capacités institutionnelles et les moyens dont disposent les professionnels de la santé pour la prévention, le diagnostic, le traitement et la surveillance des risques pour la santé de l'exposition au mercure et aux composés du mercure.

2. La Conférence des Parties, dans le cadre de l'examen de questions ou activités liées à la santé, devrait :

a) Consulter l'Organisation mondiale de la Santé, l'Organisation internationale du Travail et d'autres organisations intergouvernementales compétentes et collaborer avec celles-ci, selon qu'il convient; et

b) Promouvoir la coopération et l'échange d'informations avec l'Organisation mondiale de la Santé, l'Organisation internationale du Travail et d'autres organisations intergouvernementales compétentes, selon qu'il convient.

Article 17

Échange d'informations

1. Chaque Partie facilite l'échange : -

a) D'informations scientifiques, techniques, économiques et juridiques concernant le mercure et les composés du mercure, y compris des informations toxicologiques, écotoxicologiques et relatives à la sécurité;

b) D'informations sur la réduction ou l'élimination de la production, de l'utilisation, du commerce, des émissions et des rejets de mercure et de composés du mercure;

c) D'informations concernant les solutions de remplacement techniquement et économiquement viables pour :

i) Les produits contenant du mercure ajouté;

ii) Les procédés de fabrication dans lesquels du mercure ou des composés du mercure sont utilisés; et

iii) Les activités et procédés qui émettent ou rejettent du mercure ou des composés du mercure;

y compris des informations relatives aux risques pour la santé et l'environnement et aux coûts et avantages socioéconomiques de ces solutions de remplacement; et

d) D'informations épidémiologiques concernant les effets sur la santé de l'exposition au mercure et aux composés du mercure, en étroite coopération avec l'Organisation mondiale de la Santé et d'autres organisations compétentes, au besoin.

2. Les Parties peuvent échanger les informations visées au paragraphe 1 directement, par l'intermédiaire du Secrétariat ou en coopération avec d'autres organisations compétentes, notamment les Secrétariats des conventions relatives aux produits chimiques et aux déchets, selon qu'il convient.

3. Le Secrétariat facilite la coopération en matière d'échange d'informations mentionnée dans le présent article et la coopération avec des organisations compétentes, notamment les Secrétariats des accords multilatéraux sur l'environnement et d'autres initiatives internationales. Les informations en question comprennent non seulement celles fournies par les Parties, mais aussi

celles obtenues des organisations intergouvernementales et non gouvernementales et des institutions nationales et internationales qui possèdent une expertise dans le domaine du mercure.

4. Chaque Partie désigne un correspondant national pour l'échange d'informations au titre de la présente Convention, notamment en ce qui concerne le consentement des Parties importatrices mentionné à l'article 3.

5. Aux fins de la présente Convention, les informations concernant la santé et la sécurité des personnes ainsi que l'environnement ne sont pas considérées comme confidentielles. Les Parties qui échangent d'autres informations en application de la présente Convention respectent le caractère confidentiel des informations de façon mutuellement convenue.

Article 18

Information, sensibilisation et éducation du public

1. Chaque Partie, dans les limites de ses moyens, encourage et facilite :

a) La mise à la disposition du public des informations disponibles concernant :

- i) Les effets du mercure et des composés du mercure sur la santé et l'environnement;
- ii) Les solutions de remplacement du mercure et des composés du mercure;
- iii) Les sujets identifiés au paragraphe 1 de l'article 17;
- iv) Les résultats de ses activités de recherche développement et de surveillance au titre de l'article 19; et
- v) Les activités qu'elle mène pour s'acquitter de ses obligations au titre de la présente Convention;

b) L'éducation, la formation et la sensibilisation du public en ce qui concerne les effets de l'exposition au mercure et aux composés du mercure sur la santé humaine et l'environnement, en collaboration avec les organisations intergouvernementales et non gouvernementales compétentes et les populations vulnérables, le cas échéant.

2. Chaque Partie utilise des mécanismes existants ou envisage d'élaborer des mécanismes, tels que des registres des rejets et transferts de polluants, s'il y a lieu, aux fins de la collecte et de la diffusion d'informations sur les estimations des quantités annuelles de mercure et de composés du mercure qui sont émises, rejetées ou éliminées par des activités humaines sur son territoire.

Article 19

Recherche-développement et surveillance

1. Les Parties s'efforcent de coopérer pour développer et améliorer, compte tenu de leur situation et de leurs moyens respectifs :

a) Des inventaires recensant les utilisations, la consommation, les émissions atmosphériques et les rejets dans l'eau et le sol, d'origine anthropique, de mercure et de composés du mercure;

b) La modélisation et la surveillance géographiquement représentative des concentrations de mercure et de composés du mercure chez les populations vulnérables et dans les milieux naturels, notamment chez les biotes tels que les poissons, les mammifères marins, les tortues de mer et les oiseaux, ainsi que la collaboration en matière de collecte et d'échange d'échantillons appropriés et pertinents;

c) Des évaluations de l'impact du mercure et des composés du mercure sur la santé humaine et l'environnement, ainsi que dans les domaines social, économique et culturel, en particulier chez les populations vulnérables;

d) Des méthodes harmonisées pour les activités menées au titre des alinéas a), b) et c);

e) L'information concernant le cycle environnemental, la propagation (notamment la propagation à longue distance et le dépôt), la transformation et le devenir du mercure et des composés du mercure dans différents écosystèmes, en tenant dûment compte de la distinction entre, d'une part, les émissions et rejets anthropiques et, d'autre part, les émissions et rejets naturels de mercure ainsi que de la remobilisation de mercure provenant de dépôts anciens;

f) L'information sur le commerce et les échanges de mercure et de composés du mercure, et de produits contenant du mercure ajouté; et

g) L'information et la recherche concernant la disponibilité technique et économique de produits et procédés sans mercure, ainsi que les meilleures

techniques disponibles et les meilleures pratiques environnementales pour réduire et surveiller les émissions et les rejets de mercure et de composés du mercure.

2. Les Parties devraient, au besoin, s'appuyer sur les réseaux de surveillance et programmes de recherche existants lors de l'exécution des activités mentionnées au paragraphe 1.

Article 20

Plans de mise en œuvre

1. Chaque Partie peut, à l'issue d'une première évaluation, élaborer et appliquer un plan de mise en œuvre tenant compte de sa situation nationale pour s'acquitter de ses obligations au titre de la présente Convention. Ce plan devrait être transmis au Secrétariat dès qu'il aura été élaboré.

2. Chaque Partie peut réviser et mettre à jour son plan de mise en œuvre, en tenant compte de sa situation nationale, des orientations données par la Conférence des Parties et des autres orientations pertinentes.

3. Les Parties devraient, lorsqu'elles entreprennent les activités mentionnées aux paragraphes 1 et 2, consulter les parties prenantes nationales pour faciliter l'élaboration, la mise en œuvre, la révision et la mise à jour de leurs plans de mise en œuvre.

4. Les Parties peuvent également se concerter sur des plans régionaux afin de faciliter la mise en œuvre de la présente Convention.

Article 21

Établissement de rapports

1. Chaque Partie fait rapport à la Conférence des Parties, par l'intermédiaire du Secrétariat, sur les mesures qu'elle a prises pour mettre en œuvre les dispositions de la présente Convention et l'efficacité de ces mesures ainsi que sur les éventuelles difficultés qu'elle a rencontrées dans la réalisation des objectifs de la Convention.

2. Chaque Partie inclut, dans ses rapports, les informations requises par les articles 3, 5, 7, 8 et 9 de la présente Convention.

3. La Conférence des Parties décide, à sa première réunion, de la périodicité et de la présentation des rapports, à respecter par les Parties, en tenant compte

du caractère souhaitable d'une coordination avec les autres conventions pertinentes relatives aux produits chimiques et aux déchets pour la communication des informations.

Article 22

Évaluation de l'efficacité

1. La Conférence des Parties évalue l'efficacité de la présente Convention au plus tard six ans après sa date d'entrée en vigueur et, par la suite, périodiquement, à des intervalles dont elle décidera.
2. Afin de faciliter cette évaluation, la Conférence des Parties lance, à sa première réunion, la mise en place d'arrangements pour obtenir des données de surveillance comparables sur la présence et les mouvements de mercure et de composés du mercure dans l'environnement ainsi que sur les tendances des concentrations de mercure et de composés du mercure observées dans les milieux biotiques et chez les populations vulnérables.
3. L'évaluation est effectuée sur la base des informations scientifiques, environnementales, techniques, financières et économiques disponibles, incluant :
 - a) Des rapports et d'autres données de surveillance fournis à la Conférence des Parties conformément au paragraphe 2;
 - b) Des rapports soumis conformément à l'article 21;
 - c) Des informations et des recommandations fournies conformément à l'article 15; et
 - d) Des rapports et d'autres informations pertinentes sur le fonctionnement des arrangements en matière d'assistance financière, de transfert de technologies et de renforcement des capacités mis en place au titre de la présente Convention.

Article 23

Conférence des Parties

1. Il est institué par les présentes une Conférence des Parties.
2. La première réunion de la Conférence des Parties est convoquée par le Directeur exécutif du Programme des Nations Unies pour l'environnement au

plus tard un an après la date d'entrée en vigueur de la présente Convention. Par la suite, les réunions ordinaires de la Conférence des Parties se tiennent à des intervalles réguliers à décider par la Conférence.

3. Des réunions extraordinaires de la Conférence des Parties ont lieu à tout autre moment si la Conférence le juge nécessaire, ou à la demande écrite d'une Partie, sous réserve que, dans un délai de six mois suivant sa communication aux Parties par le Secrétariat, cette demande soit appuyée par un tiers au moins des Parties.

4. La Conférence des Parties arrête et adopte par consensus, à sa première réunion, son règlement intérieur et ses règles de gestion financière et ceux de tout organe subsidiaire, ainsi que les dispositions financières régissant le fonctionnement du Secrétariat.

5. La Conférence des Parties suit et évalue en permanence la mise en œuvre de la présente Convention. Elle s'acquitte des fonctions qui lui sont assignées par la présente Convention et, à cette fin :

a) Crée les organes subsidiaires qu'elle juge nécessaires à la mise en œuvre de la présente Convention;

b) Coopère, au besoin, avec les organisations internationales et les organismes intergouvernementaux et non gouvernementaux compétents;

c) Examine périodiquement toutes les informations qui lui sont communiquées ainsi que toutes celles communiquées au Secrétariat en application de l'article 21;

d) Examine toutes les recommandations qui lui sont transmises par le Comité de mise en œuvre et du respect des obligations;

e) Examine et prend toute autre mesure nécessaire à la réalisation des objectifs de la présente Convention; et

f) Examine les Annexes A et B conformément aux articles 4 et 5.

6. L'Organisation des Nations Unies, ses institutions spécialisées et l'Agence internationale de l'énergie atomique, de même que tout État qui n'est pas Partie à la présente Convention, peuvent se faire représenter aux réunions de la Conférence des Parties en qualité d'observateurs. Tout organe ou organisme, national ou international, gouvernemental ou non gouvernemental, compétent dans les domaines visés par la présente Convention et qui a informé le Secrétariat de son souhait de se faire représenter à une réunion de la

Conférence des Parties en qualité d'observateur peut être admis à y prendre part à moins qu'un tiers au moins des Parties présentes n'y fassent objection. L'admission et la participation des observateurs sont subordonnées au respect du règlement intérieur adopté par la Conférence des Parties.

Article 24

Secrétariat

1. Il est institué par les présentes un Secrétariat.
2. Les fonctions du Secrétariat sont les suivantes :
 - a) Organiser les réunions de la Conférence des Parties et de ses organes subsidiaires et leur fournir les services requis;
 - b) Faciliter l'octroi, sur demande, d'une assistance aux Parties, en particulier aux Parties qui sont des pays en développement ou à économie en transition, aux fins de la mise en œuvre de la présente Convention;
 - c) Assurer la coordination, si besoin est, avec les secrétariats d'organismes internationaux compétents, en particulier avec ceux d'autres conventions sur les produits chimiques et les déchets;
 - d) Soutenir les Parties dans le cadre de l'échange d'informations concernant la mise en œuvre de la présente Convention;
 - e) Établir et mettre à la disposition des Parties des rapports périodiques fondés sur les informations reçues en vertu des articles 15 et 21 ainsi que d'autres informations disponibles;
 - f) Conclure, sous la supervision générale de la Conférence des Parties, les arrangements administratifs et contractuels qui pourraient lui être nécessaires pour s'acquitter efficacement de ses fonctions; et
 - g) S'acquitter des autres fonctions de secrétariat spécifiées dans la présente Convention et de toute fonction supplémentaire qui pourrait lui être confiée par la Conférence des Parties.
3. Les fonctions de secrétariat de la présente Convention sont assurées par le Directeur exécutif du Programme des Nations Unies pour l'environnement, sauf si la Conférence des Parties décide, à une majorité des trois quarts des Parties présentes et votantes, de confier les fonctions de secrétariat à une ou plusieurs autres organisations internationales.

4. La Conférence des Parties peut, en consultation avec des organismes internationaux compétents, prévoir une coopération et une coordination renforcées entre le Secrétariat et les secrétariats d'autres conventions sur les produits chimiques et les déchets. La Conférence des Parties peut, en consultation avec des organismes internationaux compétents, énoncer d'autres orientations sur ce sujet.

Article 25

Règlement des différends

1. Les Parties s'efforcent de régler tout différend surgissant entre elles concernant l'interprétation ou l'application de la présente Convention par voie de négociation ou par tout autre moyen pacifique de leur choix.

2. Lorsqu'elle ratifie, accepte ou approuve la présente Convention ou y adhère, ou à tout autre moment par la suite, toute Partie qui n'est pas une organisation régionale d'intégration économique peut déclarer dans un instrument écrit soumis au Dépositaire que, pour tout différend concernant l'interprétation ou l'application de la présente Convention, elle reconnaît comme obligatoires, à l'égard de toute Partie acceptant la même obligation, l'un des deux ou les deux moyens de règlement des différends suivants :

a) L'arbitrage, conformément à la procédure énoncée dans la première partie de l'Annexe E;

b) La saisine de la Cour internationale de Justice.

3. Toute organisation régionale d'intégration économique Partie à la Convention peut faire une déclaration ayant le même effet concernant l'arbitrage, conformément au paragraphe 2.

4. Toute déclaration faite en application du paragraphe 2 ou du paragraphe 3 reste en vigueur jusqu'à l'expiration du délai stipulé dans cette déclaration ou jusqu'à l'expiration d'un délai de trois mois à compter du dépôt, auprès du Dépositaire, de la notification écrite de sa révocation.

5. L'expiration d'une déclaration, la notification de la révocation d'une déclaration ou le dépôt d'une nouvelle déclaration n'affecte en rien la procédure engagée devant un tribunal arbitral ou devant la Cour internationale de Justice, à moins que les parties au différend n'en conviennent autrement.

6. Si les parties à un différend n'ont pas accepté le même moyen de règlement des différends conformément au paragraphe 2 ou au paragraphe 3, et

si elles ne sont pas parvenues à régler leur différend par les moyens indiqués au paragraphe 1 dans les douze mois suivant la notification par une Partie à une autre Partie de l'existence d'un différend entre elles, le différend est porté devant une commission de conciliation, à la demande de l'une des parties au différend. La procédure énoncée dans la deuxième partie de l'Annexe E s'applique à la conciliation au titre du présent article.

Article 26

Amendements à la Convention

1. Toute Partie peut proposer des amendements à la présente Convention.
2. Les amendements à la présente Convention sont adoptés à une réunion de la Conférence des Parties. Le texte de tout projet d'amendement est communiqué aux Parties par le Secrétariat six mois au moins avant la réunion à laquelle il est présenté pour adoption. Le Secrétariat communique également les projets d'amendement aux signataires de la présente Convention et, à titre d'information, au Dépositaire.
3. Les Parties mettent tout en œuvre pour parvenir à un accord par consensus sur tout amendement proposé à la présente Convention. Si tous les efforts en ce sens sont demeurés vains et qu'aucun accord n'est intervenu, l'amendement est adopté en dernier recours par vote à la majorité des trois quarts des Parties présentes et votantes participant à la réunion.
4. Le Dépositaire communique tout amendement adopté à toutes les Parties aux fins de ratification, d'acceptation ou d'approbation.
5. La ratification, l'acceptation ou l'approbation d'un amendement est notifiée par écrit au Dépositaire. Un amendement adopté conformément au paragraphe 3 entre en vigueur à l'égard des Parties ayant accepté d'être liées par ses dispositions le quatre vingt dixième jour à compter de la date du dépôt des instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation par les trois quarts au moins des Parties qui étaient Parties au moment où l'amendement a été adopté. Par la suite, l'amendement entre en vigueur à l'égard de toute autre Partie le quatre vingt dixième jour à compter de la date du dépôt par cette Partie de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation de l'amendement.

Article 27

Adoption et amendements des annexes

1. Les annexes à la présente Convention en font partie intégrante et, sauf disposition contraire expresse, toute référence à la Convention constitue également une référence à ses annexes.

2. Les annexes supplémentaires adoptées après l'entrée en vigueur de la présente Convention ont exclusivement trait à des questions de procédure ou à des questions d'ordre scientifique, technique ou administratif.

3. La proposition, l'adoption et l'entrée en vigueur d'annexes supplémentaires à la présente Convention sont régies par la procédure suivante :

a) Les annexes supplémentaires sont proposées et adoptées selon la procédure énoncée aux paragraphes 1 à 3 de l'article 26;

b) Toute Partie qui ne peut accepter une annexe supplémentaire en informe le Dépositaire par notification écrite dans l'année qui suit la date de communication par le Dépositaire de l'adoption de cette annexe. Ce dernier informe sans délai toutes les Parties de toute notification reçue en ce sens. Une Partie peut à tout moment informer le Dépositaire par notification écrite qu'elle retire une notification antérieure de non acceptation d'une annexe supplémentaire; l'annexe considérée entre alors en vigueur à l'égard de cette Partie sous réserve des dispositions de l'alinéa c) ci après; et

c) À l'expiration d'un délai d'un an à compter de la date de la communication par le Dépositaire de l'adoption d'une annexe supplémentaire, celle-ci entre en vigueur à l'égard de toutes les Parties qui n'ont pas communiqué de notification de non acceptation en application des dispositions de l'alinéa b).

4. La proposition, l'adoption et l'entrée en vigueur d'amendements aux annexes à la présente Convention sont soumises à la même procédure que la proposition, l'adoption et l'entrée en vigueur d'annexes supplémentaires à la Convention, sous réserve qu'un amendement à une annexe n'entre pas en vigueur à l'égard d'une Partie qui a fait une déclaration concernant un amendement à des annexes conformément au paragraphe 5 de l'article 30, auquel cas cet amendement entre en vigueur à l'égard de la Partie en question le quatre vingt dixième jour à compter de la date à laquelle celle-ci dépose, auprès du Dépositaire, son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion concernant un tel amendement.

5. Si une annexe supplémentaire ou un amendement à une annexe se rapporte à un amendement à la présente Convention, cette annexe supplémentaire ou cet amendement n'entre en vigueur que lorsque l'amendement à la Convention entre lui-même en vigueur.

Article 28

Droit de vote

1. Sous réserve des dispositions du paragraphe 2, chaque Partie à la présente Convention dispose d'une voix.
2. Les organisations régionales d'intégration économique disposent, pour exercer leur droit de vote dans les domaines qui relèvent de leur compétence, d'un nombre de voix égal au nombre de leurs États membres qui sont Parties à la présente Convention. Elles n'exercent pas leur droit de vote si l'un de leurs États membres exerce le sien, et inversement.

Article 29

Signature

La présente Convention est ouverte à la signature de tous les États et organisations régionales d'intégration économique à Kumamoto (Japon) les 10 et 11 octobre 2013, et ensuite au siège de l'Organisation des Nations Unies, à New York, jusqu'au 9 octobre 2014.

Article 30

Ratification, acceptation, approbation ou adhésion

1. La présente Convention est soumise à la ratification, à l'acceptation ou à l'approbation des États et des organisations régionales d'intégration économique. Elle est ouverte à l'adhésion des États et des organisations régionales d'intégration économique à compter du jour qui suit la date où elle cesse d'être ouverte à la signature. Les instruments de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion sont déposés auprès du Dépositaire.
2. Toute organisation régionale d'intégration économique qui devient Partie à la présente Convention sans qu'aucun de ses États membres n'y soit Partie est liée par toutes les obligations énoncées dans la Convention. Lorsqu'un ou plusieurs États membres d'une de ces organisations sont Parties à la Convention, l'organisation et ses États membres décident de leurs

responsabilités respectives en ce qui concerne l'exécution des obligations qui leur incombent en vertu de la Convention. En pareil cas, l'organisation et ses États membres ne sont pas habilités à exercer concurremment leurs droits au titre de la Convention.

3. Dans leurs instruments de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, les organisations régionales d'intégration économique indiquent l'étendue de leur compétence à l'égard des questions régies par la présente Convention. En outre, ces organisations informent le Dépositaire, qui en informe à son tour les Parties, de toute modification pertinente de l'étendue de leur compétence.

4. Chaque État ou organisation régionale d'intégration économique est encouragé à transmettre au Secrétariat, au moment de sa ratification, de son acceptation ou de son approbation de la Convention ou de son adhésion à celle-ci, des informations sur les mesures qu'il ou elle a prises pour mettre en œuvre la Convention.

5. Dans son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, toute Partie peut déclarer que tout amendement à une annexe n'entre en vigueur à son égard qu'après le dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation dudit amendement ou d'adhésion à celui-ci.

Article 31

Entrée en vigueur

1. La présente Convention entre en vigueur le quatre-vingt-dixième jour suivant la date du dépôt du cinquantième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

2. Pour chaque État ou organisation régionale d'intégration économique qui ratifie, accepte ou approuve la Convention, ou y adhère, après le dépôt du cinquantième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, la Convention entre en vigueur le quatre vingt dixième jour suivant la date du dépôt, par cet État ou cette organisation, de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

3. Aux fins des paragraphes 1 et 2, tout instrument déposé par une organisation régionale d'intégration économique n'est pas considéré comme venant s'ajouter aux instruments déjà déposés par les États membres de cette organisation.

Article 32

Réserves

Aucune réserve ne peut être faite à la présente Convention.

Article 33

Retrait

1. À l'expiration d'un délai de trois ans à compter de la date d'entrée en vigueur de la présente Convention à l'égard d'une Partie, cette dernière peut à tout moment se retirer de la Convention par notification écrite adressée au Dépositaire.
2. Tout retrait prend effet à l'expiration d'un délai d'un an à compter de la date de réception de la notification de retrait par le Dépositaire, ou à toute autre date ultérieure spécifiée dans la notification de retrait.

Article 34

Dépositaire

Le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies est le Dépositaire de la présente Convention.

Article 35

Textes faisant foi

L'original de la présente Convention, dont les textes anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe font également foi, est déposé auprès du Dépositaire.

EN FOI DE QUOI les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention.

Fait à Kumamoto (Japon), le dix octobre deux mil treize.

Annexe A

Produits contenant du mercure ajouté

Les produits ci-après sont exclus de la présente Annexe :

- a) Produits essentiels à des fins militaires et de protection civile;
- b) Produits utilisés pour la recherche, pour l'étalonnage d'instruments, comme étalon de référence;
- c) Lorsqu'aucune solution de remplacement faisable sans mercure n'est disponible, commutateurs et relais, lampes fluorescentes à cathode froide et lampes fluorescentes à électrodes externes pour affichages électroniques et appareils de mesure;
- d) Produits utilisés dans des pratiques traditionnelles ou religieuses; et
- e) Vaccins contenant du thimérosal comme conservateur.

Première partie : Produits soumis au paragraphe 1 de l'article 4

Produits contenant du mercure ajouté	Date à compter de laquelle la production, l'importation ou l'exportation du produit n'est plus autorisée (date d'abandon définitif)
Piles, à l'exception des piles boutons zinc-oxyde d'argent et zinc-air à teneur en mercure < 2 %	2020
Commutateurs et relais, à l'exception des ponts de mesure de capacité et de perte à très haute précision et des commutateurs et relais radio haute fréquence pour instruments de surveillance et de contrôle possédant une teneur maximale en mercure de 20 mg par pont, commutateur ou relais	2020
Lampes fluorescentes compactes d'éclairage ordinaire de puissance ≤ 30 W à teneur en mercure supérieure à 5 mg par bec de lampe	2020
Tubes fluorescents linéaires d'éclairage ordinaire : <ul style="list-style-type: none"> a) au phosphore à trois bandes de puissance < 60 W à teneur en mercure supérieure à 5 mg par lampe; b) au phosphore d'halophosphate de puissance ≤ 40 W à teneur en mercure supérieure à 10 mg par lampe 	2020
Lampes d'éclairage ordinaire à vapeur de mercure sous haute pression	2020

Produits contenant du mercure ajouté	Date à compter de laquelle la production, l'importation ou l'exportation du produit n'est plus autorisée (date d'abandon définitif)
<p>Mercure contenu dans les lampes fluorescentes à cathode froide et à électrodes externes pour affichages électroniques :</p> <p>a) de faible longueur (≤ 500 mm) à teneur en mercure supérieure à 3,5 mg par lampe</p> <p>b) de longueur moyenne (> 500 mm et $\leq 1\,500$ mm) à teneur en mercure supérieure à 5 mg par lampe</p> <p>c) de grande longueur ($> 1\,500$ mm) à teneur en mercure supérieure à 13 mg par lampe</p>	2020
Cosmétiques (à teneur en mercure supérieure à 1 ppm), y compris les savons et crèmes de blanchissement de la peau, mais à l'exclusion des cosmétiques pour la zone oculaire dans lesquels le mercure est utilisé comme agent de conservation pour lequel aucun substitut efficace et sans danger n'est disponible ¹	2020
Pesticides, biocides et antiseptiques locaux	2020
<p>Les instruments de mesure non électroniques ci-après, à l'exception de ceux incorporés dans des équipements de grande taille ou utilisés pour des mesures à haute précision, lorsqu'aucune solution de remplacement convenable sans mercure n'est disponible :</p> <p>a) baromètres;</p> <p>b) hygromètres;</p> <p>c) manomètres;</p> <p>d) thermomètres;</p> <p>e) sphygmomanomètres.</p>	2020

¹ Les cosmétiques, savons et crèmes qui contiennent du mercure sous forme de contaminant à l'état de traces ne sont pas visés.

Deuxième partie : Produits soumis au paragraphe 3 de l'article 4

Produits contenant du mercure ajouté	Dispositions
Amalgames dentaires	<p>Les mesures qu'une Partie doit prendre pour éliminer progressivement l'utilisation d'amalgames dentaires doivent tenir compte de sa situation nationale et des orientations internationales pertinentes et comprendre deux ou plusieurs des mesures suivantes :</p> <ul style="list-style-type: none"> i) Définir des objectifs nationaux de prévention des caries et de promotion de l'hygiène dentaire pour réduire autant que possible le besoin de restauration dentaire; ii) Définir des objectifs nationaux visant à réduire autant que possible leur utilisation; iii) Promouvoir l'utilisation de matériaux de restauration dentaire économiques et cliniquement efficaces qui ne contiennent pas de mercure; iv) Promouvoir les activités de recherche-développement axées sur des matériaux de restauration dentaire de qualité qui ne contiennent pas de mercure; v) Encourager les organisations professionnelles représentatives et les écoles de médecine dentaire à éduquer et former les professionnels du secteur dentaire et les étudiants à l'utilisation de matériaux de restauration dentaire sans mercure et à la promotion des meilleures pratiques de gestion; vi) Décourager les polices d'assurance et programmes qui privilégient les amalgames plutôt que les matériaux de restauration dentaire sans mercure; vii) Encourager les polices d'assurance et programmes qui favorisent l'utilisation de matériaux de restauration dentaire de qualité sans mercure; viii) Restreindre l'utilisation d'amalgames dentaires à leur forme encapsulée; ix) Promouvoir l'utilisation des meilleures pratiques environnementales dans les établissements de soins dentaires afin de réduire les rejets de mercure et de composés du mercure dans l'eau et le sol.

Annexe B

Procédés de fabrication dans lesquels du mercure ou des composés du mercure sont utilisés

Première partie : Procédés soumis au paragraphe 2 de l'article 5

Procédés de fabrication utilisant du mercure ou des composés du mercure	Date d'abandon définitif
Production de chlore alcali	2025
Production d'acétaldéhyde dans laquelle du mercure ou des composés du mercure sont utilisés comme catalyseurs	2018

Deuxième partie : Procédés soumis au paragraphe 3 de l'article 5

Procédé utilisant du mercure	Dispositions
Production de chlorure de vinyle monomère	<p>Les mesures devant être prises par les Parties consistent, entre autres, à :</p> <ul style="list-style-type: none"> i) Réduire, d'ici à 2020, l'utilisation de mercure de 50 % par unité de production par rapport à l'année 2010; ii) Promouvoir des mesures visant à réduire la dépendance à l'égard du mercure provenant de l'extraction primaire; iii) Prendre des mesures pour réduire les émissions et les rejets de mercure dans l'environnement; iv) Appuyer la recherche-développement dans le domaine des catalyseurs et procédés sans mercure; v) Ne pas permettre l'utilisation de mercure cinq ans après que la Conférence des Parties a établi l'existence de catalyseurs sans mercure techniquement et économiquement faisables basés sur des procédés existants; vi) Faire rapport à la Conférence des Parties sur les efforts déployés pour développer et/ou identifier des solutions de remplacement et éliminer l'utilisation du mercure conformément à l'article 21.
Production de méthylate ou d'éthylate de sodium ou de potassium	<p>Les mesures devant être prises par les Parties consistent, entre autres, à :</p> <ul style="list-style-type: none"> i) Réduire l'utilisation de mercure dans le but de la faire cesser le plus rapidement possible et au plus tard 10 ans après l'entrée en vigueur de la Convention; ii) Réduire, d'ici à 2020, les émissions et les rejets de 50 % par unité de production par rapport à l'année 2010; iii) Interdire l'utilisation de nouveau mercure provenant de l'extraction primaire; iv) Appuyer la recherche-développement dans le domaine des procédés sans mercure; v) Ne pas permettre l'utilisation de mercure cinq ans après que la Conférence des Parties a établi l'existence de procédés sans mercure techniquement et économiquement faisables; vi) Faire rapport à la Conférence des Parties sur les efforts déployés pour développer et/ou identifier des solutions de remplacement et éliminer l'utilisation de mercure conformément à l'article 21.

Procédé utilisant du mercure	Dispositions
Production de polyuréthane utilisant des catalyseurs contenant du mercure	<p>Les mesures devant être prises par les Parties consistent, entre autres, à :</p> <ul style="list-style-type: none"> i) Réduire l'utilisation de mercure dans le but de la faire cesser le plus rapidement possible et au plus tard 10 ans après l'entrée en vigueur de la Convention; ii) Réduire la dépendance à l'égard du mercure provenant de l'extraction primaire; iii) Réduire les émissions et les rejets de mercure dans l'environnement; iv) Appuyer la recherche-développement dans le domaine des catalyseurs et procédés sans mercure; v) Faire rapport à la Conférence des Parties sur les efforts déployés pour développer et/ou identifier des solutions de remplacement et éliminer l'utilisation de mercure conformément à l'article 21. <p>Le paragraphe 6 de l'article 5 ne s'applique pas à ce procédé de fabrication.</p>

Annexe C

Extraction minière artisanale et à petite échelle d'or

Plans d'action nationaux

1. Chaque Partie soumise aux dispositions du paragraphe 3 de l'article 7 fait figurer dans son plan d'action national :

- a) Des objectifs nationaux et des objectifs de réduction;
- b) Des mesures visant à éliminer :
 - i) L'amalgamation de minerai brut;
 - ii) Le brûlage à l'air libre d'amalgames ou d'amalgames transformés;
 - iii) Le brûlage d'amalgames dans des zones résidentielles; et
 - iv) La lixiviation au cyanure de sédiments, minerais et résidus auxquels du mercure a été ajouté, sans en avoir au préalable retiré ce dernier;
- c) Des mesures pour faciliter la formalisation ou la réglementation du secteur de l'extraction minière artisanale et à petite échelle d'or;
- d) Des estimations initiales des quantités de mercure et des pratiques utilisées sur son territoire dans le secteur de l'extraction minière et de la transformation artisanales et à petite échelle d'or;
- e) Des stratégies pour promouvoir la réduction des émissions et rejets de mercure et de l'exposition à cette substance dans le secteur de l'extraction minière et de la transformation artisanales et à petite échelle d'or et, en particulier, des méthodes ne faisant pas appel au mercure;
- f) Des stratégies visant à gérer les échanges commerciaux et à empêcher le détournement de mercure et composés du mercure provenant de sources étrangères et nationales destinés à être utilisés pour l'extraction minière et la transformation artisanales et à petite échelle d'or;
- g) Des stratégies visant à impliquer les parties prenantes dans la mise en œuvre et l'amélioration continue du plan d'action national;

h) Une stratégie de santé publique relative à l'exposition des mineurs travaillant dans l'extraction aurifère artisanale et à petite échelle et de leurs communautés au mercure. Une telle stratégie devrait prévoir, entre autres, la collecte de données sanitaires, la formation du personnel des services de santé et la sensibilisation par l'intermédiaire des établissements de santé;

i) Des stratégies visant à prévenir l'exposition des populations vulnérables, notamment les enfants et les femmes en âge de procréer, en particulier les femmes enceintes, au mercure utilisé dans l'extraction minière artisanale et à petite échelle d'or;

j) Des stratégies pour informer les mineurs travaillant dans l'extraction aurifère artisanale et à petite échelle et les communautés touchées; et

k) Un calendrier pour la mise en œuvre du plan d'action national.

2. Chaque Partie peut faire figurer dans son plan d'action national des stratégies supplémentaires pour atteindre ses objectifs comme, par exemple, l'utilisation ou l'introduction de normes relatives à l'extraction minière artisanale et à petite échelle d'or par des procédés ne faisant pas appel au mercure et de mécanismes reposant sur le marché ou d'outils de marketing.

Annexe D

Liste des sources ponctuelles d'émissions atmosphériques de mercure et de composés du mercure

Catégorie de sources ponctuelles :

Centrales électriques alimentées au charbon;

Chaudières industrielles alimentées au charbon;

Procédés de fusion et de grillage utilisés dans la production de métaux non
ferreux^{1/};

Installations d'incinération de déchets;

Installations de production de clinker de ciment.

^{1/} Aux fins de la présente Annexe, on entend par « métaux non ferreux » le plomb, le zinc, le cuivre et l'or industriel.

Annexe E

Procédures d'arbitrage et de conciliation

Première partie : Procédure d'arbitrage

Aux fins de l'alinéa a) du paragraphe 2 de l'article 25 de la présente Convention, la procédure d'arbitrage est la suivante :

Article premier

1. Toute Partie peut prendre l'initiative de recourir à l'arbitrage, conformément à l'article 25 de la présente Convention, par notification écrite adressée à l'autre partie ou aux autres parties au différend. Une telle notification est accompagnée de l'exposé des conclusions, ainsi que de toutes pièces justificatives, et indique l'objet de l'arbitrage, notamment les articles de la présente Convention dont l'interprétation ou l'application font l'objet du litige.

2. La partie requérante notifie au Secrétariat qu'elle renvoie un différend à l'arbitrage conformément à l'article 25 de la présente Convention. La notification est accompagnée de la notification écrite de la partie requérante, de l'exposé des conclusions et des pièces justificatives visés au paragraphe 1 ci-dessus. Le Secrétariat communique les informations ainsi reçues à toutes les Parties.

Article 2

1. Si un différend est renvoyé à l'arbitrage conformément à l'article premier ci dessus, un tribunal arbitral composé de trois membres est institué.

2. Chaque partie au différend nomme un arbitre et les deux arbitres ainsi nommés désignent d'un commun accord le troisième arbitre, qui exerce la présidence du tribunal. En cas de différends entre plus de deux parties, les parties qui font cause commune nomment un arbitre d'un commun accord. Le Président du tribunal ne doit pas être ressortissant de l'une des parties au différend, ni avoir sa résidence habituelle sur le territoire de l'une de ces parties, ni se trouver au service de l'une d'elles, ni s'être déjà occupé de l'affaire à un autre titre.

3. Il est pourvu à tout siège vacant de la manière prévue pour la nomination initiale.

Article 3

1. Si, dans un délai de deux mois après la date de réception de la notification d'arbitrage par la partie défenderesse, l'une des parties au différend ne procède pas à la nomination d'un arbitre, l'autre partie peut saisir le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui procède à cette désignation dans un nouveau délai de deux mois.

2. Si, dans un délai de deux mois après la nomination du deuxième arbitre, le Président du tribunal arbitral n'est pas désigné, le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies procède, à la requête d'une partie, à sa désignation dans un nouveau délai de deux mois.

Article 4

Le tribunal arbitral rend ses décisions conformément aux dispositions de la présente Convention et au droit international.

Article 5

Sauf si les parties au différend en conviennent autrement, le tribunal arbitral établit ses propres règles de procédure.

Article 6

À la demande de l'une des parties au différend, le tribunal arbitral peut recommander les mesures conservatoires indispensables.

Article 7

Les parties au différend facilitent le déroulement des travaux du tribunal arbitral et, en particulier, utilisent tous les moyens à leur disposition pour :

a) Fournir au tribunal tous les documents, renseignements et facilités nécessaires; et

b) Permettre au tribunal, en cas de besoin, de citer des témoins ou des experts et d'enregistrer leur déposition.

Article 8

Les parties au différend et les arbitres sont tenus de protéger la confidentialité de tout renseignement ou document qu'ils obtiennent à titre confidentiel au cours de la procédure du tribunal arbitral.

Article 9

À moins que le tribunal arbitral n'en décide autrement en raison des circonstances particulières de l'affaire, les frais du tribunal sont supportés à parts égales par les parties au différend. Le tribunal tient un relevé de tous ses frais et en fournit un état final aux parties.

Article 10

Toute Partie ayant, en ce qui concerne l'objet du différend, un intérêt d'ordre juridique susceptible d'être affecté par la décision peut intervenir dans la procédure avec le consentement du tribunal arbitral.

Article 11

Le tribunal arbitral peut instruire et trancher les demandes reconventionnelles directement liées à l'objet du différend.

Article 12

Les décisions du tribunal arbitral, tant sur la procédure que sur le fond, sont prises à la majorité des voix de ses membres.

Article 13

1. Si l'une des parties au différend ne se présente pas devant le tribunal arbitral ou ne fait pas valoir ses moyens, l'autre partie peut demander au tribunal de poursuivre la procédure et de rendre sa sentence. L'absence d'une partie ou le fait pour une partie de ne pas faire valoir ses moyens ne fait pas obstacle au déroulement de la procédure.

2. Avant de prononcer sa sentence définitive, le tribunal arbitral doit s'assurer que la demande est fondée en fait et en droit.

Article 14

Le tribunal arbitral prononce sa sentence définitive au plus tard cinq mois après la date à laquelle il a été créé, à moins qu'il estime nécessaire de prolonger ce délai d'une durée qui ne devrait pas excéder cinq mois.

Article 15

La sentence définitive du tribunal arbitral est limitée à l'objet du différend et est motivée. Elle contient le nom des membres qui y ont pris part et la date à

laquelle elle a été prononcée. Tout membre du tribunal peut joindre à la sentence l'exposé de son opinion individuelle ou dissidente.

Article 16

La sentence définitive lie les parties au différend. L'interprétation qui est faite de la présente Convention dans la sentence définitive lie également toute Partie intervenant conformément à l'article 10 dans la mesure où elle a trait à des questions au sujet desquelles cette Partie est intervenue. La sentence définitive est sans appel, à moins que les parties au différend ne soient convenues à l'avance d'une procédure d'appel.

Article 17

Tout désaccord pouvant surgir entre les parties liées par la sentence définitive en application de l'article 16 concernant l'interprétation ou la mise en œuvre de cette sentence peut être soumis par l'une ou l'autre de ces parties à la décision du tribunal arbitral qui a prononcé la sentence.

Deuxième partie : Procédure de conciliation

Aux fins du paragraphe 6 de l'article 25 de la présente Convention, la procédure de conciliation est la suivante :

Article premier

Toute demande d'une partie à un différend visant à créer une commission de conciliation en application du paragraphe 6 de l'article 25 de la présente Convention est adressée par écrit au Secrétariat avec copie à l'autre partie ou aux autres parties au différend. Le Secrétariat en informe immédiatement toutes les Parties.

Article 2

1. La commission de conciliation se compose, à moins que les parties au différend n'en conviennent autrement, de trois membres, chaque partie concernée en nommant un et le Président étant choisi conjointement par les membres ainsi nommés.
2. En cas de différend entre plus de deux parties, les parties faisant cause commune nomment leur membre de la commission d'un commun accord.

Article 3

Si, dans un délai de deux mois après la date de réception par le Secrétariat de la demande écrite visée à l'article premier ci dessus, tous les membres n'ont pas été nommés par les parties au différend, le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies procède, à la requête d'une partie quelconque, aux nominations nécessaires dans un nouveau délai de deux mois.

Article 4

Si, dans un délai de deux mois après la nomination du deuxième membre de la commission, le Président de celle-ci n'a pas été choisi, le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies procède, à la requête d'une partie au différend, à sa désignation dans un nouveau délai de deux mois.

Article 5

La commission de conciliation aide les parties au différend, de façon indépendante et impartiale, à parvenir à un règlement à l'amiable.

Article 6

1. La commission de conciliation peut mener la procédure de la manière qu'elle juge appropriée, compte pleinement tenu des circonstances de l'affaire et des vues éventuellement exprimées par les parties au différend, notamment de toute demande visant à obtenir un règlement rapide du différend. Elle peut adopter son propre règlement intérieur, si nécessaire, à moins que les parties n'en conviennent autrement.
2. La commission de conciliation peut, à tout moment de la procédure, faire des propositions ou des recommandations en vue d'un règlement du différend.

Article 7

Les parties au différend coopèrent avec la commission de conciliation. Elles s'efforcent, en particulier, de satisfaire à ses demandes concernant la présentation de documents écrits et d'éléments de preuve et la participation aux réunions. Les parties au différend et les membres de la commission de conciliation sont tenus de protéger la confidentialité de tout renseignement ou document qu'ils obtiennent à titre confidentiel au cours de la procédure de conciliation.

Article 8

La commission de conciliation prend ses décisions à la majorité des voix de ses membres.

Article 9

À moins que le différend n'ait déjà été résolu, la commission de conciliation présente, au plus tard douze mois après sa création, un rapport contenant ses recommandations pour le règlement du différend, que les parties au différend examinent de bonne foi.

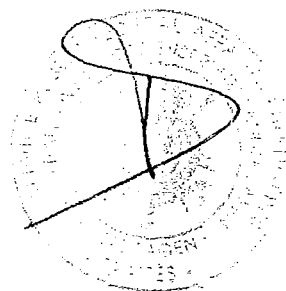
Article 10

En cas de désaccord au sujet de la compétence de la commission de conciliation pour examiner une question dont elle est saisie, celle-ci décide si elle est ou non compétente.

Article 11

Les frais de la commission de conciliation sont supportés par les parties au différend à parts égales, à moins qu'elles n'en conviennent autrement. La commission tient un relevé de tous ses frais et en fournit un état final aux parties.

COPIE CERTIFIÉE CONFORME À L'ORIGINAL
MET HET ORIGINEEL EENSLUIDEND VERKLAARD AFSCRIFT
Bruxelles,
Brussel,
25 -11- 2013
Le Chef du Service des Traités du
Service Public Fédéral Affaires Étrangères de Belgique
Het Hoofd van de Dienst Verdragen van de
Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België

Verdrag van Minamata inzake kwik

De partijen bij dit Verdrag,

Erkennend dat kwik een chemische stof is die mondiaal reden geeft tot bezorgdheid vanwege de verspreiding ervan over lange afstand in de atmosfeer, persistente aanwezigheid ervan in het milieu na de antropogene introductie, de mogelijkheid tot bioaccumulatie ervan in ecosystemen en de aanzienlijke schadelijke gevolgen ervan voor de menselijke gezondheid en het milieu,

Herinnerend aan besluit 25/5 van 20 februari 2009 van de Beheerraad van het Milieuprogramma van de Verenigde Naties om de aanzet te geven tot internationale actie om kwik op efficiënte, effectieve en samenhangende wijze te beheren,

Herinnerend aan paragraaf 221 van het slotdocument "The future we want" van de Conferentie van de Verenigde Naties inzake duurzame ontwikkeling waarin werd opgeroepen tot succesvolle afronding van de onderhandelingen over een mondiaal, juridisch bindend instrument inzake kwik teneinde de gevaren voor de menselijke gezondheid en het milieu aan te pakken,

Herinnerend aan de herbevestiging door de Conferentie van de Verenigde Naties inzake duurzame ontwikkeling van de beginselen van de Verklaring van Rio inzake milieu en ontwikkeling, met inbegrip van onder meer gemeenschappelijke maar gedifferentieerde verantwoordelijkheden, en erkennend de onderscheiden omstandigheden en mogelijkheden van staten en de noodzaak van wereldwijde actie,

Zich bewust van de gezondheidsproblemen, in het bijzonder in ontwikkelingslanden, als gevolg van de blootstelling aan kwik van kwetsbare bevolkingsgroepen, met name vrouwen, kinderen, en, via hen, toekomstige generaties,

Gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van arctische ecosystemen en inheemse gemeenschappen vanwege de biomagnificatie van kwik en de verontreiniging van traditioneel voedsel en bezorgd zijnde over de inheemse gemeenschappen meer in het algemeen vanwege de gevolgen van kwik,

Erkennend gezien de belangrijke lessen van de Minamataziekte, met name de ernstige gezondheids- en milieueffecten van kwikverontreiniging en de noodzaak ervoor te zorgen dat kwik op de juiste wijze wordt beheerd en dat dergelijke gebeurtenissen in de toekomst worden voorkomen,

Het belang benadrukkend van financiële, technische en technologische ondersteuning en capaciteitsopbouw, met name voor ontwikkelingslanden en landen met een overgangseconomie, teneinde de nationale mogelijkheden om kwik te beheren te versterken en de effectieve uitvoering van het Verdrag te bevorderen,

Tevens de activiteiten van de Wereldgezondheidsorganisatie ter bescherming van de menselijke gezondheid tegen kwik en de rol van relevante multilaterale milieuverdragen erkennend, in het bijzonder het Verdrag van Bazel inzake de beheersing van de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen en de verwijdering ervan en het Verdrag van

Rotterdam inzake de procedure met betrekking tot voorafgaande geïnformeerde toestemming ten aanzien van bepaalde gevaarlijke chemische stoffen en pesticiden in de internationale handel,

Erkennend dat dit Verdrag en andere internationale verdragen op het gebied van milieu en handel elkaar ondersteunen,

Benadrukkend dat niets in dit Verdrag bedoeld is om de rechten en verplichtingen van partijen die voortvloeien uit bestaande internationale verdragen aan te tasten,

In het besef dat met bovenstaande overweging niet beoogd wordt een hiërarchie aan te brengen tussen dit Verdrag en andere internationale instrumenten,

Vaststellend dat niets in dit Verdrag een partij belet aanvullende nationale maatregelen te nemen die verenigbaar zijn met de bepalingen van dit Verdrag bij inspanningen om de menselijke gezondheid en het milieu te beschermen tegen blootstelling aan kwik in overeenstemming met de overige verplichtingen van die partij uit hoofde van het toepasselijke internationale recht,

Zijn het volgende overeengekomen:

Artikel 1

Doelstelling

Dit Verdrag heeft tot doel de menselijke gezondheid en het milieu te beschermen tegen antropogene emissies en lozingen van kwik en kwikverbindingen.

Artikel 2

Begripsomschrijvingen

Voor de toepassing van dit Verdrag wordt verstaan onder:

a. "ambachtelijke en kleinschalige goudwinning": het delven van goud door individuele mijnwerkers of kleine ondernemingen met een beperkte kapitaalinvestering en productie;

b. "beste beschikbare technieken": de technieken die het effectiefst zijn bij het voorkomen en, wanneer dat praktisch niet mogelijk is, verminderen van emissies en lozingen van kwik in lucht, water en bodem en de gevolgen van deze emissies en lozingen voor het milieu als geheel, rekening houdend met economische en technische overwegingen voor een bepaalde partij of bepaalde faciliteit op het grondgebied van die partij. In deze context betekent:

i. "beste": het effectiefst bij het bereiken van een hoog algemeen beschermingsniveau voor het milieu als geheel;

ii. "beschikbare" technieken: met betrekking tot een bepaalde partij en een bepaalde faciliteit op het grondgebied van die partij, de technieken die zijn ontwikkeld op een schaal die toepassing in de desbetreffende industriële sector onder economisch en technisch haalbare omstandigheden mogelijk maakt, met inachtneming van de kosten en baten, ongeacht of deze

technieken worden gebruikt of ontwikkeld op het grondgebied van die partij, mits deze toegankelijk zijn voor de exploitant van de faciliteit zoals vastgesteld door die partij; en

iii. "technieken": gebruikte technologieën, operationele praktijken en de wijze waarop installaties worden ontworpen, gebouwd, onderhouden, geëxploiteerd en ontmanteld;

c. "beste milieupraktijken": toepassing van de meest geschikte combinatie van maatregelen en strategieën ten behoeve van milieubeheer;

d. "kwik": elementair kwik (Hg(0), CAS no. 7439-97-6);

e. "kwikverbinding": een stof die bestaat uit kwikatomen en een of meer atomen van andere chemische elementen, die uitsluitend door een chemische reactie in verschillende componenten kan worden gesplitst;

f. "kwikhoudend product": een product of een onderdeel ervan waaraan opzettelijk kwik of een kwikverbinding is toegevoegd;

g. "partij": een staat of regionale organisatie voor economische integratie die ermee heeft ingestemd door dit Verdrag te worden gebonden en ten aanzien waarvan het Verdrag van kracht is;

h. "aanwezige partijen die hun stem uitbrengen": partijen die aanwezig zijn en voor- of tegenstemmen tijdens een vergadering van de partijen;

i. "primaire kwikmijnbouw": mijnbouw waarbij het delven van kwik het hoofddoel is;

j. "regionale organisatie voor economische integratie": een organisatie samengesteld uit soevereine staten van een bepaalde regio waaraan de lidstaten daarvan de bevoegdheid ten aanzien van bij dit Verdrag geregelde aangelegenheden hebben overgedragen en die in overeenstemming met haar eigen procedures naar behoren gemachtigd is dit Verdrag te ondertekenen, te bekrachtigen, te aanvaarden, goed te keuren of hiertoe toe te treden; en

k. "toegestaan gebruik": elk gebruik door een partij van kwik of kwikverbindingen die in overeenstemming is met dit Verdrag, met inbegrip van, maar niet beperkt tot, gebruik in overeenstemming met de artikelen 3, 4, 5, 6 en 7.

Artikel 3

Bronnen voor het aanbod aan kwik en de handel erin

1. Voor de toepassing van dit artikel:

a. omvatten verwijzingen naar "kwik" mengsels van kwik met andere stoffen, waaronder kwiklegeringen, met een kwikconcentratie van ten minste 95 gewichtsprocent; en

b. wordt onder "kwikverbindingen" verstaan kwik(I)chloride (ook bekend als kalomel), kwik(II)oxide, kwik(II)sulfaat, kwik(II)nitraat, cinnaber en kwiksulfide.

2. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op:

- a. hoeveelheden kwik of kwikverbindingen die voor onderzoek op laboratoriumschaal of als referentienorm worden gebruikt; of
- b. van nature voorkomende sporen kwik of kwikverbindingen die aanwezig zijn in producten zoals andere kwikvrije metalen, ertsen of minerale producten, waaronder kool, of producten die van deze materialen zijn afgeleid, en sporen die onbedoeld in chemische producten zijn terechtgekomen; of
- c. kwikhoudende producten.

3. Geen van de partijen staat primaire kwikmijnbouw toe die niet reeds op haar grondgebied plaatsvond op de datum waarop het Verdrag ten aanzien van haar in werking trad.

4. Elke partij staat uitsluitend primaire kwikmijnbouw toe die reeds op haar grondgebied plaatsvond op de datum waarop het Verdrag voor haar in werking trad tot een termijn van ten hoogste vijftien jaar na deze datum. Gedurende deze termijn wordt het bij deze mijnbouw gewonnen kwik uitsluitend gebruikt bij de vervaardiging van kwikhoudende producten in overeenstemming met artikel 4, of bij productieprocessen in overeenstemming met artikel 5, of verwijderd in overeenstemming met artikel 11, zonder handelwijzen die leiden tot terugwinning, hergebruik, recuperatie, direct hergebruik of alternatief gebruik.

5. Elke partij:

- a. streeft ernaar individuele voorraden kwik of kwikverbindingen van meer dan 50 ton, alsmede bronnen waaruit kwik wordt gewonnen die voorraden opleveren van meer dan 10 ton per jaar die zich op haar grondgebied bevinden te identificeren;
- b. treft maatregelen om te waarborgen dat het overtollige kwik dat overblijft na de ontmanteling van chloor-alkalifaciliteiten wordt verwijderd in overeenstemming met de richtlijnen voor milieuverantwoord beheer bedoeld in artikel 11, derde lid, onderdeel a, zonder handelwijzen die leiden tot terugwinning, hergebruik, recuperatie, direct hergebruik of alternatief gebruik.

6. Geen van de partijen staat de export van kwik toe, uitgezonderd:

- a. naar een partij die de exporterende partij haar schriftelijke toestemming heeft doen toekomen en dan uitsluitend ten behoeve van:
 - i. een gebruik dat de importerende partij ingevolge dit Verdrag is toegestaan; of
 - ii. milieuverantwoorde tijdelijke opslag zoals vervat in artikel 10; of
- b. naar een staat die geen partij is die de exporterende partij zijn schriftelijke toestemming heeft doen toekomen met inbegrip van een verklaring waaruit blijkt dat:
 - i. de staat die geen partij is maatregelen heeft genomen om de bescherming van de menselijke gezondheid en het milieu en de naleving van de bepalingen van de artikelen 10 en 11 te waarborgen; en
 - ii. dit kwik uitsluitend bestemd is voor een gebruik dat een partij ingevolge dit Verdrag is toegestaan of voor milieuverantwoorde tijdelijke opslag zoals vervat in artikel 10.

7. Voor de schriftelijke toestemming die ingevolge het zesde lid vereist is kan een exporterende partij zich baseren op een algemene kennisgeving aan het Secretariaat door de importerende partij of staat die geen partij is. In deze algemene kennisgeving staan de voorwaarden vermeld waaronder de importerende partij of staat die geen partij is toestemming verleent. De kennisgeving kan te allen tijde door deze partij of staat die geen partij is worden ingetrokken. Het Secretariaat houdt een openbaar register bij van al deze kennisgevingen.

8. Geen van de partijen staat de import van kwik toe uit een staat die geen partij is waaraan zij haar schriftelijke toestemming zal verlenen, tenzij de staat die geen partij is een verklaring heeft overgelegd dat het kwik niet afkomstig is uit bronnen die ingevolge artikel 3 of artikel 5, onderdeel b, als niet toegestaan worden aangemerkt.

9. Een partij die ingevolge het zevende lid een algemene kennisgeving van toestemming indient, kan beslissen het achtste lid niet toe te passen, mits zij uitgebreide beperkingen blijft stellen aan de export van kwik en nationale maatregelen heeft genomen om te waarborgen dat geïmporteerd kwik op milieuverantwoorde wijze wordt beheerd. De partij verstrekt het Secretariaat een kennisgeving van deze beslissing, met inbegrip van informatie over haar exportbeperkingen en nationale regelgevende maatregelen, alsmede informatie over de hoeveelheden en de landen van herkomst van kwik dat wordt geïmporteerd uit staten die geen partij zijn. Het Secretariaat houdt een openbaar register bij van al deze kennisgevingen. Het Comité Uitvoering en Naleving toetst en evalueert deze kennisgevingen en ondersteunende informatie in overeenstemming met artikel 15 en kan, in voorkomend geval, aanbevelingen doen aan de Conferentie van de partijen.

10. De in het negende lid vervatte procedure kan worden gevolgd tot de afsluiting van de tweede vergadering van de Conferentie van de partijen. Daarna kan de procedure niet meer worden gevolgd, tenzij de Conferentie van de partijen bij eenvoudige meerderheid van de aanwezige partijen die hun stem uitbrengen anders beslist, behalve ten aanzien van een partij die voor het einde van de tweede vergadering van de Conferentie van de partijen een kennisgeving ingevolge het negende lid heeft verstrekt.

11. In de verslagen die elke partij ingevolge artikel 21 indient wordt informatie opgenomen waaruit blijkt dat aan de vereisten van dit artikel is voldaan.

12. De Conferentie van de partijen verstrekt tijdens haar eerste vergadering nadere richtlijnen met betrekking tot dit artikel, met name ten aanzien van het vijfde lid, onderdeel a, het zesde en achtste lid, en stelt de vereiste inhoud op van de in het zesde lid, onderdeel b, en achtste lid, bedoelde verklaring en neemt deze aan.

13. De Conferentie van de partijen evalueert of de handel in bepaalde kwikverbindingen de doelstelling van dit Verdrag in gevaar brengt en bestudeert of het zesde en achtste lid van toepassing dienen te worden op bepaalde kwikverbindingen door deze op te nemen in een aanvullende bijlage die in overeenstemming met artikel 27 wordt aangenomen.

Artikel 4

Kwikhoudende producten

1. Elk van de partijen zorgt er door het nemen van passende maatregelen voor dat de productie, import of export van kwikhoudende producten vermeld in Deel I van Bijlage A niet is toegestaan na de voor die producten gespecificeerde datum van uitfasering, behalve wanneer er een uitzondering is gespecificeerd in Bijlage A of wanneer de partij een geregistreerde vrijstelling ingevolge artikel 6 heeft.

2. Een partij kan, als alternatief voor het eerste lid, op het tijdstip van bekrachtiging of zodra een wijziging van Bijlage A voor haar in werking treedt, aangeven dat zij andere maatregelen

of strategieën uitvoert om de in Deel I van Bijlage A vermelde producten aan te pakken. Een partij kan uitsluitend voor dit alternatief kiezen, indien zij kan aantonen dat zij de productie, import en export van het overgrote deel van de in Deel I van Bijlage A vermelde producten reeds tot een "de-minimis"-niveau heeft teruggebracht en dat zij maatregelen of strategieën heeft ingevoerd om het gebruik van kwik in aanvullende, niet in Deel I van Bijlage A vermelde producten te verminderen op het moment waarop de partij het Secretariaat in kennis stelt van haar beslissing van dit alternatief gebruik te maken. Een partij die voor dit alternatief kiest, dient daarnaast:

- a. bij de eerste gelegenheid aan de Conferentie van de partijen verslag uit te brengen van de ingevoerde maatregelen of strategieën, met inbegrip van een kwantificering van de bereikte reducties;
- b. maatregelen of strategieën toe te passen om het gebruik van kwik te verminderen in producten die in Deel I van Bijlage A zijn vermeld waarvoor nog geen "de-minimis"-waarde is behaald;
- c. aanvullende maatregelen te overwegen om verdere reducties te bewerkstelligen; en
- d. geen beroep te kunnen doen op vrijstellingen ingevolge artikel 6 voor een productcategorie waarvoor dit alternatief is gekozen.

Uiterlijk vijf jaar na de datum van inwerkingtreding van het Verdrag toetst de Conferentie van de partijen, als onderdeel van de toetsingsprocedure ingevolge het achtste lid, de voortgang en effectiviteit van de ingevolge dit lid genomen maatregelen.

3. Elke partij neemt maatregelen voor kwikhoudende producten vermeld in Deel II van Bijlage A in overeenstemming met de daarin vervatte bepalingen.

4. Het Secretariaat verzamelt en houdt op basis van door de partijen verstrekte informatie, informatie bij over kwikhoudende producten en hun alternatieven en stelt deze informatie algemeen beschikbaar. Het Secretariaat stelt ook andere relevante informatie die door de partijen is ingediend algemeen beschikbaar.

5. Elke partij neemt maatregelen om te voorkomen dat kwikhoudende producten waarvan de productie, import en export ingevolge dit artikel niet zijn toegestaan, worden opgenomen in samengestelde producten.

6. Elke partij ontmoedigt de productie en commerciële distributie van kwikhoudende producten die niet vallen onder het gebruik van kwikhoudende producten zoals dat tot op de datum van inwerkingtreding van het Verdrag voor die partij bekend was, tenzij een beoordeling van de risico's en voordelen van het product aantoont dat het product voordelen voor het milieu en de menselijke gezondheid oplevert. De partijen voorzien het Secretariaat, in voorkomend geval, van informatie over een dergelijk product, met inbegrip van informatie over de risico's en voordelen voor het milieu en de menselijke gezondheid van dit product. Het Secretariaat stelt deze informatie algemeen beschikbaar.

7. Elke partij kan bij het Secretariaat een voorstel indienen voor het vermelden in Bijlage A van een kwikhoudend product, met inbegrip van informatie over de beschikbaarheid, technische en economische haalbaarheid en risico's en voordelen voor het milieu en de gezondheid van de kwikvrije alternatieven voor het product, rekening houdend met informatie ingevolge het vierde lid.

8. Uiterlijk vijf jaar na de datum van inwerkingtreding van het Verdrag toetst de Conferentie van de partijen Bijlage A en kan zij wijzigingen van die Bijlage in overweging nemen in overeenstemming met artikel 27.

9. Bij de toetsing van Bijlage A overeenkomstig het achtste lid houdt de Conferentie van de partijen ten minste rekening met:

- a. elk voorstel dat ingevolge het zevende lid wordt ingediend;
- b. de informatie die overeenkomstig het vierde lid beschikbaar is gesteld; en
- c. de beschikbaarheid voor de partijen van kwikvrije alternatieven die technisch en economisch haalbaar zijn, rekening houdend met de risico's en voordelen voor het milieu en de menselijke gezondheid.

Artikel 5

Productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt

1. Voor de toepassing van dit artikel en Bijlage B omvatten productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt geen processen waarbij gebruik wordt gemaakt van kwikhoudende producten, processen voor het vervaardigen van kwikhoudende producten of processen waarbij kwikhoudend afval wordt verwerkt.

2. Elke partij zorgt er door het nemen van passende maatregelen voor dat het gebruik van kwik of kwikverbindingen bij de in Deel I van Bijlage B vermelde productieprocessen niet is toegestaan na de in die bijlage gespecificeerde datum van uitfasering voor de individuele processen, tenzij de partij een geregistreerde vrijstelling ingevolge artikel 6 heeft.

3. Elke partij neemt maatregelen om het gebruik van kwik of kwikverbindingen bij de in Deel II van Bijlage B vermelde processen te beperken in overeenstemming met de daarin vervatte bepalingen.

4. Het Secretariaat verzamelt, op basis van door de partijen verstrekte informatie, informatie over processen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt en hun alternatieven, houdt deze bij en stelt deze informatie algemeen beschikbaar. De partijen kunnen ook andere relevante informatie indienen, die door het Secretariaat algemeen beschikbaar wordt gesteld.

5. Elke partij met een of meer faciliteiten waar kwik of kwikverbindingen worden gebruikt bij de in Bijlage B vermelde productieprocessen:

- a. neemt maatregelen om de emissies en lozingen van kwik of kwikverbindingen door deze faciliteiten aan te pakken;
- b. neemt in haar ingevolge artikel 21 ingediende verslagen informatie op over de ingevolge dit lid genomen maatregelen; en
- c. streeft ernaar faciliteiten op haar grondgebied te identificeren die kwik of kwikverbindingen gebruiken voor in Bijlage B vermelde processen en dient uiterlijk drie jaar nadat het Verdrag voor haar in werking treedt bij het Secretariaat informatie in over het aantal en type faciliteiten en de geraamde jaarlijkse hoeveelheid kwik of kwikverbindingen die in deze faciliteiten worden gebruikt. Het Secretariaat stelt deze informatie algemeen beschikbaar.

6. Geen van de partijen staat toe dat een faciliteit die niet bestond voor de datum waarop het Verdrag voor haar in werking trad kwik of kwikverbindingen gebruikt bij de in Bijlage B vermelde productieprocessen. Voor deze faciliteiten gelden geen vrijstellingen.

7. Elke partij ontmoedigt de ontwikkeling van faciliteiten die een ander productieproces gebruiken waarbij bewust kwik of kwikverbindingen worden gebruikt dat niet bestond voor de datum van inwerkingtreding van het Verdrag, tenzij de partij ten genoegen van de Conferentie van de partijen kan aantonen dat het productieproces aanzienlijke voordelen voor milieu en gezondheid biedt en dat er geen technisch en economisch haalbare kwikvrije alternatieven beschikbaar zijn die dezelfde voordelen bieden.

8. De partijen worden aangemoedigd informatie uit te wisselen over relevante nieuwe technologische ontwikkelingen, economisch en technisch haalbare kwikvrije alternatieven en mogelijke maatregelen en technieken voor het verminderen en waar mogelijk beëindigen van het gebruik van kwik en kwikverbindingen in, en emissies en lozingen van kwik en kwikverbindingen bij, de in Bijlage B vermelde productieprocessen.

9. Elke partij kan een voorstel tot wijziging van Bijlage B indienen voor vermelding van een productieproces waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt. Het voorstel omvat informatie over de beschikbaarheid, technische en economische haalbaarheid en risico's en voordelen voor milieu en gezondheid van de kwikvrije alternatieven voor het proces.

10. Uiterlijk vijf jaar na de datum van inwerkingtreding van het Verdrag toetst de Conferentie van de partijen Bijlage B en kan zij wijzigingen van die Bijlage in overweging nemen in overeenstemming met artikel 27.

11. Bij toetsing van Bijlage B ingevolge het tiende lid, houdt de Conferentie van de partijen ten minste rekening met:

- a. elk voorstel dat ingevolge het negende lid wordt ingediend;
- b. de informatie die ingevolge het vierde lid beschikbaar wordt gesteld; en
- c. de beschikbaarheid voor de partijen van kwikvrije alternatieven die technisch en economisch haalbaar zijn, rekening houdend met de risico's en voordelen voor milieu en gezondheid.

Artikel 6

Vrijstellingen die partijen kunnen aanvragen

1. Elke staat of regionale organisatie voor economische integratie kan een of meer vrijstellingen van de in Bijlage A en Bijlage B vermelde data van uitfasering, hierna te noemen "vrijstelling", registreren door het Secretariaat hiervan schriftelijk in kennis te stellen:

- a. op het moment waarop hij of zij partij bij dit Verdrag wordt; of
- b. in het geval van een kwikhoudend product dat door een wijziging in Bijlage A is opgenomen of een productieproces waarbij kwik wordt gebruikt dat door een wijziging is toegevoegd aan Bijlage B, uiterlijk op de datum waarop de betreffende wijziging voor die partij in werking treedt.

Deze registratie gaat vergezeld van een verklaring waarin de partij toelicht waarom vrijstelling nodig is.

2. Een vrijstelling kan worden geregistreerd voor een in Bijlage A of B vermelde categorie of voor een subcategorie die door een staat of regionale organisatie voor economische integratie wordt geïdentificeerd.

3. Elke partij met een of meer vrijstellingen wordt in een register opgenomen. Het Secretariaat legt het register aan, houdt het bij en stelt het algemeen beschikbaar.

4. Het register omvat:

- a. een lijst van de partijen met een of meer vrijstellingen;
- b. de voor elke partij geregistreerde vrijstelling of vrijstellingen; en
- c. de datum waarop elke vrijstelling verstrijkt.

5. Tenzij een partij in het register een kortere termijn heeft aangegeven, verstrijken alle vrijstellingen ingevolge het eerste lid vijf jaar na de betreffende datum van uitfasering vermeld in Bijlage A of B.

6. De Conferentie van de partijen kan, op verzoek van een partij, beslissen een vrijstelling met vijf jaar te verlengen, tenzij de partij om een kortere termijn verzoekt. Bij haar beslissing houdt de Conferentie van de partijen terdege rekening met het volgende:

- a. een verslag van de partij waarin de noodzaak van verlenging van de vrijstelling wordt onderbouwd en een overzicht wordt gegeven van de ondernomen en geplande activiteiten om de noodzaak voor de vrijstelling zo snel mogelijk weg te nemen;
- b. beschikbare informatie, onder meer ten aanzien van de beschikbaarheid van alternatieve producten en processen die kwikvrij zijn of waarbij minder kwik wordt verbruikt dan bij het vrijgestelde gebruik; en
- c. geplande of reeds in gang gezette activiteiten voor milieuverantwoorde opslag van kwik en verwijdering van kwikafval.

Een vrijstelling kan slechts eenmaal per product met ingang van de datum van uitfasering worden verlengd.

7. Een partij kan een vrijstelling te allen tijde intrekken door middel van een schriftelijke kennisgeving aan het Secretariaat. De intrekking van een vrijstelling wordt van kracht op de datum vermeld in de kennisgeving.

8. Niettegenstaande het eerste lid mag geen enkele staat of regionale organisatie voor economische integratie na vijf jaar na de datum van uitfasering van het betreffende in Bijlage A of B vermeld product of proces een vrijstelling laten registreren, tenzij voor een of meer partijen een vrijstelling voor dat product of proces geregistreerd blijft, na ingevolge het zesde lid een verlenging te hebben gekregen. In dat geval kan een staat of regionale organisatie voor economische integratie, op de tijdstippen vervat in het eerste lid, in de onderdelen a en b, een vrijstelling voor dat product of proces laten registreren, die tien jaar na de betreffende datum van uitfasering verstrijkt.

9. Voor geen van de partijen mag op enig moment na het verstrijken van tien jaar na de datum van uitfasering een vrijstelling van kracht zijn voor een product of proces vermeld in Bijlage A of B.

Artikel 7

Ambachtelijke en kleinschalige goudwinning

1. De maatregelen in dit artikel en in Bijlage C zijn van toepassing op ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en -verwerking waarbij goud uit erts onttrokken wordt door het met kwik te amalgameren.

2. Elke partij op het grondgebied waarvan ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en verwerking plaatsvinden waarop dit artikel van toepassing is, neemt maatregelen om het gebruik van kwik en kwikverbindingen en emissies en lozingen in het milieu als gevolg van deze winning en verwerking te verminderen, en waar mogelijk, te beëindigen.

3. Indien een partij op enig moment vaststelt dat de ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en -verwerking op haar grondgebied niet onbetekenend zijn, stelt zij het Secretariaat hiervan in kennis. In dat geval:

- a. ontwikkelt en voert de partij een nationaal actieplan uit in overeenstemming met Bijlage C;
- b. dient de partij haar nationale actieplan in bij het Secretariaat uiterlijk drie jaar nadat het Verdrag voor haar in werking is getreden of drie jaar na de kennisgeving aan het Secretariaat, naargelang van welke datum de laatste is; en
- c. toetst de partij daarna elke drie jaar de voortgang die is geboekt bij het nakomen van haar verplichtingen ingevolge dit artikel en neemt deze toetsingen op in de verslagen die zij ingevolge artikel 21 indient.

4. De partijen kunnen met elkaar en met relevante intergouvernementele organisaties en overige instanties samenwerken, in voorkomend geval, om de doelstellingen van dit artikel te verwezenlijken. Deze samenwerking kan bestaan uit:

- a. het ontwikkelen van strategieën om de verspreiding van kwik of kwikverbindingen voor gebruik bij de ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en -verwerking te voorkomen;
- b. initiatieven voor voorlichting, bewustmaking en capaciteitsopbouw;
- c. het bevorderen van onderzoek naar duurzame kwikvrije alternatieven;
- d. het bieden van technische en financiële ondersteuning;
- e. partnerschappen ter ondersteuning van de nakoming van hun verplichtingen ingevolge dit artikel; en
- f. het gebruik van bestaande mechanismen voor informatie-uitwisseling ter bevordering van kennis, beste milieupraktijken en alternatieve technologieën die milieutechnisch, technisch, maatschappelijk en economisch haalbaar zijn.

Artikel 8

Emissies

1. Dit artikel heeft betrekking op het beheersen en, waar mogelijk, verminderen van de emissies van kwik en kwikverbindingen, vaak uitgedrukt als "totaal kwik", in de atmosfeer door maatregelen om de emissies van puntbronnen die vallen onder de in Bijlage D vermelde broncategorieën te beheersen.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder:

- a. "emissies": emissies van kwik of kwikverbindingen in de atmosfeer;
- b. "relevante bron": een bron die valt onder een van de in Bijlage D vermelde broncategorieën. Een partij kan desgewenst criteria vaststellen om de bronnen die behoren tot een in Bijlage D vermelde broncategorie te identificeren, mits de criteria voor een categorie ten minste 75 procent van de emissies uit die categorie omvatten;
- c. "nieuwe bron": elke relevante bron in een categorie die in Bijlage D is vermeld waarvan de bouw of ingrijpende wijziging is aangevangen ten minste een jaar na de datum van:
 - i. inwerkingtreding van dit Verdrag voor de betrokken partij; of
 - ii. inwerkingtreding voor de betrokken partij van een wijziging van Bijlage D wanneer de bron uitsluitend uit hoofde van die wijziging onderworpen wordt aan de bepalingen van dit Verdrag;
- d. "ingrijpende wijziging": een wijziging van een relevante bron die leidt tot een wezenlijke toename van emissies, uitgezonderd veranderingen van emissies die het gevolg zijn van de terugwinning van bijproducten. Het is aan de partij te beslissen of een wijziging al dan niet ingrijpend is;
- e. "bestaande bron": elke relevante bron die geen nieuwe bron is;
- f. "emissiegrenswaarde": de maximale door een puntbron uitgestoten concentratie, massa of het maximale emissieniveau van kwik of kwikverbindingen, vaak uitgedrukt als "totaal kwik".

3. Een partij met relevante bronnen neemt maatregelen om emissies te beheersen en kan een nationaal plan opstellen waarin de maatregelen worden beschreven die worden genomen om emissies te beheersen en de verwachte streefcijfers, doelstellingen en uitkomsten. De plannen worden ingediend bij de Conferentie van de partijen binnen vier jaar na de datum van inwerkingtreding van het Verdrag voor die partij. Indien een partij een uitvoeringsplan ontwikkelt in overeenstemming met artikel 20, kan de partij daarin het plan dat ingevolge dit lid is opgesteld opnemen.

4. Voor haar nieuwe bronnen eist elke partij het gebruik van de beste beschikbare technieken en de beste milieupraktijken om emissies te beheersen en, wanneer mogelijk, te verminderen, zo snel als praktisch uitvoerbaar is maar uiterlijk vijf jaar na de datum waarop het Verdrag voor die partij in werking is getreden. Een partij kan emissiegrenswaarden hanteren die in overeenstemming zijn met de toepassing van de beste beschikbare technieken.

5. Voor haar bestaande bronnen neemt elke partij een of meer van de volgende maatregelen op in haar nationale plannen, en voert deze uit, rekening houdend met haar nationale omstandigheden en de economische en technische haalbaarheid en betaalbaarheid van de volgende maatregelen, zo snel als praktisch uitvoerbaar is maar uiterlijk tien jaar na de datum waarop het Verdrag voor haar in werking is getreden:

- a. een gekwantificeerde doelstelling om emissies uit relevante bronnen te beheersen en, waar mogelijk, te verminderen;
 - b. emissiegrenswaarden om emissies uit relevante bronnen te beheersen en, waar mogelijk, te verminderen;
 - c. het gebruik van de beste beschikbare technieken en de beste milieupraktijken om emissies uit relevante bronnen te beheersen;
 - d. een beheersingsstrategie voor meerdere vervuilende stoffen die bijkomende voordelen oplevert bij de beheersing van kwikemissies;
 - e. alternatieve maatregelen om emissies uit relevante bronnen te verminderen.
6. De partijen kunnen dezelfde maatregelen toepassen op alle bestaande relevante bronnen of andere maatregelen aannemen ten aanzien van elke broncategorie. Het doel van door een partij toegepaste maatregelen is redelijke vooruitgang te boeken met het in de loop der tijd verminderen van emissies.
7. Elke partij stelt, zo snel als praktisch mogelijk is en uiterlijk vijf jaar na de datum waarop het Verdrag voor haar in werking treedt, een inventaris op van de emissies uit relevante bronnen en houdt deze daarna bij.
8. De Conferentie van de partijen neemt tijdens haar eerste vergadering richtlijnen aan voor:
- a. de beste beschikbare technieken en de beste milieupraktijken, rekening houdend met verschillen tussen nieuwe en bestaande bronnen en de noodzaak effecten op alle milieucompartimenten te minimaliseren; en
 - b. steun voor partijen bij het uitvoeren van de in het vijfde lid vervatte maatregelen, met name het bepalen van doelstellingen en vaststellen van emissiegrenswaarden.
9. De Conferentie van de partijen neemt, zo snel als praktisch mogelijk is, richtlijnen aan voor:
- a. criteria die partijen ingevolge het tweede lid, onderdeel b, kunnen ontwikkelen;
 - b. de methode voor het inventariseren van emissies.
10. De Conferentie van de partijen toetst regelmatig de ingevolge het achtste en negende lid ontwikkelde richtlijnen en actualiseert deze indien nodig. De partijen nemen deze richtlijnen in acht bij het uitvoeren van de relevante bepalingen van dit artikel.
11. Elke partij neemt informatie over de tenuitvoerlegging van dit artikel op in de verslagen die zij ingevolge artikel 21 indient, met name informatie over de maatregelen die zij genomen heeft in overeenstemming met het vierde tot en met het zevende lid en de effectiviteit van de maatregelen.

Artikel 9

Lozingen

1. Dit artikel heeft betrekking op het beheersen en, waar mogelijk, verminderen van lozingen van kwik en kwikverbindingen, vaak uitgedrukt als "totaal kwik", in de bodem en het water door relevante puntbronnen die niet in andere bepalingen van dit Verdrag aan de orde komen.
2. Voor de toepassing van dit artikel wordt verstaan onder:
- a. "lozingen": lozingen van kwik of kwikverbindingen in de bodem of het water;

- b. "relevante bron": elke wezenlijke antropogene bron van puntlozingen die door een partij wordt geïdentificeerd en die niet in andere bepalingen van dit Verdrag aan de orde komt;
- c. "nieuwe bron": elke relevante bron met de bouw of ingrijpende wijziging waarvan een aanvang is gemaakt na het verstrijken van ten minste een jaar na de datum van inwerkingtreding van dit Verdrag voor de betrokken partij;
- d. "ingrijpende wijziging": een wijziging van een relevante bron die leidt tot een wezenlijke toename van lozingen, uitgezonderd veranderingen van lozingen die het gevolg zijn van de terugwinning van bijproducten. Het is aan de partij te beslissen of een wijziging al dan niet ingrijpend is;
- e. "bestaande bron": elke relevante bron die geen nieuwe bron is;
- f. "grenswaarde voor lozingen": de maximale concentratie of massa kwik of kwikverbindingen, vaak uitgedrukt als "totaal kwik", die door een puntbron wordt geloosd.

3. Elke partij identificeert uiterlijk drie jaar na de datum waarop het Verdrag voor haar in werking treedt en daarna op regelmatige basis, de relevante categorieën puntbronnen.

4. Een partij met relevante bronnen neemt maatregelen om lozingen te beheersen en kan een nationaal plan opstellen waarin de maatregelen worden beschreven die worden genomen om lozingen te beheersen en de verwachte streefcijfers, doelstellingen en uitkomsten. De plannen worden ingediend bij de Conferentie van de partijen binnen vier jaar na de datum van inwerkingtreding van het Verdrag voor die partij. Indien een partij een uitvoeringsplan ontwikkelt in overeenstemming met artikel 20, kan de partij daarin het plan dat ingevolge dit lid is opgesteld opnemen.

5. De maatregelen omvatten, in voorkomend geval, een of meer van de volgende:

- a. grenswaarden voor lozingen om lozingen uit relevante bronnen te beheersen en, waar mogelijk, te verminderen;
- b. het gebruik van de beste beschikbare technieken en de beste milieupraktijken om lozingen uit relevante bronnen te beheersen;
- c. een beheersingsstrategie voor meerdere vervuilende stoffen die bijkomende voordelen oplevert bij de beheersing van kwiklozingen;
- d. alternatieve maatregelen om lozingen uit relevante bronnen te verminderen.

6. Elke partij stelt, zo snel als praktisch mogelijk is en uiterlijk vijf jaar na de datum waarop het Verdrag voor haar in werking treedt, een inventaris op van de lozingen uit relevante bronnen en houdt deze daarna bij.

7. De Conferentie van de partijen neemt, zo snel als praktisch mogelijk is, richtlijnen aan voor:

- a. de beste beschikbare technieken en de beste milieupraktijken, rekening houdend met verschillen tussen nieuwe en bestaande bronnen en de noodzaak effecten op alle milieucompartimenten te minimaliseren;
- b. de methode voor het inventariseren van lozingen.

8. Elke partij neemt informatie over de toepassing van dit artikel op in de verslagen die zij ingevolge artikel 21 indient, met name informatie over de maatregelen die zij genomen heeft in overeenstemming met het derde tot en met het zesde lid en de effectiviteit van de maatregelen.

Artikel 10

Milieuverantwoorde tijdelijke opslag van kwik, anders dan kwikafval

1. Dit artikel heeft betrekking op de tijdelijke opslag van kwik en kwikverbindingen zoals omschreven in artikel 3 die niet vallen onder de begripsomschrijving van kwikafval zoals vervat in artikel 11.
2. Elke partij neemt maatregelen om te waarborgen dat de tijdelijke opslag van kwik en kwikverbindingen, bestemd voor een gebruik dat de partij ingevolge dit Verdrag is toegestaan, op milieuverantwoorde wijze wordt uitgevoerd, met inachtneming van de richtlijnen en in overeenstemming met vereisten die ingevolge het derde lid worden aangenomen.
3. De Conferentie van de partijen neemt richtlijnen aan voor de milieuverantwoorde tijdelijke opslag van kwik en kwikverbindingen, met inachtneming van de relevante richtlijnen die zijn opgesteld ingevolge het Verdrag van Bazel inzake de beheersing van de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen en de verwijdering ervan en andere relevante richtlijnen. De Conferentie van de partijen kan vereisten voor tijdelijke opslag aannemen in een aanvullende bijlage bij dit Verdrag in overeenstemming met artikel 27.
4. De partijen werken in voorkomend geval met elkaar en met relevante intergouvernementele organisaties en andere instellingen samen om de capaciteit te versterken voor de milieuverantwoorde tijdelijke opslag van kwik en kwikverbindingen.

Artikel 11

Kwikafval

1. Voor de partijen bij het Verdrag van Bazel zijn de relevante begripsomschrijvingen van het Verdrag van Bazel inzake de beheersing van de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen en de verwijdering ervan van toepassing op het afval waarop dit Verdrag van toepassing is. De partijen bij dit Verdrag die geen partij zijn bij het Verdrag van Bazel gebruiken deze begripsomschrijvingen als richtlijn voor het afval waarop dit Verdrag van toepassing is.
2. Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder kwikafval verstaan, stoffen of voorwerpen die:
 - a. uit kwik of kwikverbindingen bestaan;
 - b. kwik of kwikverbindingen bevatten; of
 - c. verontreinigd zijn met kwik of kwikverbindingen,in een hoeveelheid die boven de relevante grenswaarden ligt die door de Conferentie van de partijen, in goede samenwerking met de ter zake bevoegde lichamen van het Verdrag van Bazel, zijn bepaald, die worden verwijderd, bestemd zijn voor verwijdering of ingevolge de bepalingen van de nationale wetgeving of dit Verdrag dienen te worden verwijderd. Deze begripsomschrijving is niet van toepassing op deklagen, afvalgesteente en residuen uit de mijnbouw, uitgezonderd de primaire kwikmijnbouw, tenzij hierin kwik of kwikverbindingen aanwezig zijn in een hoeveelheid die boven de door de Conferentie van de partijen bepaalde grenswaarden ligt.
3. Elke partij neemt passende maatregelen opdat het kwikafval:

- a. op milieuverantwoorde wijze wordt beheerd, rekening houdend met de richtlijnen opgesteld ingevolge het Verdrag van Bazel en in overeenstemming met vereisten die de Conferentie van de partijen aanneemt in een aanvullende bijlage in overeenstemming met artikel 27. Bij het opstellen van vereisten houdt de Conferentie van de partijen rekening met de regelgeving en programma's inzake afvalbeheer van de partijen;
- b. uitsluitend wordt teruggewonnen, gerecycled, gerecupereerd of direct wordt hergebruikt voor een toepassing die een partij ingevolge dit Verdrag is toegestaan of voor milieuverantwoorde verwijdering ingevolge het derde lid, onderdeel a;
- c. in het geval van partijen bij het Verdrag van Bazel niet grensoverschrijdend wordt vervoerd, behalve wanneer het bestemd is voor milieuverantwoorde verwijdering in overeenstemming met dit artikel en met het Verdrag van Bazel. In omstandigheden waarin het Verdrag van Bazel niet van toepassing is op grensoverschrijdend vervoer, staat een partij dit vervoer uitsluitend toe met inachtneming van de relevante internationale regels, normen en richtlijnen.

4. De Conferentie van de partijen streeft naar nauwe samenwerking met de ter zake bevoegde lichamen van het Verdrag van Bazel bij het toetsen en actualiseren, in voorkomend geval, van de in het derde lid, onderdeel a, bedoelde richtlijnen.

5. De partijen worden aangemoedigd met elkaar en met relevante intergouvernementele organisaties en andere entiteiten, in voorkomend geval, samen te werken bij het ontwikkelen en in stand houden van mondiale, regionale en nationale capaciteit voor milieuverantwoord beheer van kwikafval.

Artikel 12

Verontreinigde locaties

1. Elke partij streeft ernaar passende strategieën te ontwikkelen voor het identificeren en beoordelen van locaties die verontreinigd zijn met kwik of kwikverbindingen.
2. Maatregelen om de risico's die dergelijke locaties opleveren te beperken worden op milieuverantwoorde wijze uitgevoerd en omvatten, waar nodig, een beoordeling van de risico's voor de menselijke gezondheid en het milieu van het kwik of de kwikverbindingen die erin aanwezig zijn.
3. De Conferentie van de partijen neemt richtlijnen aan voor het beheren van verontreinigde locaties waarin de volgende methoden en handelwijzen kunnen zijn opgenomen:
 - a. identificatie en karakterisering van de locatie;
 - b. betrekken van publiek;
 - c. beoordeling van de risico's voor de menselijke gezondheid en het milieu;
 - d. opties voor het beheren van de risico's van verontreinigde locaties;
 - e. evaluatie van de voordelen en kosten; en
 - f. validatie van de resultaten.
4. De partijen worden aangemoedigd samen te werken bij het ontwikkelen van strategieën en het implementeren van activiteiten voor het identificeren, beoordelen, prioriteren, beheren en, in voorkomend geval, saneren van verontreinigde locaties.

Artikel 13

Financiële middelen en financieringsmechanisme

1. Elke partij verplicht zich waar dat tot haar mogelijkheden behoort te voorzien in middelen ten behoeve van die nationale activiteiten die bedoeld zijn om dit Verdrag uit te voeren, in overeenstemming met haar nationale beleid, prioriteiten, plannen en programma's. Dergelijke middelen kunnen nationale financiering door relevant beleid, ontwikkelingsstrategieën en nationale budgetten omvatten en bilaterale en multilaterale financiering, alsmede betrokkenheid van de particuliere sector.
2. De algehele effectiviteit van de uitvoering van dit Verdrag door partijen die ontwikkelingslanden zijn hangt samen met de effectieve uitvoering van dit artikel.
3. Multilaterale, regionale en bilaterale bronnen die voorzien in financiële en technische bijstand, alsmede capaciteitsopbouw en technologieoverdracht, worden met klem aangemoedigd hun activiteiten inzake kwik te verbeteren en uit te breiden ter ondersteuning van partijen die ontwikkelingslanden zijn bij de uitvoering van dit Verdrag wat betreft financiële bronnen, technische bijstand en technologieoverdracht.
4. De partijen houden bij hun activiteiten omtrent de financiering ten volle rekening met de specifieke behoeften en speciale omstandigheden van partijen die kleine eilandstaten in ontwikkeling of minst ontwikkelde landen zijn.
5. Hierbij wordt een mechanisme ingesteld dat tijdig voorziet in toereikende en voorspelbare financiële middelen. Het mechanisme dient partijen die ontwikkelingslanden zijn en partijen met een overgangseconomie te ondersteunen bij de uitvoering van hun verplichtingen ingevolge dit Verdrag.
6. Het mechanisme omvat:
 - a. het Global Environment Facility Trust Fund; en
 - b. een specifiek internationaal programma ter ondersteuning van capaciteitsopbouw en technische bijstand.
7. Het Global Environment Facility Trust Fund verstrekt tijdig nieuwe, voorspelbare en toereikende financiële middelen ter dekking van kosten voor de invoering van dit Verdrag zoals overeengekomen door de Conferentie van de partijen. Voor de toepassing van dit Verdrag functioneert het Global Environment Facility Trust Fund onder leiding van de Conferentie van de partijen, waaraan zij verantwoording aflegt. De Conferentie van de partijen verstrekt richtlijnen voor de algemene strategieën, beleidsvoornemens, programmaprioriteiten en voorwaarden voor de toegang tot en gebruik van financiële middelen. Daarnaast verstrekt de Conferentie van de partijen richtlijnen voor een indicatieve lijst van categorieën van activiteiten waarvoor steun uit het Global Environment Facility Trust Fund zou kunnen worden verleend. Het Global Environment Facility Trust Fund verstrekt middelen om de overeengekomen meerkosten van de mondiale milieuvoordelen en de overeengekomen volledige kosten van sommige faciliterende activiteiten te dekken.
8. Bij het verstrekken van middelen voor een activiteit dient het Global Environment Facility Trust Fund rekening te houden met de potentiële kwikreducties van een voorgestelde activiteit ten opzichte van de kosten ervan.
9. Voor de toepassing van dit Verdrag functioneert het in het zesde lid, onderdeel b, bedoelde programma onder de leiding van de Conferentie van de partijen, waaraan zij verantwoording

aflegt. De Conferentie van de partijen beslist tijdens haar eerste vergadering welk instituut, hetgeen een bestaande entiteit dient te zijn, gastheer van het programma is en verstrekt dit instituut hieromtrent richtlijnen, waaronder over de duur van het programma. Alle partijen en andere relevante belanghebbenden worden uitgenodigd op vrijwillige basis financiële middelen ter beschikking te stellen van het programma.

10. De Conferentie van de partijen en de entiteiten die het mechanisme vormen, komen tijdens de eerste vergadering van de Conferentie van de partijen regelingen overeen voor de uitvoering van de bovenstaande leden.

11. De Conferentie van de partijen toetst, uiterlijk tijdens haar derde vergadering en daarna op regelmatige basis, het financieringsniveau, de richtlijnen van de Conferentie van de partijen voor de entiteiten die verantwoordelijk zijn voor het functioneren van het ingevolge dit artikel ingestelde mechanisme en de effectiviteit daarvan, en hun vermogen in te spelen op de veranderende behoeften van partijen die ontwikkelingslanden zijn en partijen met een overgangseconomie. De Conferentie van de partijen neemt op basis van deze toetsing passende maatregelen om de effectiviteit van het mechanisme te verbeteren.

12. Alle partijen worden uitgenodigd, binnen hun mogelijkheden, bij te dragen aan het mechanisme. Met het mechanisme wordt het verstrekken van middelen uit andere bronnen, waaronder de particuliere sector, aangemoedigd en beoogd wordt hiermee nieuwe middelen aan te trekken voor de ondersteunde activiteiten.

Artikel 14

Capaciteitsopbouw, technische bijstand en technologieoverdracht

1. De partijen werken samen om, binnen hun respectieve mogelijkheden, te voorzien in tijdige en passende capaciteitsopbouw en technische bijstand voor partijen die ontwikkelingslanden zijn, met name de minst ontwikkelde landen en kleine eilandstaten in ontwikkeling, en partijen met een overgangseconomie, om hen bij te staan bij het uitvoeren van hun verplichtingen ingevolge dit Verdrag.

2. Capaciteitsopbouw en technische bijstand ingevolge het eerste lid en artikel 13 kan plaatsvinden via regionale, subregionale en nationale regelingen, met inbegrip van bestaande regionale en subregionale centra, via andere multilaterale en bilaterale middelen en via partnerschappen, met inbegrip van partnerschappen waarbij de particuliere sector betrokken is. Samenwerking en coördinatie in het kader van andere multilaterale milieuverdragen op het gebied van chemicaliën en afval dienen te worden nagestreefd om de effectiviteit en de verlening van technische bijstand te verbeteren.

3. De partijen die ontwikkelde landen zijn en andere partijen bevorderen en vergemakkelijken binnen hun mogelijkheden, in voorkomend geval met steun van de particuliere sector en andere relevante belanghebbenden, de ontwikkeling, overdracht en verspreiding van, en toegang tot, actuele milieuverantwoorde alternatieve technologieën ten behoeve van partijen die ontwikkelingslanden zijn, met name de minst ontwikkelde landen en kleine eilandstaten in ontwikkeling, en partijen met een overgangseconomie, om hun capaciteit voor de effectieve uitvoering van dit Verdrag te versterken.

4. De Conferentie van de partijen zal voor haar tweede vergadering en daarna op regelmatige basis, en rekening houdend met inzendingen en verslagen van partijen, met inbegrip van de in artikel 21 voorziene verslagen en informatie verstrekt door andere belanghebbenden:

- a. informatie over bestaande initiatieven en de geboekte vooruitgang ten aanzien van alternatieve technologieën bestuderen;
- b. de behoefte van partijen, met name partijen die ontwikkelingslanden zijn, aan alternatieve technologieën bestuderen; en
- c. problemen identificeren die partijen, met name partijen die ontwikkelingslanden zijn, ervaren bij de overdracht van technologie.

5. De Conferentie van de partijen doet aanbevelingen over hoe de capaciteitsopbouw, technische bijstand en technologieoverdracht verder kunnen worden verbeterd ingevolge dit artikel.

Artikel 15

Comité Uitvoering en Naleving

1. Hierbij wordt een mechanisme, met inbegrip van een comité als hulporgaan van de Conferentie van de partijen, ingesteld ter bevordering van de uitvoering van alle bepalingen van dit Verdrag en de toetsing van de naleving ervan. Het mechanisme, met inbegrip van het comité, is faciliterend van aard en heeft bijzondere aandacht voor de respectieve nationale capaciteiten en de omstandigheden van de partijen.

2. Het comité bevordert de uitvoering van alle bepalingen van dit Verdrag en toetst de naleving ervan. Het comité onderzoekt zowel individuele als systemische kwesties omtrent uitvoering en naleving en doet, in voorkomend geval, aanbevelingen aan de Conferentie van de partijen.

3. Het comité bestaat uit 15 leden, voorgedragen door de partijen en gekozen door de Conferentie van de partijen, waarbij een billijke geografische spreiding op basis van de vijf regio's van de Verenigde Naties naar behoren in acht wordt genomen; de eerste leden worden gekozen tijdens de eerste vergadering van de Conferentie van de partijen en daarna in overeenstemming met het reglement van orde dat ingevolge het vijfde lid door de Conferentie van de partijen wordt goedgekeurd; de leden van het comité beschikken over competenties op voor dit Verdrag relevante gebieden met een goede balans tussen de verschillende terreinen van deskundigheid.

4. Het comité kan zich buigen over kwesties op basis van:

- a. schriftelijke inzendingen van een partij inzake haar eigen naleving;
- b. nationale verslagen in overeenstemming met artikel 21; en
- c. verzoeken van de Conferentie van de partijen.

5. Het comité stelt zijn reglement van orde op, dat dient te worden goedgekeurd door de tweede vergadering van de Conferentie van de partijen; de Conferentie van de partijen kan het mandaat van het comité verder uitbreiden.

6. Het comité stelt alles in het werk om aanbevelingen aan te nemen op basis van consensus. Indien alle middelen om consensus te bereiken uitgeput zijn zonder dat deze bereikt is, kunnen deze aanbevelingen in laatste instantie worden aangenomen met een meerderheid van drie

vierden van de aanwezige leden die hun stem uitbrengen op basis van een quorum van twee derden van de leden.

Artikel 16

Gezondheidsaspecten

1. De partijen worden aangemoedigd:

- a. de ontwikkeling en uitvoering te bevorderen van strategieën en programma's om bevolkingsgroepen die risico's lopen, met name kwetsbare bevolkingsgroepen, te identificeren en te beschermen, onder meer door het aannemen van wetenschappelijk gefundeerde gezondheidsrichtlijnen voor de blootstelling aan kwik en kwikverbindingen, het vaststellen van streefcijfers voor het terugdringen van de blootstelling aan kwik, in voorkomend geval, en publieksvoorlichting met medewerking van de gezondheidssector en overige betrokken sectoren;
- b. de ontwikkeling en invoering te bevorderen van wetenschappelijk gefundeerde voorlichtings- en preventieprogramma's over de blootstelling aan kwik en kwikverbindingen in de werkomgeving;
- c. passende gezondheidsdiensten te bevorderen voor preventie, behandeling en zorg voor bevolkingsgroepen die zijn blootgesteld aan kwik of kwikverbindingen; en
- d. de institutionele capaciteiten binnen de gezondheidszorg te creëren en uit te breiden, in voorkomend geval, voor de preventie, diagnose, behandeling en monitoring van gezondheidsrisico's die samenhangen met de blootstelling aan kwik en kwikverbindingen.

2. De Conferentie van de partijen dient bij het bestuderen van gezondheidsgelateerde kwesties of activiteiten:

- a. de Wereldgezondheidsorganisatie, de Internationale Arbeidsorganisatie en andere relevante intergouvernementele organisaties te consulteren en ermee samen te werken, in voorkomend geval; en
- b. samenwerking en uitwisseling van informatie met de Wereldgezondheidsorganisatie, Internationale Arbeidsorganisatie en andere relevante intergouvernementele organisaties te bevorderen, in voorkomend geval.

Artikel 17

Uitwisseling van informatie

1. Elke partij vergemakkelijkt de uitwisseling van:

- a. wetenschappelijke, technische, economische en juridische informatie over kwik en kwikverbindingen, met inbegrip van toxicologische, ecotoxicologische en veiligheidsinformatie;
- b. informatie over de vermindering of beëindiging van de productie, het gebruik, emissies en lozingen van kwik en kwikverbindingen en de handel daarin;
- c. informatie over technisch en economisch haalbare alternatieven voor:
 - i. kwikhoudende producten;
 - ii. productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt; en

- iii. activiteiten en processen waarbij kwik of kwikverbindingen worden uitgestoten of geloosd;
met inbegrip van informatie over de gezondheids- en milieurisico's en economische en maatschappelijke kosten en voordelen van deze alternatieven; en
 - d. epidemiologische informatie over gevolgen voor de gezondheid die in verband worden gebracht met blootstelling aan kwik en kwikverbindingen, in nauwe samenwerking met de Wereldgezondheidsorganisatie en andere relevante organisaties, waar nodig.
2. De partijen kunnen de in het eerste lid bedoelde informatie rechtstreeks, via het Secretariaat, of in samenwerking met andere relevante organisaties uitwisselen, met inbegrip van de secretariaten van verdragen op het gebied van chemicaliën en afval, in voorkomend geval.
3. Het Secretariaat vergemakkelijkt samenwerking bij de uitwisseling van de in dit artikel bedoelde informatie, alsmede met andere relevante organisaties, met inbegrip van de secretariaten van multilaterale milieuverdragen en andere internationale initiatieven. Naast informatie van de partijen, omvat deze informatie ook informatie van intergouvernementele en niet-gouvernementele organisaties met deskundigheid op het gebied van kwik, en van nationale en internationale instellingen met deze deskundigheid.
4. Elke partij wijst een nationaal contactpunt aan voor de uitwisseling van informatie uit hoofde van dit Verdrag, waaronder met betrekking tot de toestemming van importerende partijen genoemd in artikel 3.
5. Voor de toepassing van dit Verdrag wordt informatie inzake de gezondheid en veiligheid van de mens en inzake milieu niet als vertrouwelijk aangemerkt. De partijen die andere informatie uitwisselen ingevolge dit Verdrag, beschermen de vertrouwelijke informatie op een door hen onderling overeengekomen wijze.

Artikel 18

Publieke informatie, bewustmaking en voorlichting

1. Elke partij bevordert en vergemakkelijkt binnen haar mogelijkheden:
- a. de verstrekking aan het publiek van beschikbare informatie over:
 - i. de gevolgen van kwik en kwikverbindingen voor gezondheid en milieu;
 - ii. alternatieven voor kwik en kwikverbindingen;
 - iii. de in artikel 17, eerste lid, genoemde onderwerpen;
 - iv. de resultaten van de onderzoeks-, ontwikkelings- en monitoringsactiviteiten ingevolge artikel 19; en
 - v. activiteiten om aan haar verplichtingen ingevolge dit Verdrag te voldoen;
 - b. voorlichting, training en bewustmaking van het publiek met betrekking tot de gevolgen van blootstelling aan kwik en kwikverbindingen voor de menselijke gezondheid en het milieu in samenwerking met relevante intergouvernementele en niet-gouvernementele organisaties en kwetsbare bevolkingsgroepen, in voorkomend geval.
2. Elke partij maakt gebruik van bestaande mechanismen of overweegt de ontwikkeling van mechanismen, zoals registers voor de lozing en overbrenging van vervuilende stoffen, waar van

toepassing, voor het verzamelen en verspreiden van informatie over de geraamde jaarlijkse hoeveelheden kwik en kwikverbindingen die worden uitgestoten, geloosd of verwijderd door menselijke activiteiten op haar grondgebied.

Artikel 19

Onderzoek, ontwikkeling en monitoring

1. Rekening houdend met hun onderscheidenlijke omstandigheden en mogelijkheden, streven de partijen ernaar samen te werken ten behoeve van het ontwikkelen en verbeteren van:
 - a. inventarissen van het gebruik, verbruik en antropogene emissies in de lucht en lozingen in het water en de bodem van kwik en kwikverbindingen;
 - b. het vervaardigen van modellen en het, op een wijze die recht doet aan de geografische verhoudingen, monitoren van de concentraties kwik en kwikverbindingen in kwetsbare bevolkingsgroepen en milieucompartimenten, met inbegrip van biota als vissen, zeezoogdieren, zeeschildpadden en vogels, alsmede samenwerking bij het verzamelen en uitwisselen van relevante en passende monsters;
 - c. beoordelingen van de gevolgen van kwik en kwikverbindingen voor de menselijke gezondheid en het milieu, naast de maatschappelijke, economische en culturele gevolgen, met name voor kwetsbare bevolkingsgroepen;
 - d. geharmoniseerde methodologieën voor de activiteiten ondernomen ingevolge de onderdelen a, b en c;
 - e. informatie over de milieucyclus, verspreiding (met inbegrip van verspreiding over lange afstand en depositie), transformatie en de uiteindelijke bestemming van kwik en kwikverbindingen in een scala van ecosystemen, daarbij voldoende rekening houdend met het onderscheid tussen enerzijds antropogene emissies en lozingen en anderzijds natuurlijke emissies en lozingen van kwik en met het opnieuw vrijkomen van kwik uit historische depositie;
 - f. informatie over de handel in en afzet van kwik en kwikverbindingen en kwikhoudende producten; en
 - g. informatie over en onderzoek naar de technische en economische beschikbaarheid van kwikvrije producten en processen en de beste beschikbare technieken en de beste milieupraktijken om emissies en lozingen van kwik en kwikverbindingen te verminderen en te monitoren.
2. De partijen dienen, waar nodig, voort te bouwen op bestaande monitoringsnetwerken en onderzoeksprogramma's bij het uitvoeren van de in het eerste lid genoemde activiteiten.

Artikel 20

Uitvoeringsplannen

1. Elke partij kan, na een eerste beoordeling, een uitvoeringsplan ontwikkelen en uitvoeren, rekening houdend met haar nationale omstandigheden, om aan de verplichtingen ingevolge dit Verdrag te voldoen. Zodra een dergelijk plan is ontwikkeld, dient het naar het Secretariaat te worden gezonden.
2. Elke partij kan haar uitvoeringsplan herzien en actualiseren, rekening houdend met haar nationale omstandigheden en gebruikmakend van richtlijnen van de Conferentie van de partijen en andere relevante richtlijnen.

3. De partijen dienen, bij de werkzaamheden genoemd in het eerste en tweede lid, nationale belanghebbenden te raadplegen om de ontwikkeling, uitvoering, toetsing en actualisering van hun uitvoeringsplannen te vergemakkelijken.

4. De partijen kunnen ook regionale plannen op elkaar afstemmen om de uitvoering van dit Verdrag te vergemakkelijken.

Artikel 21

Verslaglegging

1. Elke partij brengt via het Secretariaat aan de Conferentie van de partijen verslag uit van de door haar genomen maatregelen ter uitvoering van de bepalingen van dit Verdrag, de doeltreffendheid van dergelijke maatregelen en de mogelijke uitdagingen bij het bereiken van de doelstellingen van het Verdrag.

2. Elke partij neemt in haar verslaglegging de informatie op die gevraagd wordt in de artikelen 3, 5, 7, 8 en 9 van dit Verdrag.

3. Tijdens haar eerste vergadering beslist de Conferentie van de partijen over de tijdstippen waarop en het format waarin de partijen hun verslagen moeten indienen, rekening houdend met de wenselijkheid de verslaglegging te coördineren met andere relevante verdragen op het gebied van chemicaliën en afval.

Artikel 22

Evaluatie van de doeltreffendheid

1. De Conferentie van de partijen evalueert de doeltreffendheid van dit Verdrag uiterlijk zes jaar na de datum van inwerkingtreding van het Verdrag en daarna periodiek met een door de Conferentie van de partijen te bepalen regelmaat.

2. Teneinde de evaluatie te vergemakkelijken initieert de Conferentie van de partijen tijdens haar eerste vergadering het treffen van regelingen teneinde er voor te zorgen dat zij kan beschikken over vergelijkbare monitoringgegevens met betrekking tot de aanwezigheid en de verplaatsing van kwik en kwikverbindingen in het milieu alsmede trends in de concentraties aan kwik en kwikverbindingen die worden aangetroffen in biota en kwetsbare bevolkingsgroepen.

3. De evaluatie wordt uitgevoerd op basis van beschikbare wetenschappelijke, technische, financiële, economische en milieu-informatie, met inbegrip van:

- a. verslagen en andere monitoringgegevens die ingevolge het tweede lid aan de Conferentie van de partijen worden verstrekt;
- b. verslagen ingediend ingevolge artikel 21;
- c. informatie en aanbevelingen verstrekt ingevolge artikel 15; en
- d. verslagen en andere relevante informatie over het functioneren van de regelingen voor financiële ondersteuning, technologieoverdracht en capaciteitsopbouw die ingevolge dit Verdrag zijn ingesteld.

Artikel 23

Conferentie van de partijen

1. Hierbij wordt een Conferentie van de partijen ingesteld.
2. Uiterlijk één jaar na de datum van inwerkingtreding van dit Verdrag wordt de eerste Conferentie van de partijen bijeengeroepen door de Uitvoerend Directeur van het Milieuprogramma van de Verenigde Naties. Daarna worden gewone vergaderingen van de Conferentie van de partijen gehouden met een door de Conferentie te bepalen regelmaat.
3. Buitengewone vergaderingen van de Conferentie van de partijen kunnen op ieder ander tijdstip worden gehouden, indien de Conferentie zulks noodzakelijk acht of op schriftelijk verzoek van een partij, op voorwaarde dat dit verzoek binnen zes maanden nadat het door het Secretariaat aan de partijen is medegedeeld, door ten minste een derde van de partijen wordt gesteund.
4. Tijdens haar eerste vergadering gaat de Conferentie van de partijen bij consensus over tot goedkeuring en aanneming van een reglement van orde en een financieel reglement voor haarzelf en voor elk door haar in te stellen hulporgaan, alsmede van de financiële bepalingen betreffende het functioneren van het Secretariaat.
5. De Conferentie van de partijen toetst en evalueert voortdurend de uitvoering van dit Verdrag. Zij vervult de haar op grond van dit Verdrag toegewezen taken en daartoe:
 - a. stelt zij de hulporganen in die zij noodzakelijk acht voor de uitvoering van dit Verdrag;
 - b. werkt zij, waar nodig, samen met bevoegde internationale organisaties en met intergouvernementele en niet-gouvernementele organisaties;
 - c. toetst zij periodiek alle aan haar en het Secretariaat ingevolge artikel 21 beschikbaar gestelde informatie;
 - d. onderzoekt zij door het Comité Uitvoering en Naleving bij haar ingediende aanbevelingen;
 - e. onderzoekt en neemt zij alle aanvullende maatregelen die noodzakelijk kunnen zijn om de doelstellingen van dit Verdrag te verwezenlijken; en
 - f. toetst zij de bijlagen A en B ingevolge artikel 4 en artikel 5.
6. De Verenigde Naties, hun gespecialiseerde organisaties en de Internationale Organisatie voor Atoomenergie, alsmede elke staat die geen partij bij dit Verdrag is, kunnen als waarnemer worden toegelaten tot de vergaderingen van de Conferentie van de partijen. Elke andere instelling of organisatie, nationaal of internationaal, gouvernementeel of niet-gouvernementeel, die bevoegd is op gebieden die onder dit Verdrag vallen, en die aan het Secretariaat de wens te kennen heeft gegeven tijdens een vergadering van de Conferentie van de partijen als waarnemer aanwezig te zijn, kan als zodanig worden toegelaten, tenzij ten minste een derde van de aanwezige partijen hiertegen bezwaar maakt. De toelating en de deelneming van waarnemers worden geregeld in het door de Conferentie van de partijen aangenomen reglement van orde.

Artikel 24

Secretariaat

1. Hierbij wordt een Secretariaat ingesteld.
2. Het Secretariaat heeft tot taak:

- a. vergaderingen van de Conferentie van de partijen en haar hulporganen te organiseren en de daarvoor vereiste diensten te verlenen;
- b. voor de uitvoering van dit Verdrag bijstand te verlenen aan de partijen die daarom verzoeken, met name aan partijen die ontwikkelingslanden zijn en aan partijen met een overgangseconomie;
- c. zorg te dragen voor de benodigde coördinatie, indien nodig, met de secretariaten van relevante internationale instellingen, met name die van andere verdragen inzake chemicaliën en afval;
- d. partijen bij te staan bij de uitwisseling van informatie die betrekking heeft op de uitvoering van dit Verdrag;
- e. periodieke verslagen op te stellen en aan de partijen beschikbaar te stellen op basis van ingevolge de artikelen 15 en 21 ontvangen informatie en andere beschikbare informatie;
- f. onder de algemene leiding van de Conferentie van de partijen, de administratieve en contractuele regelingen aan te gaan die noodzakelijk kunnen zijn voor het doelmatig verrichten van zijn taken; en
- g. de andere in dit Verdrag omschreven of nog door de Conferentie van de partijen vast te stellen secretariaats taken en andere taken te verrichten.

3. De secretariaats taken voor dit Verdrag worden uitgevoerd door de Uitvoerend Directeur van het Milieuprogramma van de Verenigde Naties, tenzij de Conferentie van de partijen met een meerderheid van drie vierden van de aanwezige partijen die hun stem uitbrengen beslist de secretariaats taken toe te vertrouwen aan één of meer andere internationale organisaties.

4. De Conferentie van de partijen kan in overleg met relevante internationale instellingen voorzien in intensievere samenwerking en coördinatie tussen het Secretariaat en de secretariaten van andere verdragen inzake chemicaliën en afval. De Conferentie van de partijen kan hierover in overleg met relevante internationale instellingen nadere richtlijnen verstrekken.

Artikel 25

Beslechting van geschillen

1. Indien tussen partijen een geschil ontstaat betreffende de uitleg of de toepassing van dit Verdrag, trachten de betrokken partijen dit geschil door middel van onderhandelingen of op een andere door henzelf te kiezen vreedzame wijze te regelen.

2. Bij de bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van dan wel de toetreding tot dit Verdrag of op enig tijdstip daarna kan een partij die geen regionale organisatie voor economische integratie is, door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de depositaris, verklaren dat zij met betrekking tot een geschil betreffende de uitleg of de toepassing van dit Verdrag één van of beide van de volgende wijzen van geschillenbeslechting als bindend aanvaardt ten aanzien van elke partij die dezelfde verplichting op zich neemt:

- a. arbitrage in overeenstemming met de procedure omschreven in Deel I van Bijlage E;
- b. voorlegging van het geschil aan het Internationaal Gerechtshof.

3. Een partij die een regionale organisatie voor economische integratie is, kan in overeenstemming met het tweede lid een verklaring van gelijke strekking afleggen met betrekking tot arbitrage.

4. Een uit hoofde van het tweede of derde lid afgelegde verklaring blijft van kracht totdat zij overeenkomstig de daarin vermelde voorwaarden haar geldigheid verliest, of tot drie maanden na nederlegging van de schriftelijke kennisgeving van herroeping bij de depositaris.

5. Het vervallen van de geldigheid van een verklaring, een kennisgeving van herroeping of een nieuwe verklaring heeft generlei gevolgen voor geschillen die reeds bij een scheidsgerecht of bij het Internationaal Gerechtshof aanhangig zijn gemaakt, tenzij de partijen bij het geschil anders overeenkomen.

6. Indien de partijen bij een geschil niet hetzelfde middel van geschillenbeslechting als bedoeld in het tweede of derde lid hebben aanvaard, en indien zij er binnen twaalf maanden na de kennisgeving van de ene partij aan de andere dat tussen hen een geschil bestaat, niet in geslaagd zijn hun geschil te regelen door middel van het in het eerste lid genoemde middel, wordt het geschil op verzoek van één van de bij het geschil betrokken partijen aan een conciliatiecommissie voorgelegd. De in Deel II van Bijlage E beschreven procedure heeft betrekking op conciliatie ingevolge dit artikel.

Artikel 26

Wijzigingen van het Verdrag

1. Wijzigingen van dit Verdrag kunnen door elke partij worden voorgesteld.

2. Wijzigingen van dit Verdrag worden aangenomen tijdens een vergadering van de Conferentie van de partijen. De tekst van voorgestelde wijzigingen wordt uiterlijk zes maanden vóór de vergadering waarop zij ter aanneming worden voorgelegd, door het Secretariaat aan de partijen toegezonden. Voorgestelde wijzigingen worden door het Secretariaat tevens toegezonden aan de ondertekenaars van dit Verdrag en ter informatie aan de depositaris.

3. De partijen stellen alles in het werk om over elke voorgestelde wijziging van dit Verdrag consensus te bereiken. Indien alle pogingen om consensus te bereiken zijn uitgeput en er geen overeenstemming is bereikt, wordt de wijziging in laatste instantie aangenomen met een meerderheid van drie vierden van de stemmen van de op de vergadering aanwezige partijen die hun stem uitbrengen.

4. Een aangenomen wijziging wordt door de depositaris ter bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring aan alle partijen toegezonden.

5. De bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van wijzigingen wordt schriftelijk medegedeeld aan de depositaris. Overeenkomstig het derde lid aangenomen wijzigingen worden voor de partijen die ermee hebben ingestemd hierdoor te worden gebonden, van kracht op de negentigste dag na de datum van nederlegging van de akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring door ten minste drie vierden van de partijen die partij waren op het tijdstip van aanneming van de wijzigingen. Daarna worden de wijzigingen voor elke andere partij van kracht op de negentigste dag na de datum waarop die partij haar akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van die wijzigingen heeft nedergelegd.

Artikel 27

Aanneming en wijziging van bijlagen

1. De bijlagen bij dit Verdrag maken een integrerend deel uit van het Verdrag en een verwijzing naar het Verdrag vormt tegelijkertijd een verwijzing naar de bijlagen daarbij, tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald.

2. Eventuele aanvullende bijlagen die na de inwerkingtreding van dit Verdrag worden aangenomen mogen uitsluitend betrekking hebben op aangelegenheden van procedurele, wetenschappelijke, technische of administratieve aard.

3. De volgende procedure is van toepassing op het voorstellen, de aanneming en de inwerkingtreding van aanvullende bijlagen bij dit Verdrag:

a. Aanvullende bijlagen worden voorgesteld en aangenomen in overeenstemming met de in artikel 26, eerste tot en met derde lid, vervatte procedure;

b. Een partij die niet in staat is een aanvullende bijlage te aanvaarden, stelt de depositaris daarvan schriftelijk in kennis binnen een jaar vanaf de datum van mededeling door de depositaris van de aanneming van de aanvullende bijlage. De depositaris stelt alle partijen onverwijld in kennis van elke ontvangen kennisgeving. Een partij kan te allen tijde de depositaris er schriftelijk van in kennis stellen dat zij een eerdere kennisgeving van niet-aanvaarding ten aanzien van een aanvullende bijlage intrekt, waarna de bijlage voor die partij in werking treedt, onder voorbehoud van het bepaalde in onderdeel c; en

c. Na het verstrijken van één jaar vanaf de datum van de mededeling door de depositaris van de aanneming van een aanvullende bijlage, treedt de bijlage in werking voor alle partijen die geen kennisgeving van niet-aanvaarding hebben ingediend in overeenstemming met onderdeel b.

4. Voor het voorstellen, de aanneming en de inwerkingtreding van wijzigingen van de bijlagen bij dit Verdrag gelden dezelfde procedures als voor het voorstellen, de aanneming en de inwerkingtreding van aanvullende bijlagen bij het Verdrag, met dien verstande dat een wijziging van een bijlage niet in werking treedt voor een partij die een verklaring omtrent de wijzigingen van bijlagen heeft ingediend in overeenstemming met artikel 30, vijfde lid, in welk geval een dergelijke wijziging voor die partij in werking treedt op de negentigste dag na de datum van de nederlegging bij de depositaris van haar akte van bekrachtiging, aanvaarding of datum van de goedkeuring van, of toetreding tot een dergelijke wijziging.

5. Indien een aanvullende bijlage of een wijziging van een bijlage verband houdt met een wijziging van dit Verdrag, treedt die aanvullende bijlage of die wijziging eerst in werking wanneer de wijziging van het Verdrag in werking treedt.

Artikel 28

Stemrecht

1. Behoudens het bepaalde in het tweede lid, heeft elke partij bij dit Verdrag één stem.

2. Regionale organisaties voor economische integratie beschikken, ten aanzien van binnen hun bevoegdheid vallende aangelegenheden, over het aantal stemmen dat gelijk is aan het aantal stemmen van hun lidstaten die partij zijn bij dit Verdrag. Dergelijke organisaties oefenen hun stemrecht niet uit indien een van hun lidstaten zijn stemrecht uitoefent, en omgekeerd.

Artikel 29

Ondertekening

Dit Verdrag is voor ondertekening opengesteld te Kumamoto, Japan, voor alle staten en regionale organisaties voor economische integratie op 10 en 11 oktober 2013 en daarna op de zetel van de Verenigde Naties te New York tot en met 9 oktober 2014.

Artikel 30

Bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding

1. Dit Verdrag dient te worden bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd door staten en regionale organisaties voor economische integratie. Het staat open voor toetreding door staten en regionale organisaties voor economische integratie vanaf de dag na de datum waarop het Verdrag voor ondertekening gesloten is. De akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding worden nedergelegd bij de depositaris.

2. Een regionale organisatie voor economische integratie die partij wordt bij dit Verdrag zonder dat één van haar lidstaten partij is, is gebonden aan alle verplichtingen krachtens het Verdrag. Wanneer één of meer lidstaten van een dergelijke organisatie partij zijn bij dit Verdrag, beslissen de organisatie en haar lidstaten over hun respectieve verantwoordelijkheden met betrekking tot de nakoming van hun verplichtingen ingevolge het Verdrag. In dergelijke gevallen zijn de organisatie en de lidstaten niet gerechtigd de uit het Verdrag voortvloeiende rechten tegelijkertijd uit te oefenen.

3. In hun akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding vermelden regionale organisaties voor economische integratie de omvang van hun bevoegdheid ter zake van door het Verdrag geregelde aangelegenheden. Deze organisaties stellen de depositaris ook in kennis van elke relevante wijziging betreffende de omvang van hun bevoegdheid, en de depositaris stelt op zijn beurt de partijen daarvan in kennis.

4. Elke staat of regionale organisatie voor economische integratie wordt aangemoedigd op het tijdstip van zijn of haar bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring van of toetreding tot het Verdrag het Secretariaat informatie te doen toekomen over zijn of haar maatregelen voor de uitvoering van het Verdrag.

5. In haar akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding kan een partij verklaren dat een wijziging van een bijlage voor haar eerst in werking treedt na nederlegging van haar akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring van of toetreding tot een dergelijke wijziging.

Artikel 31

Inwerkingtreding

1. Dit Verdrag treedt in werking op de negentigste dag na de datum van nederlegging van de vijftigste akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding.

2. Voor elke staat of regionale organisatie voor economische integratie die dit Verdrag na de nederlegging van de vijftigste akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding,

bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt, dan wel hiertoe toetreedt, treedt het Verdrag in werking op de negentigste dag na de datum van nederlegging van de akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding door die staat of regionale organisatie voor economische integratie.

3. Voor de toepassing van het eerste en tweede lid wordt de nederlegging van een akte door een regionale organisatie voor economische integratie niet meegeteld bij de door de lidstaten van deze organisatie nedergelegde akten.

Artikel 32 **Voorbehouden**

Ten aanzien van dit Verdrag kan geen enkel voorbehoud worden gemaakt.

Artikel 33 **Opzegging**

1. Drie jaar na de datum waarop dit Verdrag voor een partij in werking is getreden, kan die partij het Verdrag te allen tijde opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de depositaris.

2. De opzegging wordt van kracht na het verstrijken van één jaar vanaf de datum waarop de depositaris de kennisgeving van opzegging heeft ontvangen of op een latere in de kennisgeving vermelde datum.

Artikel 34 **Depositaris**

De Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties is depositaris van dit Verdrag.

Artikel 35 **Authentieke teksten**

Het origineel van dit Verdrag, waarvan de Arabische, de Chinese, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

Bijlage A

Kwikhoudende producten

De volgende producten vallen buiten de toepassing van deze bijlage:

- a. producten die essentieel zijn voor civiele bescherming en militaire toepassingen;
- b. producten voor onderzoek, ijken van instrumenten, voor gebruik als referentiestandaard;

- c. indien er geen haalbaar kwikvrij alternatief ter vervanging beschikbaar is, schakelaars en relais, fluorescentielampen met koude kathode (CCFL) en fluorescentielampen met externe elektrode (EEFL) voor elektronische beeldschermen, en meetinstrumenten;
- d. producten die worden gebruikt bij traditionele of religieuze gebruiken; en
- e. vaccins die thiomersal als conserveringsmiddel bevatten.

Deel I: Producten waarop artikel 4, eerste lid, van toepassing is

Kwikhoudende producten	Datum waarna de productie, import of export van het product verboden is (datum van uitfasering)
Batterijen, met uitzondering van zink-zilveroxide-knoopcellen met een kwikgehalte van < 2% en zink-lucht-knoopcellen met een kwikgehalte van < 2%	2020
Schakelaars en relais, uitgezonderd meetbruggen met zeer hoge precisiecapaciteit en verliesfactor-meetbruggen en hoogfrequentie-RF-schakelaars en -relais in meet- en regelapparatuur met een kwikgehalte van ten hoogste 20 mg per brug, schakelaar of relais	2020
Compacte fluorescentielampen (CFL-lampen) voor algemene verlichtingsdoeleinden van ≤ 30 W met een kwikgehalte van meer dan 5 mg per lamp burner Lineaire fluorescentielampen (LFL-lampen) voor algemene verlichtingsdoeleinden: a. Triband-fosfor < 60 W met een kwikgehalte van meer dan 5 mg per lamp; b. Halofosfaat-fosfor ≤ 40 W met een kwikgehalte van meer dan 10 mg per lamp	2020
Hogedruk-kwikdamplampen (HPMV-lampen) voor algemene verlichtingsdoeleinden	2020
Kwik in fluorescentielampen met koude kathode (CCFL) en fluorescentielampen met externe elektrode (EEFL) voor elektronische beeldschermen: a. kort (lengte ≤ 500 mm) met een kwikgehalte van meer dan 3,5 mg per lamp b. gemiddeld (lengte > 500 mm en $\leq 1\,500$ mm) met een kwikgehalte van meer dan 5 mg per lamp c. lang (lengte $> 1\,500$ mm) met een kwikgehalte van meer dan 13 mg per lamp	2020
Cosmetica (met een kwikgehalte van meer dan 1 ppm), waaronder zeep en crème voor het bleken van de huid, maar exclusief cosmetica voor de oogcontouren waarin kwik als conserveringsmiddel wordt gebruikt waarvoor geen effectieve en veilige vervangende conserveringsmiddelen beschikbaar zijn ¹	2020
Pesticiden, biociden en topische antiseptica	2020

De volgende niet-elektronische meetinstrumenten, uitgezonderd niet-elektronische meetinstrumenten die geïnstalleerd zijn in omvangrijke apparatuur of instrumenten die worden gebruikt voor zeer nauwkeurige metingen wanneer er geen geschikte kwikvrije alternatieven beschikbaar zijn: a.barometers; b.hygrometers; c.manometers; d.thermometers; e.bloeddrukmeters	2020
---	------

1 Beoogd wordt cosmetica, zeep of crème met sporenverontreiniging van kwik hiervan uit te sluiten.

Deel II: Producten waarop artikel 4, derde lid, van toepassing is

Kwikhoudende producten	Bepalingen
Tandheelkundig amalgaam	<p>Bij maatregelen die door een partij moeten worden genomen om het gebruik van tandheelkundig amalgaam geleidelijk uit te faseren worden de nationale omstandigheden in de partij en relevante internationale richtlijnen in aanmerking genomen; zij omvatten twee of meer maatregelen uit onderstaande lijst:</p> <p>I.Formuleren van nationale doelstellingen om tandcariës te voorkomen en de gezondheid te bevorderen, waardoor de noodzaak van tandheelkundige restauraties afneemt;</p> <p>II.Formuleren van nationale doelstellingen om het gebruik van tandheelkundig amalgaam tot een minimum te beperken;</p> <p>III.Bevorderen van het gebruik van kwikvrije alternatieven voor tandheelkundige restauraties die kosteneffectief en klinisch doeltreffend zijn;</p> <p>IV.Bevorderen van onderzoek naar en ontwikkeling van hoogwaardige kwikvrije materialen voor tandheelkundige restauraties;</p> <p>V.Aanmoedigen van representatieve beroepsorganisaties en tandartsenopleidingen om tandheelkundigen en studenten op te leiden en te trainen in het gebruik van kwikvrije alternatieven voor tandheelkundige restauraties en in het bevorderen van de beste beheerpraktijken;</p> <p>VI.Ontmoedigen van verzekeringspolissen en -programma's waarin de voorkeur wordt gegeven aan het gebruik van tandheelkundig amalgaam boven kwikvrije tandheelkundige restauratie;</p> <p>VII.Aanmoedigen van verzekeringspolissen en -programma's waarin de voorkeur wordt gegeven aan hoogwaardige alternatieven voor tandheelkundig amalgaam voor tandheelkundige restauraties;</p> <p>VIII.Beperken van het gebruik van tandheelkundig amalgaam tot de ingekapselde vorm ervan;</p>

	IX.Bevorderen van het gebruik van beste milieupraktijken in tandheelkundige faciliteiten om de lozing van kwik en kwikverbindingen in het water en de bodem terug te dringen.
--	---

Bijlage B

Productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt

Deel I: Processen waarop artikel 5, tweede lid, van toepassing is

Productieprocessen waarbij kwik of kwikverbindingen worden gebruikt	Datum van uitfasering
Productie van chloor-alkali	2025
Productie van acetaldehyde waarbij kwik of kwikverbindingen als katalysator worden gebruikt	2018

Deel II: Processen waarop artikel 5, derde lid, van toepassing is

Processen waarbij kwik wordt gebruikt	Bepalingen
Productie van vinylchloridemonomeer	<p>Maatregelen die de partijen dienen te nemen omvatten, maar zijn niet beperkt tot:</p> <p>I.verminderen van het gebruik van kwik in termen van "per eenheid productie" met 50 procent in het jaar 2020 ten opzichte van het gebruik in 2010;</p> <p>II.bevorderen van maatregelen om de afhankelijkheid van kwik uit de primaire mijnbouw te verminderen;</p> <p>III.maatregelen om kwikemissies en -lozingen in het milieu te verminderen;</p> <p>IV.ondersteunen van onderzoek en ontwikkeling op het gebied van kwikvrije katalysatoren en -processen;</p> <p>V.niet langer het gebruik van kwik toestaan vijf jaar nadat de Conferentie van de partijen heeft vastgesteld dat kwikvrije katalysatoren gebaseerd op bestaande processen in technisch en economisch opzicht haalbaar zijn geworden;</p> <p>VI.verslag uitbrengen aan de Conferentie van de partijen van de inspanningen om alternatieven te ontwikkelen en/of te identificeren en het gebruik van kwik uit te faseren in overeenstemming met artikel 21.</p>
Natrium- of kaliummethylaat of ethylaat	<p>Maatregelen die de partijen dienen te nemen omvatten, maar zijn niet beperkt tot:</p> <p>I.maatregelen om het gebruik van kwik te verminderen teneinde het zo snel mogelijk uit te faseren, uiterlijk binnen 10 jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag;</p> <p>II.verminderen van emissies en lozingen in termen van "per eenheid productie" met 50 procent in 2020 ten opzichte van 2010;</p>

	<p>III.verbieden van het gebruik van nieuw kwik uit de primaire mijnbouw;</p> <p>IV.ondersteunen van onderzoek en ontwikkeling op het gebied van kwikvrije processen;</p> <p>V.niet langer het gebruik van kwik toestaan vijf jaar nadat de Conferentie van de partijen heeft vastgesteld dat kwikvrije processen in technisch en economisch opzicht haalbaar zijn geworden;</p> <p>VI.verslag uitbrengen aan de Conferentie van de partijen van de inspanningen om alternatieven te ontwikkelen en/of te identificeren en het gebruik van kwik uit te faseren in overeenstemming met artikel 21.</p>
Productie van polyurethaan met kwikhoudende katalysatoren	<p>Maatregelen die de partijen dienen te nemen omvatten, maar zijn niet beperkt tot:</p> <p>I.maatregelen om het gebruik van kwik te verminderen teneinde het zo snel mogelijk uit te faseren, binnen 10 jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag;</p> <p>II.maatregelen om de afhankelijkheid van kwik uit de primaire kwikmijnbouw te verminderen;</p> <p>III.maatregelen om kwikemissies en -lozingen in het milieu te verminderen;</p> <p>IV.aanmoedigen van onderzoek en ontwikkeling op het gebied van kwikvrije katalysatoren en -processen;</p> <p>V.verslag uitbrengen aan de Conferentie van de partijen van de inspanningen om alternatieven te ontwikkelen en/of te identificeren en het gebruik van kwik uit te faseren in overeenstemming met artikel 21.</p> <p>Het zesde lid van artikel 5 is niet van toepassing op dit productieproces.</p>

Bijlage C

Ambachtelijke en kleinschalige goudwinning

Nationale actieplannen

1. Elke partij waarop de bepalingen van artikel 7, derde lid, van toepassing zijn, neemt in haar nationale actieplan het volgende op:

- a. nationale doelstellingen en reductiedoelstellingen;
- b. maatregelen om het volgende te beëindigen:
 - i. amalgamatie van ruw erts;
 - ii. verbranding in de openlucht van amalgaam of verwerkt amalgaam;
 - iii. verbranden van amalgaam in woongebieden; en
 - iv. uitloggen met cyanide van sedimenten, ertsen en residuen waaraan kwik is toegevoegd zonder het kwik eerst te verwijderen;

- c. stappen om het formaliseren of reguleren van de ambachtelijke en kleinschalige goudwinning te vergemakkelijken;
- d. referentiemetingen van de hoeveelheden kwik die gebruikt worden en de toegepaste praktijken in de ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en -verwerking op haar grondgebied;
- e. strategieën ter bevordering van het verminderen van emissies en lozingen van, en blootstelling aan, kwik in de ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en -verwerking, met inbegrip van methoden waarbij geen kwik wordt gebruikt;
- f. strategieën voor het beheren van de handel en het voorkomen van de verspreiding van kwik en kwikverbindingen afkomstig uit zowel buitenlandse als binnenlandse bronnen voor gebruik in de ambachtelijke en kleinschalige goudwinning en -verwerking;
- g. strategieën voor het betrekken van belanghebbenden bij de uitvoering en voortdurende ontwikkeling van het nationale actieplan;
- h. een volksgezondheidsstrategie met betrekking tot de blootstelling aan kwik van mijnwerkers en hun gemeenschap in de ambachtelijke of kleinschalige goudwinning. Deze strategie dient onder andere het verzamelen van gezondheidsgegevens, training voor gezondheidswerkers en voorlichting via de gezondheidszorg te omvatten;
- i. strategieën om te voorkomen dat kwetsbare bevolkingsgroepen, met name kinderen en vrouwen in de vruchtbare leeftijd, in het bijzonder zwangere vrouwen, worden blootgesteld aan kwik dat wordt gebruikt bij de ambachtelijke en kleinschalige goudwinning;
- j. strategieën om mijnwerkers in de ambachtelijke of kleinschalige goudwinning en getroffen gemeenschappen van informatie te voorzien; en
- k. een tijdschema voor de uitvoering van het nationale actieplan.

2. Elke partij kan in haar nationale actieplan aanvullende strategieën opnemen om haar doelstellingen te bereiken, met inbegrip van de toepassing of invoering van normen voor ambachtelijke en kleinschalige mijnbouw waarbij geen kwik wordt gebruikt en op marktconforme instrumenten of marketingtools.

Bijlage D

Lijst van puntbronnen van emissies van kwik en kwikverbindingen in de atmosfeer

Categorie puntbron:

Steenkoolcentrales;
Kolengestookte industriële boilers;

Smelt- en roostprocessen gebruikt bij de productie van non-ferrometalen;¹
Afvalverbrandingsinstallaties;
Cementklinkerproductiefaciliteiten.

Bijlage E

Arbitrage- en conciliatieprocedures

Deel I: Arbitrageprocedure

Voor de toepassing van artikel 25, tweede lid, onderdeel a, van dit Verdrag luidt de arbitrageprocedure als volgt:

Artikel 1

1. Een partij kan in overeenstemming met artikel 25 van dit Verdrag een arbitrageprocedure instellen door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de andere partij of partijen bij het geschil. De kennisgeving dient vergezeld te gaan van een verklaring omtrent de vordering tezamen met stukken ter ondersteuning. Deze kennisgeving dient het onderwerp van arbitrage te omschrijven, in het bijzonder onder vermelding van de artikelen van het Verdrag waarvan de uitleg of de toepassing ter discussie staat.
2. De eisende partij stelt het Secretariaat ervan in kennis dat zij een geschil ingevolge artikel 25 van dit Verdrag voorlegt voor arbitrage. De kennisgeving dient vergezeld te gaan van de schriftelijke kennisgeving van de eisende partij, de verklaring omtrent de vordering en de stukken ter ondersteuning bedoeld in het eerste lid van dit artikel. Het Secretariaat zendt de aldus ontvangen informatie naar alle partijen.

Artikel 2

1. Indien een geschil in overeenstemming met artikel 1 van deze procedure wordt voorgelegd voor arbitrage, wordt een scheidsgerecht ingesteld. Het scheidsgerecht bestaat uit drie leden.
2. Elke partij bij het geschil benoemt een arbiter en de twee aldus benoemde arbiters wijzen in gezamenlijk overleg een derde arbiter aan als voorzitter van het scheidsgerecht. Bij geschillen tussen meer dan twee partijen benoemen partijen met hetzelfde belang in gezamenlijk overleg een arbiter. De voorzitter van het scheidsgerecht mag geen onderdaan van een van de partijen bij het geschil zijn, noch mag hij of zij zijn of haar gewone verblijfplaats op het grondgebied van een van die partijen hebben, in dienst zijn bij een van hen, of in een andere hoedanigheid reeds bij de aangelegenheid betrokken zijn geweest.
3. Vacatures worden vervuld op de wijze voorgeschreven voor de oorspronkelijke benoeming.

Artikel 3

1. Indien een van de partijen bij het geschil nalaat binnen twee maanden na de datum waarop de gedaagde partij de kennisgeving inzake de arbitrage heeft ontvangen, een arbiter te benoemen, kan de andere partij de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties daarvan in kennis stellen, die binnen een termijn van nogmaals twee maanden de benoeming verricht.

¹ Voor de toepassing van deze bijlage verwijst "non-ferrometalen" naar lood, zink, koper en industrieel goud

2. Indien de voorzitter van het scheidsgerecht niet binnen twee maanden na de datum van de benoeming van de tweede arbiter is aangewezen, wijst de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, op verzoek van een partij, binnen een termijn van nogmaals twee maanden de voorzitter aan.

Artikel 4

Het scheidsgerecht neemt zijn beslissingen in overeenstemming met de bepalingen van dit Verdrag en met het internationale recht.

Artikel 5

Tenzij de partijen bij het geschil anders overeenkomen, stelt het scheidsgerecht zijn eigen reglement van orde vast.

Artikel 6

Het scheidsgerecht kan, op verzoek van een van de partijen bij het geschil, noodzakelijke voorlopige maatregelen ter bescherming aanbevelen.

Artikel 7

De partijen bij het geschil doen alles wat in hun vermogen ligt om het werk van het scheidsgerecht te vergemakkelijken, met name door:

- a. het scheidsgerecht alle relevante documenten, informatie en voorzieningen te verstrekken; en
- b. het scheidsgerecht indien nodig in staat te stellen getuigen of deskundigen op te roepen en te horen.

Artikel 8

De partijen bij het geschil en de arbiters zijn verplicht de vertrouwelijkheid te beschermen van de informatie of documenten die zij gedurende de procedure van het scheidsgerecht in vertrouwelijkheid ontvangen.

Artikel 9

Tenzij het scheidsgerecht anders bepaalt vanwege de bijzondere omstandigheden van de zaak, worden de kosten van het scheidsgerecht in gelijke delen gedragen door de partijen bij het geschil. Het scheidsgerecht houdt een overzicht van al zijn kosten bij en verstrekt de partijen daarvan een eindopgave.

Artikel 10

Elke partij die een belang van juridische aard heeft bij de aangelegenheid die het onderwerp van het geschil is, en waarvoor de beslissing gevolgen kan hebben, kan zich met de instemming van het scheidsgerecht voegen in de procedure.

Artikel 11

Het scheidsgerecht kan tegenvorderingen die rechtstreeks voortvloeien uit het onderwerp van het geschil horen en erover beslissen.

Artikel 12

Het scheidsgerecht neemt beslissingen over de procedures en de inhoud bij meerderheid van de stemmen van zijn leden.

Artikel 13

1. Indien een van de partijen bij het geschil niet voor het scheidsgerecht verschijnt of haar zaak niet verdedigt, kan de andere partij het scheidsgerecht verzoeken de procedure voort te zetten en een beslissing te nemen. Het feit dat een partij niet voor het scheidsgerecht verschijnt of haar zaak niet verdedigt, vormt geen belemmering voor de voortzetting van de procedure.
2. Alvorens zijn definitieve uitspraak te doen, dient het scheidsgerecht zich ervan te vergewissen dat de eis feitelijk en rechtens gegrond is.

Artikel 14

Het scheidsgerecht doet zijn definitieve uitspraak binnen vijf maanden na de datum waarop het volledig was ingesteld, tenzij het het noodzakelijk acht deze termijn te verlengen met een termijn van ten hoogste vijf maanden.

Artikel 15

De definitieve uitspraak van het scheidsgerecht dient beperkt te zijn tot het onderwerp van het geschil en met redenen te worden omkleed. De uitspraak dient de namen te bevatten van de leden die hebben deelgenomen en de datum van de definitieve uitspraak. Elk lid van het scheidsgerecht kan een afzonderlijke of afwijkende mening toevoegen aan de definitieve uitspraak.

Artikel 16

De definitieve uitspraak van het scheidsgerecht is bindend voor de partijen bij het geschil. De uitleg van dit Verdrag in de definitieve uitspraak is tevens bindend voor een partij die zich ingevolge artikel 10 van deze regeling heeft gevoegd, voor zover deze betrekking heeft op aangelegenheden ter zake waarvan de partij zich heeft gevoegd. Tegen de definitieve uitspraak staat geen beroep open, tenzij de partijen bij het geschil vooraf overeenstemming hebben bereikt over een beroepsprocedure.

Artikel 17

Geschillen die mogelijk ontstaan tussen de partijen die gebonden zijn door de definitieve uitspraak in overeenstemming met artikel 16 van deze procedure met betrekking tot de uitleg of wijze van tenuitvoerlegging van die definitieve uitspraak kunnen door elk van de partijen worden voorgelegd aan het scheidsgerecht dat de uitspraak heeft gedaan.

Deel II: Conciliatieprocedure

Voor de toepassing van artikel 25, zesde lid, van dit Verdrag luidt de conciliatieprocedure als volgt:

Artikel 1

Een verzoek van een partij bij een geschil om instelling van een conciliatiecommissie ingevolge artikel 25, zesde lid van dit Verdrag, wordt schriftelijk ingediend bij het Secretariaat, met een afschrift voor de andere partij of partijen bij het geschil. Het Secretariaat stelt alle partijen onverwijld in kennis van het verzoek.

Artikel 2

1. Tenzij de partijen bij het geschil anders overeenkomen, bestaat de conciliatiecommissie uit drie leden, van wie er door elke betrokken partij een wordt benoemd en een gezamenlijk door deze leden tot voorzitter wordt gekozen.
2. Bij geschillen tussen meer dan twee partijen, benoemen partijen met hetzelfde belang hun lid van de commissie in gezamenlijk overleg.

Artikel 3

Indien de partijen bij het geschil nalaten binnen twee maanden na de datum van ontvangst door het secretariaat van het schriftelijk verzoek bedoeld in het artikel 1 van deze procedure, benoemingen te verrichten, verricht de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties op verzoek van een partij deze benoemingen binnen een termijn van nogmaals twee maanden.

Artikel 4

Indien de voorzitter van de conciliatiecommissie niet binnen twee maanden na de benoeming van het tweede lid van de commissie is gekozen, wijst de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties, op verzoek van een partij bij het geschil, binnen een termijn van nogmaals twee maanden de voorzitter aan.

Artikel 5

De conciliatiecommissie verleent de partijen bij het geschil op onafhankelijke en onpartijdige wijze bijstand bij hun poging tot een minnelijke schikking te komen.

Artikel 6

1. De conciliatiecommissie kan de conciliatieprocedure uitvoeren op de wijze die zij passend acht, daarbij volledig rekening houdend met de omstandigheden van de zaak en de opvattingen die de partijen bij het geschil kenbaar kunnen maken, met inbegrip van verzoeken om een snelle oplossing. De conciliatiecommissie kan indien gewenst haar eigen reglement van orde aannemen, tenzij de partijen anders overeenkomen.
2. De conciliatiecommissie kan op elk moment tijdens de procedure voorstellen of aanbevelingen doen om het geschil te regelen.

Artikel 7

De partijen bij het geschil verlenen de conciliatiecommissie medewerking. Zij spannen zich met name in om te voldoen aan verzoeken van de commissie om schriftelijk materiaal in te dienen, bewijzen te overleggen en bijeenkomsten bij te wonen. De partijen en de leden van de conciliatiecommissie zijn verplicht de vertrouwelijkheid te beschermen van alle informatie of documenten die zij gedurende de procedure van de commissie in vertrouwelijkheid ontvangen.

Artikel 8

De conciliatiecommissie neemt haar beslissingen bij meerderheid van stemmen van haar leden.

Artikel 9

Tenzij het geschil reeds is beslecht, brengt de conciliatiecommissie uiterlijk twaalf maanden na de instelling ervan een verslag uit met aanbevelingen ter beslechting van het geschil, die de partijen te goeder trouw in overweging nemen.

Artikel 10

Bij geschillen omtrent de bevoegdheid van de conciliatiecommissie inzake een aan haar voorgelegde aangelegenheid beslist de commissie.

Artikel 11

De kosten van de conciliatiecommissie worden in gelijke delen gedragen door de partijen bij het geschil, tenzij zij anders overeenkomen. De commissie houdt een overzicht van al haar kosten bij en verstrekt de partijen daarvan een eindopgave.